

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้
กับภาษาไทยมาตรฐาน

ปริญญานิพนธ์
ของ
HUYNH VAN PHUC

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย
ตุลาคม ๒๕๕๖
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้
กับภาษาไทยมาตรฐาน

บทคัดย่อ
ของ
HUYNH VAN PHUC

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

ตุลาคม ๒๕๔๖

h 231490

Huynh Van Phuc. (2546). การวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทย

มาตรฐาน. ปริญญาณิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: อาจารย์พัชนี โชติกลเสถียร , อาจารย์ ดร. เกรียงไกร วัฒนาสวัสดิ์.

ปริญญาณิพนธ์ฉบับนี้มุ่งวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทย มาตรฐานในเรื่องโครงสร้างพยางค์ หน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ เพื่อประโยชน์ต่อการแก้ไขข้อบกพร่องในการออกเสียงของชาวเวียดนามถิ่นใต้ที่เรียนภาษาไทยในฐานะ ภาษาต่างประเทศ ผู้วิจัยศึกษาระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้โดยเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามจากผู้ บอกลาภาษาเวียดนามจำนวน 4 คน แล้วนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับระบบเสียงภาษาไทยมาตรฐานจาก ผลการศึกษาของกาญจนา นาคสกุล (2543) นอกจากนี้ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลทางกลศาสตร์จากผู้บอก ภาษาชาวเวียดนามและชาวไทยภาษาละ 2 คนและได้วิเคราะห์ค่าระยะเวลาของเสียงสระและค่าความถี่ มูลฐานของเสียงวรรณยุกต์ (Fundamental frequency) โดยใช้โปรแกรม Wincelcil V. 2.2

โครงสร้างพยางค์แบบ CV(V)(C)^T ปรากฏในทั้งสองภาษา ส่วนโครงสร้างพยางค์แบบ CCV(V)(C)^T ปรากฏเฉพาะในภาษาไทย หน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่มีสัทลักษณะเหมือนกันมี 18 หน่วย เสียง ได้แก่ /b/, /v/, /th/, /d/, /k/, /kh/, /ʔ/, /m/, /n/, /ŋ/, /f/, /s/, /h/, /tʃ/, /r/, /l/, /w/, /j/ หน่วยเสียง พยัญชนะต้นที่ปรากฏเฉพาะในภาษาเวียดนามถิ่นใต้คือ /tʃ/, /kh^w/, /g/, /p/, /ŋ^w/ ส่วนหน่วยเสียง พยัญชนะต้นที่ปรากฏเฉพาะในภาษาไทยมาตรฐานคือ /p/, /ph/, /tʃh/ หน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำ ปรากฏเฉพาะในภาษาไทยมีจำนวน 11 หน่วยเสียงได้แก่ /pr/, /phr/, /pl/, /phl/, /tr/, /kr/, /khr/, /khl/, /kl/, /kw/, /khw/ หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่เหมือนกันมี 8 หน่วยเสียง ได้แก่ /-p/, /-v/, /-k/, /-m/, /-n/, /-ŋ/, /-w/, /-j/ หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่ปรากฏเฉพาะในภาษาเวียดนามถิ่นใต้คือ หน่วยเสียงย่อย [-k^w] และ [-ŋ^w] หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่ปรากฏเฉพาะในภาษาไทยมาตรฐานคือ /-ʔ/

หน่วยเสียงสระที่ปรากฏในทั้งสองภาษา ได้แก่ หน่วยเสียงสระเดี่ยว /i/, /e/, /ɛ/, /w/, /ɤ/, /a/, /u/, /o/, /ɔ/ และหน่วยเสียงสระประสม คือ /ia/, /wa/, /ua/ หน่วยเสียงสระเดี่ยวที่ปรากฏเฉพาะในภาษา เวียดนามถิ่นใต้คือ /ɛ. ʌ/ ผลการวิเคราะห์ทางกลศาสตร์พบว่า สระเสียงสั้นในทั้งสองภาษามีค่าระยะ เวลาใกล้เคียงกัน ส่วนสระเสียงยาวในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีค่าระยะเวลาน้อยกว่าสระเสียงยาวในภาษา ไทยมาตรฐาน

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในทั้งสองภาษามี 5 หน่วยเสียงเท่ากัน ผลการวิเคราะห์โดยทาง โสตศาสตร์และกลศาสตร์พบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/, หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/, หน่วยเสียง วรรณยุกต์ /3/, และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีสัทลักษณะและรูปลักษณะเชิงกล คล้ายคลึงกับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/, หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/, หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ และหน่วย เสียงวรรณยุกต์ /5/ ในภาษาไทยมาตรฐานตามลำดับ ผลการวิเคราะห์ทางโสตศาสตร์พบว่า หน่วย เสียงวรรณยุกต์ /5/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้เมื่อปรากฏในพยางค์เป็นจะไม่ปรากฏในภาษาไทยมาตรฐาน แต่เมื่อเกิดในพยางค์ตายจะมีสัทลักษณะใกล้เคียงกับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ในภาษาไทยมาตรฐาน อย่างไรก็ตาม เมื่อวิเคราะห์โดยทางกลศาสตร์จะมีรูปลักษณะเชิงกลที่แตกต่างกัน หน่วยเสียง วรรณยุกต์ /3/ ในภาษาไทยมาตรฐานไม่ปรากฏในภาษาเวียดนามถิ่นใต้

A PHONOLOGICAL CONTRASTIVE ANALYSIS OF
SOUTHERN VIETNAMESE AND STANDARD THAI

AN ABSTRACT
BY
HUYNH VAN PHUC

Presented in partial Fulfillment of the requirements
for the Master of Art degree in Thai
at Srinakharinwirot University
October 2003

Huynh Van Phuc. (2003). *A Contrastive Analysis of Southern Vietnamese and Standard Thai*. Master thesis, M.A. (Thai). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Phattanee Jotikasthira, Kriangkrai Watanaswad, Ph.D.

This thesis aims at contrasting the phonological systems of Southern Vietnamese and Standard Thai in the aspect of syllable structures, consonants, vowels and tones in order to help Southern Vietnamese who learn Thai as a second language to pronounce Thai sounds more accurately. The data were collected from four Vietnamese volunteers and compared with the Standard Thai Phonological system based on Karnchana Nacaskul's analysis (2000). The acoustic analysis in both languages were collected from the two Vietnamese informants and analyzed the duration of vowels and fundamental frequency (F0) by using the Wincelcil V. 2.2 program.

The syllable structure $CV(V)(C)^T$ occurs in both languages but only $CCV(V)(C)^T$ occurs in Thai. Vietnamese has 23 initial consonants while Thai has 21 consonants. As far as initial consonants are concerned, eighteen were found to be common to both languages, namely, initial consonant phonemes /b/, /t/, /th/, /d/, /k/, /kh/, /ʔ/, /m/, /n/, /ŋ/, /f/, /s/, /h/, /tʃ/, /r/, /l/, /w/, /j/. However, the five initial consonants /tʰ/, /kʰ^w/, /g/, /ɽ/, /ŋ^w/ are found only in Southern Vietnamese while three initial consonants /p, ph, tɕh/ are found only in standard Thai. The consonant clusters /pr/, /phr/, /pl/, /phl/, /tr/, /kr/, /khr/, /khl/, /kl/, /kw/, /khw/ are found only in Thai. The final consonants /-p/, /-t/, /-k/, /-m/, /-n/, /-ŋ/, /-w/, /-j/ are common to both languages. The sounds [-k^w] and [-ŋ^w] were found to be allophones occurring finally in Southern Vietnamese. The sound /-ʔ/ is a final consonant found only in Standard Thai.

Nine monophthongs /i/, /e/, /ɛ/, /ɯ/, /ɤ/, /a/, /u/, /o/, /ɔ/ and three diphthongs /ia/, /ua/, /ua/ are found in both languages. Monophthong vowel phonemes /ɐ, ʌ/ occur in Vietnamese but not in Standard Thai. Based on the acoustics analysis, the duration of Vietnamese short vowels and Standard Thai short vowels are similar. However, the duration of Vietnamese long vowels in Southern Vietnamese is shorter than that of Standard Thai long vowels.

Both languages have five tones. In the auditory and acoustic analysis, it was found that Tones /1/, /2/, /3/ and /4/ in Southern Vietnamese are similar to /1/, /2/, /4/, /5/ in Standard Thai, respectively. By auditory analysis, Tone /5/ in Southern Vietnamese in unchecked syllables is not present in Thai but in checked syllables, it is similar to Tone /2/ in checked syllable in Thai, but by acoustic analysis, it is found that they are different. Tone /3/ in Thai is not present in Southern Vietnamese.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน

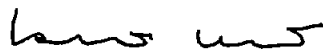
ของ

HUYNH VAN PHUC

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

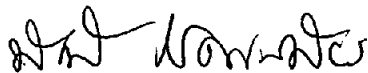

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร. นภาพร หะวานนท์)

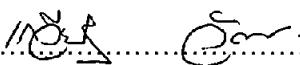
วันที่ 24 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2546

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

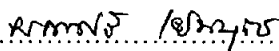
ประธาน

(อาจารย์พัชนี โชติกลีภัย)

กรรมการ

(อาจารย์ ดร. เกรียงไกร วัฒนาสวัสดิ์)

กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(รองศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร)

กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(อาจารย์พรธาดา สุวัธนนิช)

ประกาศคุณูปการ

การเขียนปริญญานิพนธ์เรื่อง "การวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน" สำเร็จลงด้วยความช่วยเหลือ การแนะนำ เอาใจใส่ดูแล และการเสียสละเวลาในการตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ของ อาจารย์พัชนี โชติกละเอียด ผู้เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา และอาจารย์เกรียงไกร วัฒนาสวัสดิ์ ผู้เป็นกรรมการควบคุม ผู้วิจัยจึงขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอขอบพระคุณ อาจารย์วิรุฬห์รัตน์ ไฉนงัน และ อาจารย์ผกาศรี เย็นบุตร กรรมการสอบที่ให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์ยิ่งในการแก้ไขปริญญานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบพระคุณ คณาจารย์ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ที่ได้ให้ความรู้ทางด้านภาษาไทย และความเอาใจใส่ดูแลมาโดยตลอด

ขอขอบพระคุณ กรมวิเทศสหการประเทศไทยที่สนับสนุนทุนในการศึกษาครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ คณาจารย์ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่เอื้อเฟื้ออุปการณการวิจัยทางด้านกลศาสตร์

ขอขอบพระคุณ ผู้บอกภาษาทั้งที่เป็นชาวเวียดนามและชาวไทย

สุดท้ายนี้ขอระลึกถึงพระคุณบิดา มารดาผู้ให้กำเนิดและครอบครัวที่อุปการะและให้กำลังใจมาโดยตลอด

Huynh Van Phuc

สารบัญ

หน้า

บทที่

1

บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	2
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	2
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	2
ข้อตกลงเบื้องต้น.....	2
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	2
สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	2
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	2
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	3
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีพื้นฐานการ	
วิเคราะห์เปรียบเทียบ.....	3
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตระกูลภาษาเวียดนามและ	
ระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้.....	5
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตระกูลภาษาไทยและ	
ระบบเสียงภาษาไทยมาตรฐาน.....	14

2

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	18
การสำรวจเอกสาร.....	18
การรวบรวมข้อมูล.....	18
การเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อวิเคราะห์ระบบเสียง.....	18
การเก็บรวบรวมเพื่อวิเคราะห์ทางกลศาสตร์.....	21
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	26
การวิเคราะห์ข้อมูลทางโสตสัทศาสตร์ (Auditory analysis).....	26
การวิเคราะห์ข้อมูลทางกลศาสตร์ (Acoustic analysis).....	27
การนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้า.....	33
การบรรยายระบบเสียง.....	33
การวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับ	
ระบบเสียงภาษาไทยมาตรฐาน.....	41

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

	การกำหนดเครื่องหมาย อักษรย่อ และสัญลักษณ์ที่ใช้ อธิบายระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับ ภาษาไทยมาตรฐาน.....	42
3	ระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้.....	46
	โครงสร้างพยางค์ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้.....	46
	หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาเวียดนามถิ่นใต้.....	49
	หน่วยเสียงสระในภาษาเวียดนามถิ่นใต้.....	62
	หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้.....	72
4	ระบบเสียงภาษาไทยมาตรฐาน.....	85
	โครงสร้างพยางค์ในภาษาไทยมาตรฐาน.....	85
	หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทยมาตรฐาน.....	88
	หน่วยเสียงสระในภาษาไทยมาตรฐาน.....	99
	หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐาน.....	109
5	การวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับ ภาษาไทยมาตรฐาน.....	119
	โครงสร้างพยางค์.....	119
	หน่วยเสียงพยัญชนะ.....	123
	หน่วยเสียงสระ.....	129
	หน่วยเสียงวรรณยุกต์.....	140
6	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	155
	สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	155
	อภิปรายผล.....	164
	ข้อเสนอแนะ.....	169

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บรรณานุกรม.....	170
ภาคผนวก.....	173
ภาคผนวก ก	174
ภาคผนวก ข.....	219
ประวัติผู้วิจัย.....	227

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	ระบบเสียงพยัญชนะในภาษาเวียดนามถิ่นไซ่ง่อน.....	10
2	แสดงผลการวิเคราะห์ระบบเสียงภาษาเวียดนามของ Huỳnh Công Tín สุจิตา ภูเกตุ และ จินดา อุบลโชติ.....	12
3	ระบบเสียงพยัญชนะในภาษาไทยมาตรฐาน.....	16
4	ระบบเสียงสระในภาษาไทยมาตรฐาน.....	17
5	รายการคำทดสอบหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้.....	22
6	รายการคำทดสอบเสียงสระภาษาเวียดนามถิ่นใต้.....	23
7	รายการคำทดสอบเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐาน.....	24
8	รายการคำทดสอบเสียงสระในภาษาไทยมาตรฐาน.....	24
9	แสดงตัวอย่างการบันทึกผลการวิเคราะห์ค่าระยะเวลาของเสียงสระ /ɛ/ ในคำว่า "đẻ".....	30
10	แสดงตัวอย่างการบันทึกผลการวัดค่าความถี่มูลฐานของ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ ในคำ "đi".....	32
11	แสดงการสรุปผลจำนวนคำทดสอบที่ใช้ในงานวิจัยนี้.....	32
12	ฐานที่ใช้ในการออกเสียง.....	36
13	แสดงพิสัยระดับเสียง 15 ช่วงเท่า ๆ กัน.....	40
14	สัญลักษณ์แทนหน่วยเสียงวรรณยุกต์.....	45
15	หน่วยเสียงพยัญชนะต้นในภาษาเวียดนามถิ่นใต้.....	50
16	หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาเวียดนามถิ่นใต้.....	59
17	การปรากฏของหน่วยเสียงสระและหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้.....	72
18	เครื่องหมายกำกับเสียงวรรณยุกต์ในภาษาเวียดนาม.....	73
19	หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้.....	73
20	สัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ จากผลการวิเคราะห์ทาง โสตสัทศาสตร์ และกลสัทศาสตร์.....	75
21	สัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ จากผลการวิเคราะห์ทาง โสตสัทศาสตร์และกลสัทศาสตร์.....	77
22	สัทศาสตร์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ จากผลการวิเคราะห์ทาง โสตสัทศาสตร์และกลสัทศาสตร์.....	78

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
23	สัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4a/ จากผลการวิเคราะห์ทาง โสตสัทศาสตร์และกลสัทศาสตร์.....	81
24	สัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4b/ จากผลการวิเคราะห์ทาง โสตสัทศาสตร์และกลสัทศาสตร์.....	81
25	สัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ จากผลการวิเคราะห์ทาง โสตสัทศาสตร์และกลสัทศาสตร์.....	82
26	สัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ จากผลการวิเคราะห์ทาง โสตสัทศาสตร์และกลสัทศาสตร์.....	81
27	การปรากฏของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ต่าง ๆ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้.....	84
28	ระบบเสียงพยัญชนะในภาษาไทยมาตรฐาน.....	89
29	หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยมาตรฐาน.....	96
30	หน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำในภาษาไทยมาตรฐาน.....	98
31	การปรากฏร่วมกันของหน่วยเสียงสระกับหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย ในภาษาไทยมาตรฐาน.....	108
32	สัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ จากผลการวิเคราะห์ทาง โสตสัทศาสตร์และกลสัทศาสตร์.....	110
33	สัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ จากผลการวิเคราะห์ทาง โสตสัทศาสตร์และกลสัทศาสตร์.....	112
34	สัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ จากผลการวิเคราะห์ทาง โสตสัทศาสตร์และกลสัทศาสตร์.....	113
35	สัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ จากผลการวิเคราะห์ทาง โสตสัทศาสตร์และกลสัทศาสตร์.....	115
36	สัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ จากผลการวิเคราะห์ทาง โสตสัทศาสตร์และกลสัทศาสตร์.....	116
37	สรุปผลการวิเคราะห์หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐาน โดยวิธีทางโสตสัทศาสตร์และกลสัทศาสตร์.....	118
38	การปรากฏร่วมของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ต่าง ๆ ในภาษาไทยมาตรฐาน.....	118
39	เปรียบเทียบโครงสร้างพยางค์ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้และ ภาษาไทยมาตรฐาน.....	119

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
40	เปรียบเทียบหน่วยเสียงพยัญชนะต้นในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับ ภาษาไทยมาตรฐาน.....	120
41	แสดงการเปรียบเทียบโครงสร้างพยางค์ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับ ภาษาไทยมาตรฐาน.....	121
42	เปรียบเทียบหน่วยเสียงพยัญชนะต้นในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับ ภาษาไทยมาตรฐาน.....	124
43	แสดงลักษณะการออกเสียงและฐานที่เกิดของหน่วยเสียงพยัญชนะ ที่ต่างกันระหว่างภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน.....	125
44	แสดงตัวอย่างคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะที่เหมือนกัน ระหว่างภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน.....	126
45	เปรียบเทียบหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับ หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยมาตรฐาน.....	127
46	ตัวอย่างคำที่มีพยัญชนะท้ายที่เหมือนกันระหว่างภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับ ภาษาไทยมาตรฐาน.....	128
47	เปรียบเทียบจำนวนหน่วยเสียงสระในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับ ภาษาไทยมาตรฐาน.....	130
48	เปรียบเทียบหน่วยเสียงสระในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับหน่วยเสียงสระ ในภาษาไทยมาตรฐานตามลักษณะการออกเสียง.....	131
49	เปรียบเทียบหน่วยเสียงสระในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับหน่วยเสียงสระ ในภาษาไทยมาตรฐานตามความสั้นยาวของเสียง.....	132
50	วิเคราะห์เปรียบเทียบหน่วยเสียงสระในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับ ภาษาไทยมาตรฐานตามลักษณะของการออกเสียงและ ความสั้นยาวของเสียง.....	133
51	แสดงการเปรียบเทียบสระที่มีสัทลักษณะคล้ายคลึงกันระหว่างภาษา เวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน.....	136
52	แสดงตัวอย่างคำที่ประกอบด้วยเสียงสระที่มีสัทลักษณะเหมือนกัน ระหว่างภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน.....	137
53	ตัวอย่างคำที่มีเสียงสระที่ต่างกันระหว่างภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับ ภาษาไทยมาตรฐาน.....	138
54	แสดงสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ ในภาษาไทยมาตรฐาน.....	144

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
55	แสดงพิสัยค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ ในภาษาเวียดนาม ถิ่นใต้กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ ในภาษาไทยมาตรฐาน.....	145
56	แสดงสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ในภาษาไทยมาตรฐาน.....	146
57	แสดงพิสัยค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ใน ภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ใน ภาษาไทยมาตรฐาน.....	147
58	แสดงสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ในภาษาไทยมาตรฐาน.....	148
59	แสดงค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ ใน ภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ใน ภาษาไทยมาตรฐาน.....	149
60	แสดงสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ในภาษาไทยมาตรฐาน.....	150
61	แสดงพิสัยค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ใน ภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ใน ภาษาไทยมาตรฐาน.....	151
62	แสดงสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ในภาษาไทยมาตรฐาน เมื่อเกิดในพยางค์ตาย.....	152
63	แสดงหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ใกล้เคียงกันระหว่างภาษาเวียดนามถิ่นใต้ กับภาษาไทยมาตรฐาน.....	154
64	แสดงสัญลักษณ์ทางโสตสัทศาสตร์และกลสัทศาสตร์ของหน่วยเสียง วรรณยุกต์ต่าง ๆ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้.....	157
65	แสดงสัญลักษณ์ทางโสตสัทศาสตร์และกลสัทศาสตร์ของหน่วยเสียง วรรณยุกต์ต่าง ๆ ในภาษาไทยมาตรฐาน.....	159
66	สรุปผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบต่างระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้ กับภาษาไทยมาตรฐาน.....	160
67	แสดงเสียงพยัญชนะต้นที่อาจเป็นปัญหาต่อชาวเวียดนามถิ่นใต้ ที่เรียนภาษาไทย.....	165

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
68	แสดงตัวอย่างเสียงพยัญชนะควบกล้ำที่อาจเป็นปัญหาต่อคนเวียดนาม ที่เรียนภาษาไทย.....	166
69	แสดงลักษณะฐานที่เกิดและคุณสมบัติของหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย.....	166
70	แสดงการปรากฏร่วมของหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายและหน่วยเสียงสระ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้และภาษาไทยมาตรฐาน.....	167
71	แสดงตัวอย่างคำที่สะกดด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่อาจเป็นปัญหาต่อ ชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทย.....	168
72	แสดงตัวอย่างคำที่อาจเป็นปัญหาในการออกเสียงสระของชาวเวียดนาม ถิ่นใต้ที่เรียนภาษาไทย.....	168
73	แสดงตัวอย่างคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงวรรณยุกต์โทที่อาจเป็นปัญหาต่อ การออกเสียงของชาวเวียดนามถิ่นใต้ที่เรียนภาษาไทย.....	169

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1	แผนภูมิแสดงการจำแนกตระกูลภาษาออสโตรเอเชียติก ของ เจราร์ต ดิฟโฟลท์	7
2	แผนภูมิแสดงการจำแนกภาษากลุ่มย่อยในสาขาเวียดติก	8
3	แผนที่แสดงการจำแนกภาษาถิ่นภาษาเวียดนาม	9
4	แผนภูมิการจำแนกภาษาตระกูลไท - กะได (Tai - Kadai)	15
5	สัญญาณเสียงหลังจากได้แปลงเป็นสัญญาณภาพ	27
6	ภาพขยายเพื่อดูการเปลี่ยนแปลงของคลื่นเสียง	28
7	แสดงการวิเคราะห์ค่าระยะเวลาของเสียงสระ	29
8	แสดงการวิเคราะห์ค่าความถี่มูลฐานของ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในคำว่า “dì”	31
9	แผนภูมิแสดงฐาน – กรณ ที่ใช้ในการออกเสียง	35
10	การแบ่งพิสัยระดับเสียงเป็น 5 ระดับเท่าๆ กัน	39
11	ตัวอย่างการแบ่งพิสัยระดับเสียงออกเป็น 15 ช่วงเท่าๆ กัน	41
12	แผนภูมิแสดงหน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาเวียดนามถิ่นใต้	62
13	แผนภูมิค่าระยะเวลาของสระในภาษาเวียดนามถิ่นใต้	69
14	แผนภูมิแสดงหน่วยเสียงสระประสมในภาษาเวียดนามถิ่นใต้	70
15	รูปลักษณะเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่าง ๆ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้	75
16	แผนภูมिरูปลักษณะเชิงกลของวรรณยุกต์ /1/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้	76
17	แผนภูมिरูปลักษณะเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้	77
18	แผนภูมिरูปลักษณะเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้	79
19	แผนภูมिरูปลักษณะเชิงกลของหน่วยเสียง วรรณยุกต์ /4a/	80
20	แผนภูมिरูปลักษณะเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4b/	80
21	แผนภูมिरูปลักษณะเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4a/ /4b/ และ /4/	81
22	แผนภูมिरูปลักษณะเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้	83
23	แผนภูมิหน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาไทยมาตรฐาน	99
24	ค่าระยะเวลาของสระในภาษาไทยมาตรฐาน	105

บัญชีภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพประกอบ		หน้า
25	แผนภูมิหน่วยเสียงสระผสมในภาษาไทยมาตรฐาน	106
26	แผนภูมิรูปลักษณ์เชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่าง ๆ ในภาษาไทยมาตรฐาน	109
27	แผนภูมิรูปลักษณ์เชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ ในภาษาไทยมาตรฐาน	111
28	แผนภูมิรูปลักษณ์เชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ในภาษาไทยมาตรฐาน	112
29	แผนภูมิรูปลักษณ์เชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ ในภาษาไทยมาตรฐาน	114
30	แผนภูมิรูปลักษณ์เชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ในภาษาไทยมาตรฐาน	115
31	แผนภูมิรูปลักษณ์เชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ในภาษาไทยมาตรฐาน	117
32	แผนภูมิต่ำระยะเวลาของสระเสียงยาวในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ กับภาษาไทยมาตรฐาน	139
33	แผนภูมิต่ำระยะเวลาของสระเสียงสั้นในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ กับภาษาไทยมาตรฐาน	140
34	แผนภูมิรูปลักษณ์เชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ใน ภาษาเวียดนามถิ่นใต้	140
35	แผนภูมิรูปลักษณ์เชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ใน ภาษาไทยมาตรฐาน	144
36	แผนภูมิแสดงการเปรียบเทียบต่างรูปลักษณ์เชิงกลของ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับหน่วยเสียง วรรณยุกต์ /1/ ในภาษาไทยมาตรฐาน	145
37	แผนภูมิแสดงการเปรียบเทียบต่างรูปลักษณ์เชิงกลของเสียงวรรณยุกต์ /2/ ใน ภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ในภาษาไทยมาตรฐาน	147
38	แผนภูมิการเปรียบเทียบต่างรูปลักษณ์เชิงกลของเสียงวรรณยุกต์ /3/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ในภาษาไทยมาตรฐาน	149

บัญชีภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพประกอบ

หน้า

- 39 แผนภูมิแสดงการเปรียบเทียบรูปลักษณ์เชิงกลของเสียงวรรณยุกต์ /4/
ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/
ในภาษาไทยมาตรฐาน 151
- 40 แผนภูมิเปรียบเทียบรูปลักษณ์เชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/
ของภาษาเวียดนามถิ่นใต้และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ของ
ภาษาไทยมาตรฐานเมื่อเกิดในพยางค์ตาย 153

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ประเทศไทยและประเทศเวียดนามอยู่ในบริเวณภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ทั้งสองประเทศมีความสัมพันธ์กันมายาวนาน ปัจจุบันมีชาวเวียดนามจำนวนมากสนใจศึกษาภาษาไทย ผู้วิจัยซึ่งเป็นชาวเวียดนามได้ศึกษาภาษาไทยมาเป็นเวลานานพอสมควรเห็นว่าชาวเวียดนามที่ศึกษาภาษาไทยออกเสียงบางเสียงไม่ชัดเจน ทั้งนี้เนื่องจากระบบเสียงภาษาไทยแตกต่างกับระบบเสียงภาษาเวียดนาม ผู้เรียนไม่เห็นความแตกต่างของเสียงบางเสียงมักจะเกิดความสับสน และนำเอาลักษณะทางเสียงในภาษาเวียดนามที่ใกล้เคียงกับภาษาไทยเข้ามาแทรกแซงเมื่อพูดภาษาไทย จึงเป็นสาเหตุทำให้ชาวเวียดนามออกเสียงภาษาไทยไม่ชัดเจน

ในการศึกษาภาษาใดๆ ก็ตาม ผู้ศึกษาย่อมปรารถนาที่จะออกเสียงภาษานั้นๆ ให้ถูกต้องและชัดเจนเหมือนหรือใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา การออกเสียงไม่ชัดหรือออกเสียงผิดบางครั้งทำให้การสื่อสารไม่สัมฤทธิ์ผลดังที่ต้องการ การออกเสียงภาษาที่สองให้ถูกต้องและชัดเจนย่อมมีความสำคัญยิ่งสำหรับผู้ศึกษาภาษาที่สองเพื่อนำไปสอนให้แก่ผู้อื่น ผู้สอนจึงต้องมีความรู้เกี่ยวกับระบบเสียงของภาษาที่จะสอน และถ้ามีความรู้เกี่ยวกับระบบเสียงของภาษาของผู้เรียนด้วยก็ยิ่งดี เฮนดริกสัน (Hendrickson, 1979 : 2) กล่าวว่า ถ้าผู้สอนมีความรู้อย่างเป็นระบบเกี่ยวกับความแตกต่างด้านโครงสร้างระหว่างภาษาทั้งสอง ผู้สอนจะสามารถปรับปรุงกลวิธีการสอนตลอดจนเตรียมวัสดุการสอนที่จะช่วยลดข้อผิดพลาดต่างๆ ของผู้เรียนได้โดยเฉพาะในด้านการออกเสียง

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับระบบเสียงภาษาไทยมาตรฐาน เพื่อให้เห็นลักษณะความเหมือนและความแตกต่างระหว่างระบบเสียงของทั้งสองภาษา ทั้งนี้เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในการออกเสียงภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนามถิ่นใต้ที่เรียนภาษาไทย

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

- 1) เพื่อศึกษาระบบเสียงของภาษาเวียดนามถิ่นใต้และภาษาไทยมาตรฐาน ในด้านโครงสร้างพยางค์ หน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์
- 2) เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบต่างระบบเสียงเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐานในด้านโครงสร้างพยางค์ หน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการแก้ไขข้อบกพร่องในการออกเสียงของชาวเวียดนามถิ่นใต้ ที่ศึกษาภาษาไทยมาตรฐานในฐานะภาษาที่สอง

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ข้อมูลภาษาเวียดนามถิ่นใต้ที่นำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นข้อมูลจากผู้วิจัยเก็บและรวบรวมจากผู้ออกภาษาชาวเวียดนามถิ่นใต้ที่อยู่ในนครโฮจิมินห์
2. ข้อมูลภาษาไทยมาตรฐานที่ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นข้อมูลเอกสารที่ได้มาจากผลงานที่มีผู้ศึกษาไว้แล้ว โดยเน้นที่ผลงานของ กาญจนา นาคสกุล (2543) เป็นหลัก
3. ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีทางกลศาสตร์ (Acoustic phonetics) เพื่อประกอบการวิเคราะห์ค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์และค่าระยะเวลาของเสียงสระในทั้งสองภาษา

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจจะศึกษาเปรียบเทียบระบบเสียงของภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน โดยมุ่งศึกษาในเรื่องระบบเสียงและโครงสร้างของพยางค์

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

ระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับระบบเสียงภาษาไทยมาตรฐานน่าจะมีทั้งความเหมือนและความต่าง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ภาษาเวียดนามถิ่นใต้ หมายถึง ภาษาเวียดนามที่ชาวนครโฮจิมินห์ใช้พูดกันในชีวิตประจำวัน
2. ภาษาไทยมาตรฐาน หมายถึง ภาษาไทยที่ชาวกรุงเทพมหานครใช้พูดกันในชีวิตประจำวัน

3. **ค่าความถี่มูลฐาน (Fundamental Frequency)** หมายถึง ความถี่องค์ประกอบย่อยซึ่งต่ำที่สุดที่ปรากฏในแถบภาพเสียง ซึ่งหมายถึงอัตราการสั่นของเส้นเสียงที่กล่าวถึงในสรีรศาสตร์สัทสนั่นเอง กล่าวคือ ถ้าเส้นเสียงมีอัตราการสั่นมากรอบต่อวินาที เสียงที่ได้ยินจะเป็นเสียงสูงหรือมีความถี่สูง ถ้าเส้นเสียงมีอัตราการสั่นน้อยรอบต่อวินาที เสียงที่ได้ยินจะเป็นเสียงต่ำหรือมีความถี่ต่ำ ค่าความถี่มูลฐานมีหน่วยเป็นรอบต่อวินาที (Cycle per second หรือ cps) หรือเป็นเฮิรตซ์ (Hertz) (ราชบัณฑิตยสถาน. 2537 : 28)

4. **ค่าระยะเวลา (Duration)** หมายถึง ระยะเวลาที่ใช้ในการเปล่งเสียง มีหน่วยเป็นมิลลิวินาที (Millisecond หรือ ms) หมายถึงค่าระยะเวลาของเสียงก้อง (Voiced segments) ซึ่งครอบคลุมตั้งแต่จุดเริ่มต้นของเสียงสระจนถึงจุดสิ้นสุดของเสียงสระ เสียงก้องนี้เป็นเสียงก้องที่ก่อให้เกิดค่าความถี่มูลฐานนั่นเอง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐานครั้งนี้ ผู้วิจัยจำแนกเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องออกเป็น 3 ประเภท คือ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีพื้นฐานการวิเคราะห์เปรียบเทียบ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตระกูลภาษาเวียดนามและระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตระกูลภาษาไทย¹ และระบบเสียงภาษาไทยมาตรฐาน ดังต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีพื้นฐานการวิเคราะห์เปรียบเทียบ

การวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาหรือเรียกตามศัพท์บัญญัติใหม่ คือ การวิเคราะห์เปรียบเทียบต่างภาษา (Language Contrastive Analysis) เป็นการวิเคราะห์เพื่อหาความแตกต่างระหว่างภาษา 2 ภาษาหรือมากกว่า จัดเป็นวิชาทางด้านภาษาศาสตร์ประยุกต์ (Applied linguistics) ที่สำคัญในการนำมาประยุกต์กับการสอนภาษาทั้งในด้านการสร้างสื่อการสอนและวิธีการสอนโดยตรง (โกสุม วรณดิลก. 2525 : 5; สุธีณี สุขตระกูล. 2526 : 1)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างภาษาเริ่มมีขึ้นเมื่อมีการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ เนื่องจากมีลักษณะแตกต่างของ 2 ภาษาเกิดขึ้นคือ ภาษาแม่ (Source Language) อันเป็นภาษาของผู้เรียนกับภาษาเป้าหมาย (Target Language) หรือภาษาต่างประเทศที่ผู้เรียนประสงค์จะเรียน ซึ่งลักษณะที่แตกต่างกันนี้มักเป็นปัญหาในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

¹ คำว่า “ไท” (Tai) เป็นคำที่เรียกทั้งภาษาและคนพูดภาษาตระกูลไท โดยครอบคลุมภาษาและคนพูดภาษาตระกูลนี้ทั้งในและนอกประเทศไทย ส่วนคำว่า “ไทย” (Thai) เป็นคำเฉพาะใช้เรียกภาษาและคนพูดภาษาตระกูลไทที่อยู่ในประเทศไทย

เสมอ การที่ผู้เรียนรู้ภาษาหนึ่งแล้วมาเรียนภาษาใหม่มัพบความสับสน และใช้กฎเกณฑ์ภาษาผิดๆ ทั้งนี้เนื่องจากว่าผู้เรียนนำเอากฎไวยากรณ์ของภาษาแม่มาใช้กับภาษาใหม่ นักภาษาศาสตร์เรียกปรากฏการณ์นี้ว่า "การแทนที่ทางภาษา"¹ (Language transfer) และความผิดที่เกิดจากการแทนที่เรียกว่า "การแทรกแซงทางภาษา" (Language interference)

ในการวิเคราะห์ลักษณะแตกต่างของทั้งสองภาษา ผู้วิเคราะห์พิจารณาถึงลักษณะรากฐานสากลของภาษา (Underlying Linguistic Universal) ว่ามีสิ่งใดบ้างที่เหมือนกัน การวิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะนี้จะทำให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีระบบ และถ้าการวิเคราะห์เปรียบเทียบนั้นสมบูรณ์ก็ยิ่งทำให้การเรียนการสอนภาษาตรงตามเป้าหมายเร็วขึ้น เนื่องจากผลของการวิเคราะห์สามารถนำมาใช้ทำนายปัญหาข้อยุ่งยากในการเรียนการสอนของผู้เรียนได้ อันจะช่วยให้ครูสามารถเตรียมการสอนได้สอดคล้องกับสภาพปัญหาได้ดีขึ้น (สุธีณี สุขตระกูล. 2526 : 1-8)

โรเบิร์ต ดี เพียโทร (สุธีณี สุขตระกูล. 2526 : 1; อ้างอิงจาก Robert Di Pietro. 1971) ได้สนับสนุนการวิเคราะห์เปรียบเทียบว่า ถ้าการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษา 2 ภาษาใช้ข้อมูลตามความเป็นจริงของภาษา (Description) เปรียบต่างถูกต้องตามทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ ใช้เวลาในการศึกษารวบรวมข้อมูลอย่างเพียงพอ รวมทั้งใช้วิธีการวิเคราะห์ภาษาได้ถูกต้องย่อมนับได้ว่า วิชาการวิเคราะห์เปรียบเทียบเป็นวิชาที่มีประโยชน์อย่างยิ่ง

สุธีณี สุขตระกูล (2526 : 109-113) ยังได้กล่าวถึงประโยชน์ของการวิเคราะห์เปรียบเทียบกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศว่า ผลของการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาตามรูปแบบองค์ประกอบของภาษาระดับต่างๆ จะช่วยเป็นแนวทางและเค้าโครงของการเขียนตำราเรียนภาษาต่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะจะมีการคำนึงถึงระดับความยากง่ายตามลำดับขั้นตอนและจะเน้นส่วนที่เป็นปัญหา รวมทั้งเนื้อหาที่บรรจุทั้งเสียง คำ โครงสร้าง ความหมาย

¹ การแทนที่ทางภาษา (Language transfer) หมายถึง การเรียนรู้ภาษาใดภาษาหนึ่งจนติดเป็นนิสัยแล้ว นิสัยนั้นเข้าไปมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาอื่นๆ การแทนที่ทางภาษามีผลอย่างมากในการเรียนภาษาทั้งในแง่บวกและแง่ลบ การแทนที่ทางภาษาในแง่บวก (Positive transfer or facilitation) หมายถึง เมื่อเราเรียนภาษา ก. แล้วนำสิ่งที่เรียนรู้จากภาษา ก. ไปช่วยในการเรียนภาษา ข. ทำให้การเรียนภาษา ข. ได้ง่ายขึ้น ส่วนการแทนที่ทางภาษาในแง่ลบ (Negative transfer) หมายถึง เมื่อเราเรียนภาษา ก. แล้วนำสิ่งที่เรียนรู้จากภาษา ก. ไปทำให้เกิดการแทรกแซงในการเรียนรู้ภาษา ข. (Language interference) อันนับเป็นปัญหาของการเรียนรู้ภาษา ข.

ข้อความ เป็นต้น เพื่อให้ผู้เรียนได้สัมผัสและเพื่อให้ผู้สอนหาวิธีการสอนเพื่อแก้ปัญหาการเรียนรู้ของนักเรียนได้ถูกจุดจะช่วยประหยัดเวลา และทุนทรัพย์ในการเรียนการสอนได้อย่างดี

วิทแมน (ประกาศนียบัตร พุทธิประกาศ. 2521 :15; อ้างอิงจาก Whitman. 1970) ได้กล่าวถึงกระบวนการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบต่างภาษาดังนี้

1. อธิบายลักษณะทั้ง 2 ภาษาตามแบบแผน (Writing formal descriptions)
2. เลือกรูปแบบต่าง ๆ เพื่อนำไปเปรียบเทียบ (Picking forms from the descriptions for contrast)
3. ลงมือเปรียบเทียบรูปแบบที่เลือกไว้ (Making a contrast of the forms selected)
4. วิเคราะห์ข้อยุ่งยากจากพื้นฐานของการเปรียบเทียบนั้นๆ (Making a prediction of difficulty on the basis of the contrast)

ประกาศนียบัตร พุทธิประกาศ (2521 : 22) ได้แสดงให้เห็นหลักสำคัญในการเปรียบเทียบทางหน่วยเสียง คือ

1. ภาษาที่ 1 มีหน่วยเสียงคล้ายคลึงกับภาษาเป้าหมายหรือไม่
2. เสียงย่อยของหน่วยเสียงภาษาที่ 1 คล้ายกับเสียงย่อยของหน่วยเสียงในภาษาเป้าหมายหรือไม่
3. มีการจำแนกหน่วยเสียงคล้ายคลึงกันหรือไม่

คาร์ล เจมส์ (Carl James. 1983 : 74–80) ได้กล่าวว่าการวิเคราะห์เปรียบเทียบมี 4 ระดับคือ ระดับเสียง (Phonology) ระดับคำในแง่ของความหมาย (Lexis) ระดับคำในแง่ของการประกอบ (Morphology) และระดับไวยากรณ์ (Syntax) ในงานวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยจะกล่าวเฉพาะการวิเคราะห์เปรียบเทียบในระดับของระบบเสียงเท่านั้น ซึ่งมี 4 ขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. เขียนตารางอธิบายหน่วยเสียงของภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2 เจมส์กล่าวว่าความจริงขั้นตอนนี้ไม่ใช่ส่วนของการวิเคราะห์เปรียบเทียบ เพราะส่วนใหญ่มักจะมีนักสัทวิทยา (Phonologist) ศึกษาและเขียนอธิบายระบบเสียงของภาษานั้นๆ อยู่แล้ว หน้าที่ของนักภาษาศาสตร์เปรียบเทียบ คือ ศึกษาความเหมือนและความต่างของระบบเสียงทั้งสองภาษา ในขั้นตอนนี้ ควรใช้ตารางสัทอักษรสากล (International Phonetics Alphabets - IPA) และ แผนภูมิแสดงหน่วยเสียงสระ (Vowel diagram) เพื่อช่วยให้การเปรียบเทียบได้สะดวกยิ่งขึ้น

2. วิเคราะห์เปรียบเทียบหน่วยเสียงระหว่างสองภาษา สำหรับหน่วยเสียงพยัญชนะให้พิจารณาลักษณะการออกเสียง ฐานที่เกิดและคุณสมบัติต่างๆ ของเสียง สำหรับหน่วยเสียงสระ ให้พิจารณาระดับของลิ้น ส่วนของลิ้น และลักษณะการห่อริมฝีปาก

3. เรียบเรียงหน่วยเสียงและหน่วยเสียงย่อยในสองภาษา เสียงย่อยของหน่วยเสียงภาษาหนึ่งอาจจะเป็นหรือไม่เป็นเสียงย่อยของอีกภาษาหนึ่ง หรืออาจจะเป็นหน่วยเสียงของอีกภาษาหนึ่งก็ได้

4. วิเคราะห์การปรากฏของหน่วยเสียง และหน่วยเสียงย่อยในภาษานั้นๆ ในบริบทต่างๆ เจมส์กล่าวว่า ระหว่างภาษาสองภาษาอาจจะมีหน่วยเสียงหรือเสียงย่อยเหมือนกันเป็นจำนวนมาก แต่การปรากฏของหน่วยเสียงหรือเสียงย่อยนั้นอาจไม่เหมือนกัน

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตระกูลภาษาเวียดนามและระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้

2.1 การจำแนกตระกูลภาษาออสโตรเอเชียติก (Austroasiatic Language Family)

มีนักวิจัยได้ศึกษาตระกูลภาษาออสโตรเอเชียติกและจำแนกตระกูลภาษาออสโตรเอเชียติกตามลำดับ ดังนี้

เหงียน ดินห์ หว่า (Nguyễn Đình Hòa. 1997 : 3) กล่าวว่า ในปี ค.ศ. 1912 เฮนรี มาสเปโร (Henry Maspero) ได้ใช้วิธีการทางภาษาศาสตร์เชิงประวัติและเปรียบเทียบ (Historical and Comparative Linguistics) สืบสร้างคำที่ใช้เรียกส่วนต่างๆ ในร่างกาย ผลการวิเคราะห์ มาสเปโรจัดให้ภาษาเวียดนามอยู่ในภาษาดตระกูลไท (Tai) เนื่องจากว่าเป็นภาษาที่มีวรรณยุกต์ (Tonal languages) เช่นเดียวกับภาษาดตระกูลไท (Tai)

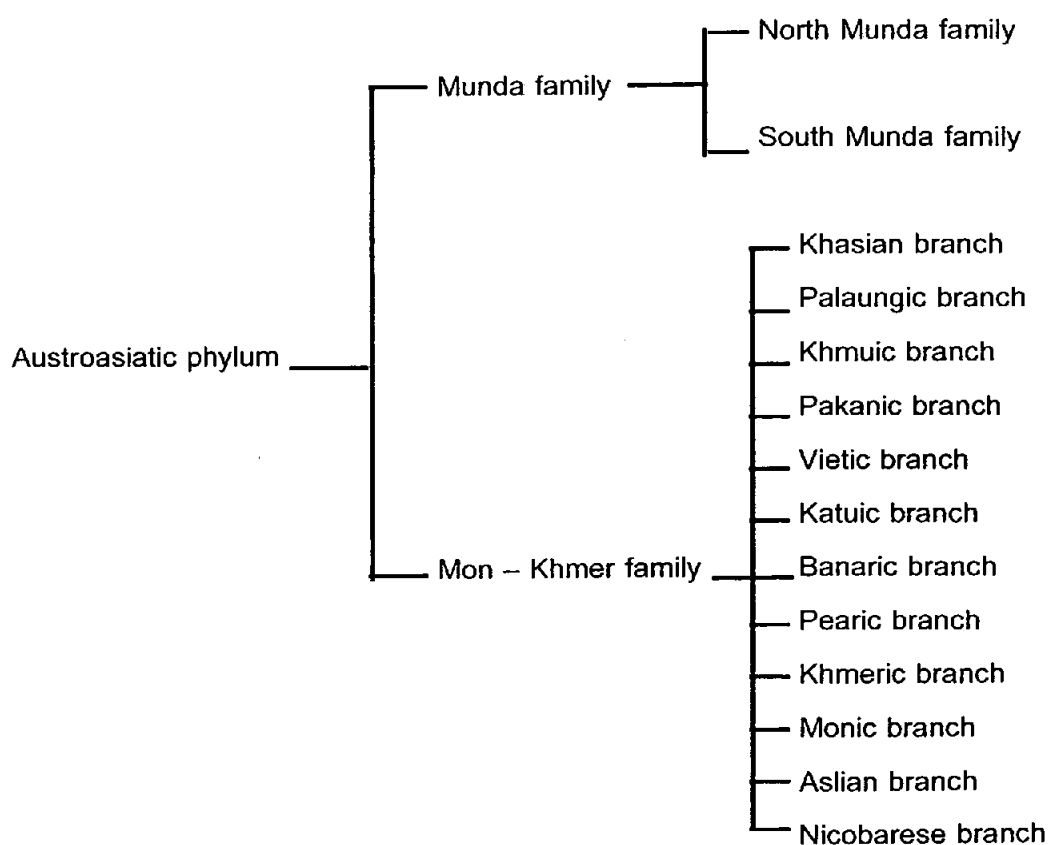
ต่อมาในปี ค.ศ. 1924 ฌ็อง ปรีซึลสกี (Jean Przyluski) นักวิจัยชาวฝรั่งเศสได้ศึกษาเปรียบเทียบภาษาเวียดนาม (Vietnamese) กับภาษาเหมื่อง (Mường) ซึ่งเป็นภาษาร่วมเชื้อสายของภาษาเวียดนาม และพูดในจังหวัดต่างๆ ทางภาคเหนือได้แก่ จังหวัดฟู้เถาะ (Phủ Thọ), เซิน ไต (Sơn Tây), หว่า บิन्ह (Hòa Bình) และภาคกลางได้แก่ จังหวัด ทน ฮว่า (Thanh Hóa) เห่ง อาน (Nghệ An) ของประเทศเวียดนาม ผู้วิจัยสรุปว่า ภาษาเวียดนามโบราณ (Ancient Vietnamese) มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับภาษาต่างๆ ในตระกูลมอญ - เขมร (Mon - Khmer Language Family)

ในปี ค.ศ. 1954 อ็องเดร โอตริกูร์ต (André Haudricourt) ได้ศึกษาต้นกำเนิดของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาเวียดนาม โดยอธิบายว่า ภาษาเวียดนามตอนต้นคริสต์ศักราชไม่มีวรรณยุกต์เหมือนกับภาษาต่างๆ ในตระกูลมอญ - เขมร ต่อมาศตวรรษที่ 6 ภาษาเวียดนามได้พัฒนาเป็นภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์ 3 เสียง และถึงศตวรรษที่ 20 ได้พัฒนาเป็นภาษาที่มีเสียง

วรรณยุกต์ 6 เสียง เพราะฉะนั้น โอดริกูร์ต จึงจัดภาษาเวียดนามอยู่ในตระกูลภาษาออสโตรเอเชียติก ตระกูลย่อยมอญ - เขมร สาขาเวียด - หมื่อง (Viêt - Mù'ng)

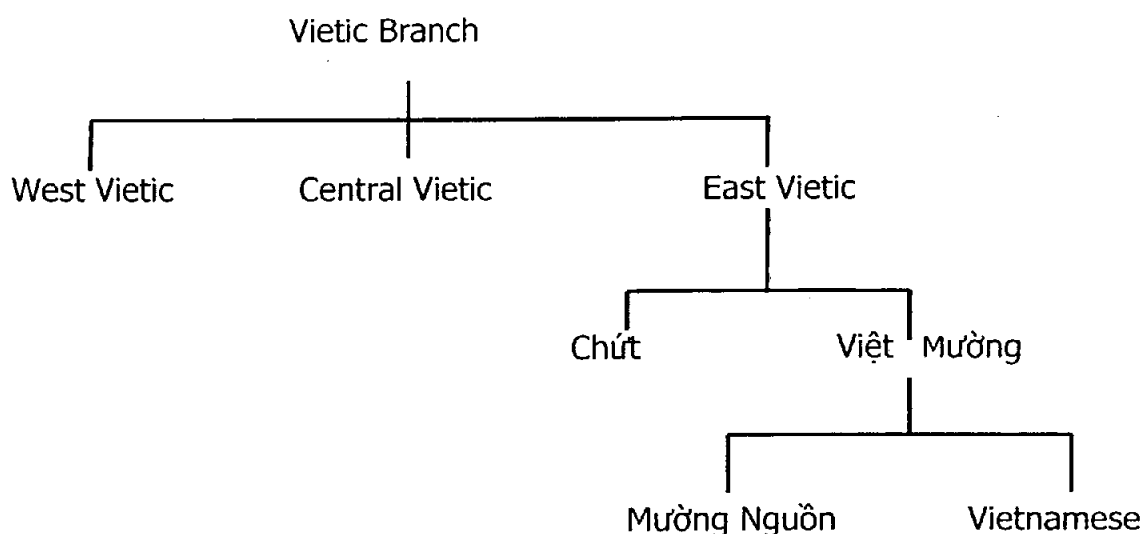
สุริยา รัตนกุล (2531 : 39-86) ได้กล่าวถึงผลงานวิจัยของนักภาษาศาสตร์ต่างๆ ทั่วโลก เกี่ยวกับการจัดตระกูลภาษาเวียดนาม นักภาษาศาสตร์คนสำคัญดังกล่าวได้แก่ ฌ็อง ปรีซ์ลุสกี (Jean Przyluski), โทมัส เอ เซเบอ็อก (Thomas, A. Sebeok), อ็องเดร โอดริกูร์ต (André Haudricourt), เดวิด ดี โทมัส (David D. Thomas), โรเบิร์ต เค เฮดลีย์ (Robert K. Headley), เจราร์ด ดิฟโฟลท์ (Gerard Diffloth) นักภาษาศาสตร์เหล่านี้จัดภาษาเวียดนามอยู่ในตระกูลออสโตรเอเชียติกตระกูลย่อยมอญ - เขมร

ภาษาสมาชิกในตระกูลออสโตรเอเชียติกมีภาษาต่างๆ ดังแผนภูมิต่อไปนี้

ภาพประกอบ 1 แผนภูมิแสดงการจำแนกตระกูลภาษาออสโตรเอเชียติกของ เจราร์ด ดิฟโฟลท์ (เกรียงไกร วัฒนาสวัสดิ์. 2540 : 9; อ้างอิงจาก Diffloth. 1996)

จากแผนภูมิดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ภาษาเวียดนามจัดอยู่เป็นภาษาสาขาเวียดติก (Vietic branch) ซึ่งเป็นสาขาหนึ่งของภาษาตระกูลออสโตรเอเชียติก ตระกูลย่อยมอญ - เขมร และภาษาสาขาเวียดติก ยังแยกย่อยเป็นภาษาต่าง ๆ ดังแผนภูมิต่อไปนี้

ภาพประกอบ 2 แผนภูมิแสดงการจำแนกภาษากลุ่มย่อยในสาขาเวียดติก
(เกรียงไกร วัฒนาสวัสดิ์. 2540 : 10; อ้างอิงจาก Hayes. 1992)

จากแผนภูมิจะเห็นได้ว่าภาษาสาขาเวียดติกมีหลายภาษาย่อย ภาษาย่อยที่เรียกว่า Vietnamese หรือภาษาเวียดนาม ในปัจจุบันยังจำแนกเป็นภาษาถิ่นได้อีก ซึ่งสามารถจำแนกออกเป็นภาษาถิ่นใหญ่ได้ 3 ถิ่น คือ ภาษาเวียดนามถิ่นเหนือ ภาษาเวียดนามถิ่นกลาง ภาษาเวียดนามถิ่นใต้ ภาษาที่ผู้วิจัยศึกษาในครั้งนี้คือ ภาษาเวียดนามถิ่นใต้

2.2 การจำแนกภาษาถิ่นของภาษาเวียดนาม

หวาง ถิ เจา (Hoàng Thị Châu. 1989) ผู้เชี่ยวชาญภาษาเวียดนามได้ศึกษาภาษาเวียดนามถิ่นต่างๆ ในประเทศเวียดนามและได้แบ่งภาษาเวียดนามเป็นสามถิ่นใหญ่ คือ ถิ่นเหนือ ถิ่นกลาง ถิ่นใต้ ภาษาถิ่นเหนือพูดในจังหวัดต่างๆ ทางภาคเหนือของประเทศเวียดนาม ภาษาถิ่นกลางพูดในจังหวัดต่างๆ ทางภาคกลาง เริ่มตั้งแต่จังหวัดทัน ฮั่ว (Thanh Hóa) ลงไปถึงเทือกเขาหอย เวิน (Hải Vân) จังหวัดดานัง (Đà Nẵng) ส่วนภาษาถิ่นใต้พูดในพื้นที่กว้างตั้งแต่เทือกเขาหอย เวิน ลงไปจนสุดทางใต้ของประเทศเวียดนาม ดังในแผนภูมิและแผนที่ต่อไปนี้

- ภาษาเวียดนามถิ่นเหนือ
- ภาษาเวียดนามถิ่นกลาง
- ภาษาเวียดนามถิ่นใต้

ภาพประกอบ 3 แผนที่แสดงการจำแนกภาษาถิ่นภาษาเวียดนาม
(Hoàng Thị Châu. 1989 : 91)

2.3 ระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้

หวนห์ กง ตั้น (Huỳnh Công Tín. 1999) ได้ศึกษาระบบเสียงของภาษาเวียดนามถิ่นใต้ (ถิ่นใต้) ผลการศึกษาพบว่าภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีหน่วยเสียง 3 ระบบ คือ หน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ดังต่อไปนี้

หน่วยเสียงพยัญชนะ

ภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีหน่วยเสียงพยัญชนะ 20 หน่วยเสียง คือ /th, t, ʈ, c, k, b, d, m, n, -ɲ, -ŋ, f, s, x, h, w, ʒ, j, ɣ, l/ แต่ละหน่วยเสียงมีลักษณะของเสียงและฐานที่เกิดดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 1 ระบบเสียงพยัญชนะในภาษาเวียดนามถิ่นใต้

ฐานที่เกิดเสียง ลักษณะของเสียง			ริมฝีปาก	ปุ่มเหงือก		เพดานแข็ง	เพดานอ่อน	ช่องระหว่างเส้นเสียง
				ลิ้นแบ	ลิ้นม้วน			
หยุด	มีลม			th				
	ไม่	ไม่ก้อง		t	ʈ	c	k	
		มีลม	ก้อง	b	d			
	นาสิก		m	n		ɲ	ŋ	
เสียด	ไม่ก้อง		f	s			x ¹	h
แทรก	ก้อง		w		ʒ	j	ɣ ¹	
	ข้าง			l				

(ที่มา : Huỳnh Công Tín (1999) **Hệ thống ngữ âm của tiếng Sài Gòn** : 41)

พยัญชนะเหล่านี้สามารถเกิดเป็นพยัญชนะตันได้ทั้งหมด แต่สามารถเกิดเป็นพยัญชนะท้ายได้ 6 หน่วยเสียง ได้แก่ /-p,-m,-ŋ,-k,-w,-j/

¹ หน่วยเสียง /x/ และ /ɣ/ ในงานของ Huỳnh Công Tín ผู้วิจัยได้วิเคราะห์เป็นหน่วยเสียง /kh/ และ /g/ ตามลำดับ (ดูรายละเอียดในบทที่ 3 หน้า 50)

หน่วยเสียงสระ

ภาษาเวียดนามถิ่นไซ่ง่อนมีหน่วยเสียงสระ 18 หน่วยเสียงได้แก่ /i, i:, e, ε, ε:, u, u:, ʏ, ʏ:, a, a:, u, u:, o, o:, ɔ, ɔ:, ʌ /

หน่วยเสียงวรรณยุกต์

ภาษาเวียดนามถิ่นไซ่ง่อนมีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียงได้แก่

- วรรณยุกต์สูงระดับ (High - level) (dấu ngang)
- วรรณยุกต์ต่ำระดับ (Low - level) (dấu huyền)
- วรรณยุกต์สูง – ขึ้น (High - rising) (dấu sắc)
- วรรณยุกต์ต่ำ – ตก – ขึ้น (Low – falling – rising) (dấu nặng)
- วรรณยุกต์ต่ำ – ขึ้น (Low – rising) (dấu hỏi – ngã)

นอกจากนี้ ยังมีผู้ศึกษาระบบเสียงภาษาเวียดนามในประเทศไทย ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับภาษาเวียดนามถิ่นใต้ตั้งรายละเอียดต่อไปนี้

ศุจิภา ภูเกตุ (Sujika Phuget. 1996) ศึกษาเรื่องระบบเสียงภาษาเวียดนาม อำเภอ อรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว (A Phonological Study of Vietnamese in Aranyaprathet District, Sakaeo Province) ผลการศึกษาพบว่าระบบเสียงภาษาเวียดนามประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะ 20 หน่วยเสียงได้แก่ /b, t, t^h, d, c, k, g, ʔ, m, n, ɲ, ŋ, f, s, x, h, l, r, w, j/ หน่วยเสียงสระเดี่ยว 11 หน่วยเสียงได้แก่ /i, e, ε, u, ɔ, ʌ, a, a:, u, o, ɔ/ หน่วยเสียงสระผสม 3 หน่วยเสียงได้แก่ /ia, ua, ua/ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียงได้แก่ วรรณยุกต์กลางระดับ (Mid - level) วรรณยุกต์กลาง – ตก (Mid – falling) วรรณยุกต์กลาง – ขึ้น (Mid – rising) วรรณยุกต์ต่ำ – ขึ้น (Low - rising) วรรณยุกต์ต่ำ – ตก (Low – falling) โครงสร้างพยางค์ประกอบด้วย C(C)V(V)(C)^T จากผลการวิเคราะห์ระบบเสียงภาษาเวียดนามดังกล่าว ศุจิภาได้สรุปว่าระบบเสียงภาษาเวียดนาม อำเภอ อรัญประเทศ มีความคล้ายคลึงกับระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้ประเทศเวียดนาม

จินดา อุบลโชติ (Jinda Ubolchote. 1998) ศึกษาเรื่องระบบเสียงภาษาเวียดนาม อำเภอขลุง จังหวัดจันทบุรี (A Phonological Study of Vietnamese at Tambon Khlung, Khlung District, Chanthaburi Province) ผลการศึกษาพบว่า ระบบเสียงภาษาเวียดนาม อำเภอขลุงประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะ 21 หน่วยเสียงได้แก่ /b, t, t^h, d, c, c^h, k, g, ʔ, m, n, ɲ, ŋ, f, s, x, p^h, h, w, j, l/ หน่วยเสียงสระเดี่ยว 11 หน่วยเสียงได้แก่ /i, e, ε, u, ɔ, ʌ, a, a:, u, o, ɔ/ หน่วยเสียงสระผสม 3 หน่วยเสียงได้แก่ /ia, ua, ua/ หน่วยเสียงวรรณยุกต์มี

4 หน่วยเสียงได้แก่ วรรณยุกต์กลาง - ระดับ (Mid - level), วรรณยุกต์กลาง - ตก (Mid - falling), วรรณยุกต์กลาง - ขึ้น (Mid - rising), วรรณยุกต์ต่ำ - ขึ้น (Low - rising) จินดาได้สรุปว่า ระบบเสียงของภาษาเวียดนามที่อำเภอขลุ้ง จังหวัดจันทบุรี คล้ายกับระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้ประเทศเวียดนาม

หลังจากที่ศึกษางานวิจัยข้างต้น ผู้วิจัยพบว่าระบบเสียงต่างๆ ดังกล่าวมีความคล้ายคลึงกันเป็นส่วนใหญ่แต่ก็มีบางเสียงที่ต่างกัน ผู้วิจัยจึงสรุประบบเสียงในรูปแบบของตารางดังต่อไปนี้

ตาราง 2 แสดงผลการวิเคราะห์ระบบเสียงภาษาเวียดนามของ Huỳnh Công Tín, ศุจิภา ภูเกตุ และจินดา อุบลโซติ

ชนิดของเสียง	Huỳnh Công Tín (1999)	ศุจิภา ภูเกตุ (1996)	จินดา อุบลโซติ (1998)
หน่วยเสียงพยัญชนะ	b	b	b
	t	t	t
	th	t ^h	t ^h
	d	d	d
	ʈ	—	—
	c	c	c
	k	k	k
	m	m	m
	n	n	n
	ɲ	ɲ	ɲ
	ŋ	ŋ	—
	f	f	f
	s	s	s
	x	x	x
	h	h	h
	w	w	w
	ʐ	r	—
	j	j	j
	ʎ	g	g
	l	l	l
	—	ʔ	ʔ
	—	—	p ^h
	—	—	c ^h

ตาราง 2 (ต่อ)

ชนิดของเสียง	Huỳnh Công Tín (1999)	ศุจิภา ภู่เกตุ (1996)	จินดา อุบลโชติ (1998)
หน่วยเสียงสระ	i	i	i
	i:	—	—
	e	e	e
	ɛ	ɛ	ɛ
	ɛ:	—	—
	ɯ	ɯ	ɯ
	ɯ:	—	—
	ʏ	ə	ə
	ʏ:	—	—
	a	a	a
	a:	a:	a:
	u	u	u
	u:	—	—
	o	o	o
	o:	—	—
	ɔ	ɔ	ɔ
	ɔ:	—	—
	ʌ	ʌ	ʌ

เครื่องหมาย — แสดงการไม่ปรากฏ

ตาราง 2 (ต่อ)

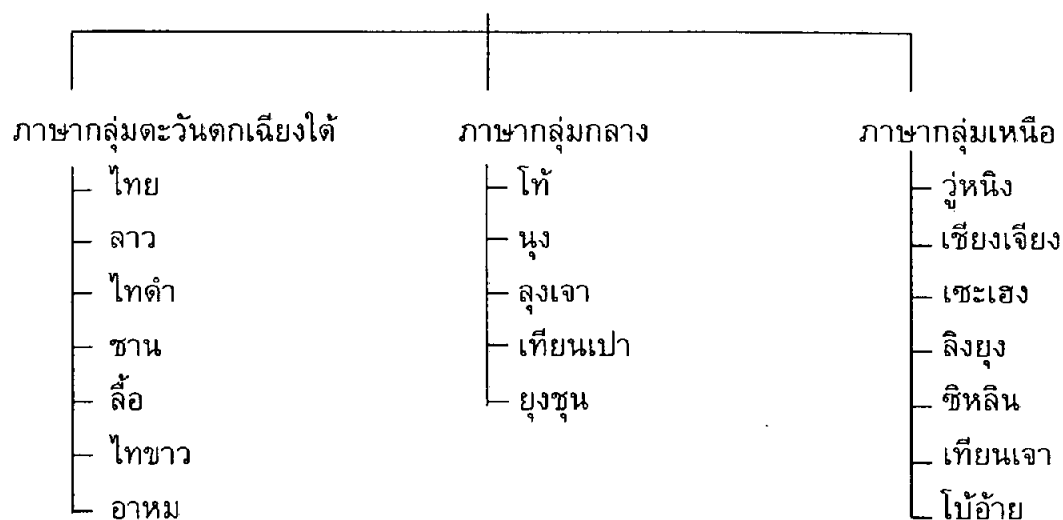
ชนิดของเสียง	Huỳnh Công Tín (1999)	ศุจิภา ภูเกตุ (1996)	จินดา อุบลโชติ (1998)
หน่วยเสียง วรรณยุกต์	สูงระดับ (High level)	กลาง - ระดับ (Mid - level)	กลาง - ระดับ (Mid - level)
	ต่ำระดับ (Low level)	กลาง - ตก (Mid - falling)	กลาง - ตก (Mid - falling)
	สูง - ขึ้น (High - rising)	กลาง - ขึ้น (Mid - rising)	กลาง - ขึ้น (Mid - rising)
	ต่ำ - ขึ้น (Low - falling - rising)	ต่ำขึ้น (Low - rising)	ต่ำขึ้น (Low - rising)
	ต่ำ - ตก - ขึ้น (Low - falling - rising)	ต่ำตก (Low - falling)	—

เครื่องหมาย — แสดงการไม่ปรากฏ

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตระกูลภาษาไทยและระบบเสียงภาษาไทยมาตรฐาน

ภาษาตระกูลไท (Tai language family) เป็นภาษาตระกูลใหญ่ตระกูลหนึ่งที่มีคนใช้พูดกันในบริเวณกว้างทางเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ฟัง กวย ลี (Li, Fang kwei 1977) ได้แบ่งภาษาตระกูลไทออกเป็น 3 สาขา คือ สาขตะวันตกเฉียงใต้ (South Western Tai) สาขาเหนือ (Northern Tai) และสาขากลาง (Central Tai) ภาษาไทแต่ละสาขายังมีภาษาย่อยมากมาย ดังแผนภูมิต่อไปนี้

ไท - กะได
(Tai - Kadai)

ภาพประกอบ 4 แผนภูมิการจำแนกภาษาตระกูลไท - กะได (Tai - Kadai)

ภาษาไทยที่ชาวกรุงเทพมหานครใช้ติดต่อสื่อสารกันในชีวิตประจำวัน จัดเป็นภาษาในสาขาตะวันตกเฉียงใต้ และถือเป็นภาษาไทยมาตรฐานของภาษาไทย กาญจนา นาคสกุล (2543) ได้ศึกษาระบบเสียงไว้ ผลการศึกษาพบว่า ภาษาไทยกรุงเทพมหานครหรือภาษาไทยมาตรฐานมีหน่วยเสียง 3 ระบบ คือ หน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ดังต่อไปนี้

หน่วยเสียงพยัญชนะ

หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทยมาตรฐานมี 21 หน่วยเสียงได้แก่ /p, t, c, k, ʔ, ph, th, ch, kh, b, d, m, n, ŋ, l, r, f, s, h, w, j/ แต่ละหน่วยเสียงมีลักษณะและฐานที่เกิดดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 3 ระบบเสียงพยัญชนะในภาษาไทยมาตรฐาน

ฐานที่เกิดเสียง ลักษณะของเสียง		ริม ฝี ปาก	ริมฝีปาก กับฟัน	ฟันและ ปุ่มเหงือก	เพดาน แข็ง	เพดาน อ่อน	ช่อง ระหว่าง เส้นเสียง
ระเบิด	ไม่ก้อง ไม่มีลม	p		t	c	k	ʔ
	ไม่ก้อง มีลม	ph		th	ch	Kh	
	ก้อง ไม่มีลม	b		d			
นาสิก		m		n		ŋ	
ข้าง				l			
ร้ว				r			
เสียดแทรก			f	s			h
เสียงเปิด ¹		w			j		

ที่มา: กาญจนา นาคสกุล (2543) ระบบเสียงภาษาไทย : 42

พยัญชนะเหล่านี้สามารถเกิดเป็นพยัญชนะตันได้ทั้งหมด แต่สามารถเกิดเป็นพยัญชนะท้ายได้ 9 หน่วยเสียงได้แก่ /-p, -t, -k, -ʔ, -m, -n, -ŋ, -w, -j/

หน่วยเสียงสระ

ภาษาไทยมาตรฐานมีหน่วยเสียงสระ 21 หน่วยเสียง แบ่งเป็น

สระเดี่ยวมี 18 หน่วยเสียงได้แก่ /i, i:, e, e:, ε, ε:, u, u:, ʌ, ʌ:, a, a:, u, u:, o,

o:, ɔ, ɔ:/

¹ "เสียงเปิด" ในงานของกาญจนา นาคสกุลใช้เป็นเสียง "ครึ่งสระ"

ตาราง 4 ระบบเสียงสระในภาษาไทยมาตรฐาน

ส่วนของลิ้น ระดับของลิ้น	หน้า	หลังก่อนไปกลาง	หลัง
สูง	i i:	u u:	u u:
กลาง	e e:	ɤ ɤ:	o o:
ต่ำ	ɛ ɛ:	a a:	ɔ ɔ:

ที่มา: กาญจนา นาคสกุล (2543) ระบบเสียงภาษาไทย : 61

สระประสมมี 3 หน่วยเสียงได้แก่ /ia, ua, ua/

หน่วยเสียงวรรณยุกต์

ภาษาไทยมาตรฐานมีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง ได้แก่

- วรรณยุกต์ระดับกลาง (Mid tone) คือ วรรณยุกต์สามัญ
- วรรณยุกต์ระดับต่ำ (Low tone) คือ วรรณยุกต์เอก
- วรรณยุกต์ระดับสูง (High tone) คือ วรรณยุกต์ตรี
- วรรณยุกต์ระดับตก (Falling tone) คือ วรรณยุกต์โท
- วรรณยุกต์ระดับขึ้น (Rising tone) คือ วรรณยุกต์จัตวา

บทที่ 2

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในบทนี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงวิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า ซึ่งมีอยู่หลายขั้นตอน ดังนี้

1. การสำรวจเอกสาร

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องได้แก่เอกสารและงานวิจัยที่ให้ความรู้ทางด้านภาษาศาสตร์ ระบบเสียงภาษาเวียดนามและระบบเสียงภาษาไทย รวมทั้งเอกสารที่ให้ความรู้พื้นฐานในการกำหนดหัวข้อวิจัย แหล่งข้อมูล และผู้บอกภาษา

2. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้และระบบเสียงภาษาไทยมาตรฐานโดยใช้วิธีพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive analysis) เป็นหลัก นอกจากนั้นผู้วิจัยยังได้ใช้กลวิธีทางกลศาสตร์ (Acoustic analysis) ช่วยในการวิเคราะห์หน่วยเสียงวรรณยุกต์และหน่วยเสียงสระของระบบเสียงทั้งสองภาษา ทั้งนี้เพื่อช่วยให้ผลการวิเคราะห์มีความถูกต้องแม่นยำมากยิ่งขึ้น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงแบ่งการนำเสนอการเก็บข้อมูลเป็นขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 การเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อวิเคราะห์ระบบเสียง (Phonological analysis)

สำหรับการเก็บข้อมูลเพื่อวิเคราะห์ระบบเสียง ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลที่เป็นภาษาเวียดนามถิ่นใต้ด้วยตนเอง ส่วนข้อมูลที่เป็นระบบเสียงภาษาไทยมาตรฐาน ผู้วิจัยมิได้เก็บรวบรวมด้วยตนเอง เนื่องจากมีนักภาษาศาสตร์ภาษาไทยได้ศึกษาระบบเสียงภาษาไทยไว้จำนวนมาก ผู้วิจัยจึงศึกษาจากผลงานของกาญจนา นาคสกุล (2543) แต่ได้ดัดแปลงสัทอักษรบางตัวเพื่อให้เกิดความสะดวกในการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ดังจะได้อธิบายถึงในบทที่ 4

การเก็บข้อมูลภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1.1 แหล่งข้อมูลและผู้บอกภาษา

2.1.1.1 แหล่งข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดนครโฮจิมินห์เป็นพื้นที่เก็บรวบรวมข้อมูล เนื่องจากนครโฮจิมินห์เป็นเมืองสำคัญที่สุดทางตอนใต้ของประเทศเวียดนาม

นครโฮจิมินห์เป็นเมืองแห่งเศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรมและการศึกษา ประชาชนทั่วประเทศโดยเฉพาะประชาชนทางภาคใต้และภาคกลางของประเทศหลั่งไหลเข้ามานครโฮจิมินห์เพื่อทำมาหากิน ทำงานทางราชการ ท่องเที่ยว ศึกษา เป็นต้น ทำให้นครโฮจิมินห์มีประชาชนหนาแน่น ตามสถิติปี ค.ศ. 1998 นครโฮจิมินห์ มีจำนวนประชากร 4,322,300 คน นอกจากนั้นยังมีประชากรมาอาศัยอยู่เป็นระยะยาว จำนวน 900,000 คน และมี

ผู้คนมาเยี่ยมเยือน หรือทำธุระส่วนตัว จำนวนมากกว่า 100,000 คนต่อวัน (Huỳnh Công Tín, 1999 : 8)

นครโฮจิมินห์มีความกว้าง 2,390.3 ตารางกิโลเมตร (km²) ทิศเหนือติดกับจังหวัดบิ่นห์ เยือง (Binh Duong) และ จังหวัดไต้ นินห์ (Tây Ninh) ทิศตะวันออกติดกับจังหวัดต่ง นาย (Đồng Nai) และ บา เหรี ย หุง เต่า (Bà Rịa Vũng Tàu) ทิศตะวันตกติดกับจังหวัดลอง อาน (Long An) ส่วนทิศใต้ติดกับทะเลตะวันออก (Biển Đông) ด้วยลักษณะทางภูมิศาสตร์เช่นนี้ นครโฮจิมินห์จึงเป็นศูนย์กลางซึ่งผู้คนจากภาคต่างๆ ของประเทศมาพักอาศัยอยู่

2.1.1.2 ผู้บอกภาษา

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ในการคัดเลือกผู้บอกภาษา ดังนี้

- 1) เป็นชาวเวียดนามถิ่นใต้ มีภูมิลำเนาอยู่ในนครโฮจิมินห์ ไม่เคยอพยพไปอยู่ที่อื่นเป็นเวลานาน มีบิดามารดาเป็นชาวนครโฮจิมินห์
- 2) มีอายุในช่วงระหว่าง 30-60 ปี เป็นเพศชาย 2 คน และเพศหญิง 2 คน
- 3) มีวัยวุฒิต่างๆ ในการออกเสียงสมบูรณ์ สามารถออกเสียงได้อย่างชัดเจน สุขภาพดี
- 4) ใช้ภาษาเวียดนามถิ่นใต้สื่อสารในชีวิตประจำวัน

จากหลักเกณฑ์ดังกล่าว ผู้วิจัยได้คัดเลือกผู้บอกภาษา 4 คนดังนี้

- 1) นาย Phạm Văn Bình อายุ 45 ปี
- 2) นางสาว Trương Thị Minh อายุ 57 ปี
- 3) นาง Nguyễn Thị Bạch Cúc อายุ 35 ปี
- 4) นาย Nguyễn Văn Tân อายุ 55 ปี

2.1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

2.1.2.1 รายการคำเพื่อเก็บข้อมูล

เพื่อความสะดวกรวดเร็วในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้เตรียมคำศัพท์ภาษาเวียดนามจำนวนประมาณ 2,000 คำ เพื่อสัมภาษณ์ผู้บอกภาษา คำศัพท์ที่เตรียมไว้เป็นคำพื้นฐาน (Basic vocabulary) ซึ่งผู้บอกภาษาใช้ในชีวิตประจำวัน ไม่ใช่ศัพท์เฉพาะด้านหรือคำทับศัพท์ คำศัพท์ภาษาเวียดนามดังกล่าวนี้ผู้วิจัยได้คัดเลือกมาจากศัพทานุกรมเวียดนามไทย อังกฤษ (สุวิไล เปรมศรีรัตน์, จิน เสี่ยว ถิ่น และมยุรี ถาวรพัฒน์, 2541) ซึ่งแบ่งเป็นประเภทของคำออกเป็นหมวดต่างๆ ดังนี้

- คำเรียกปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ ดิน ฟ้า อากาศ

- คำเรียกชื่อพืช
- คำเรียกชื่อสัตว์
- คำเรียกอวัยวะต่างๆ ในร่างกาย
- คำเรียกเครื่องมือ เครื่องใช้ และสิ่งของทั่วไป
- คำเรียกชื่อเสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม เครื่องประดับ
- คำเรียกชื่ออาหาร เครื่องปรุง วิธีปรุงอาหาร และเครื่องดื่ม
- คำเรียกอาชีพต่างๆ
- คำเรียกชื่อโรค และอาการผิดปกติต่างๆ ในร่างกาย
- คำเกี่ยวกับความเชื่อทางศาสนา และพิธีกรรมต่างๆ
- คำเรียกเครือญาติ
- คำเรียกทิศทางและเวลา
- คำกริยา คำลักษณนาม คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำขยาย คำเบ็ดเตล็ด ฯลฯ

2.1.2.2 ภาพประกอบ

ในการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษา ส่วนใหญ่ผู้วิจัยจะอาศัยบริบทสิ่งแวดล้อมใกล้เคียงรวมทั้งคำนิยามเพื่อสื่อความหมายของคำที่ตนต้องการ แต่ในบางกรณีผู้วิจัยอาจใช้ภาพประกอบเพื่อช่วยในการเก็บข้อมูล กล่าวคือ ทำให้ผู้บอกภาษาสามารถเข้าใจคำและความหมายของคำที่จะเก็บได้ดียิ่งขึ้น ภาพประกอบที่ผู้วิจัยใช้ในการสัมภาษณ์มีทั้งภาพที่เตรียมไว้ และภาพที่เขียนขึ้นในขณะสัมภาษณ์ (ดังได้แสดงเป็นตัวอย่างในภาคผนวก ค)

2.1.2.3 เครื่องมือต่างๆ

นอกจากรายการคำและภาพประกอบแล้ว ผู้วิจัยยังได้เตรียมอุปกรณ์ต่างๆ ที่อำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล อุปกรณ์เหล่านั้น ได้แก่ บัตรคำ เครื่องเขียน และเครื่องบันทึกเสียง ฯลฯ

2.1.3 การดำเนินการเก็บข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดระยะเวลาตั้งแต่เดือนเมษายน - พฤษภาคม พ.ศ. 2545 โดยมีวิธีการและขั้นตอนต่างๆ ดังนี้

2.1.3.1 นำรายการคำทดสอบที่จัดเตรียมไว้ไปสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาโดยที่ผู้วิจัยจะไม่ออกเสียงคำที่ต้องการบันทึกให้ผู้บอกภาษาฟัง เพราะจะเป็นการชี้นำให้ผู้บอกภาษาออกเสียงตามผู้วิจัย ซึ่งจะส่งผลทำให้ข้อมูลหรือภาษานั้นผิดเพี้ยนไปจากภาษาที่ผู้บอกภาษาใช้ในชีวิตประจำวัน แต่ผู้วิจัยให้ผู้บอกภาษาดูสิ่งของรอบๆ ตัวหรือดูรูปภาพประกอบหรือแสดงกิริยาประกอบรวมทั้งให้คำนิยามหรือยกตัวอย่าง

2.1.3.2 ออกเสียงคำตามที่ผู้บอกภาษาออกเสียงจนกว่าจะออกเสียงได้ตรงหรือใกล้เคียงกับผู้บอกภาษา ก่อนที่จะลงมือถ่ายถอดเสียงคำที่ได้ยิน

2.1.3.3 จดบันทึกเสียงที่ได้ยินจากผู้บอกภาษาโดยใช้สัทอักษรสากล

(International Phonetic Alphabets - IPA) ของสมาคมอักษรสากล (International Phonetic Association)

2.2 การเก็บข้อมูลเพื่อวิเคราะห์ทางกลศาสตร์ (Acoustic analysis)

ดังได้กล่าวไว้เบื้องต้นว่า ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีทางกลศาสตร์ ประกอบการวิเคราะห์หน่วยเสียงวรรณยุกต์และค่าระยะเวลาของเสียงสระของระบบเสียงทั้งสอง ภาษา การเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดระยะเวลาดังแต่ กรกฎาคม - สิงหาคม 2546 ซึ่งมีวิธีการและขั้นตอนต่างๆ ดังต่อไปนี้

2.2.1 แหล่งข้อมูลและผู้บอกภาษา

2.2.1.1 แหล่งข้อมูลและผู้บอกภาษาเวียดนามถิ่นใต้

ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยมีได้กลับไปเก็บข้อมูลที่ประเทศเวียดนาม เนื่องจากผู้วิจัยมีข้อจำกัดในด้านงบประมาณ จึงเลือกผู้บอกภาษาชาวเวียดนามถิ่นใต้ ที่มาศึกษาที่ประเทศไทย ณ สถาบันเทคโนโลยีเอเซีย (Asian Institute of Technology - AIT) โดยมีเกณฑ์ในการคัดเลือกเหมือนกับเกณฑ์คัดเลือกผู้บอกภาษาชุดที่ 1 ทั้งนี้เพื่อให้ผลงานวิจัยได้สอดคล้องกัน ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาเวียดนาม 2 คน เป็นเพศชาย (สำหรับผู้บอกภาษากลุ่มนี้ ผู้วิจัยเลือกผู้บอกภาษาเฉพาะเพศชาย เนื่องจากเพศเป็นตัวแปรสำคัญตัวแปรหนึ่งที่ทำให้ผลการวิเคราะห์มีความต่างกัน ผู้วิจัยจึงศึกษาเฉพาะเพศใดเพศหนึ่ง)

รายชื่อผู้บอกภาษา 2 คน มีดังนี้

- 1) นาย Quách Lâm Hưng อายุ 35 ปี
- 2) นาย Nguyễn Minh Tuấn อายุ 30 ปี

2.2.1.2 แหล่งข้อมูลและผู้บอกภาษาไทยมาตรฐาน

ผู้วิจัยได้คัดเลือกผู้บอกภาษาไทยมาตรฐานตามเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

- 1) ผู้บอกภาษาเป็นคนไทย (ไม่ใช่เป็นชนกลุ่มน้อย หรือเป็นลูกครึ่ง) และใช้ภาษาไทยมาตรฐานสื่อสารในชีวิตประจำวัน
- 2) มีอายุอยู่ในช่วงระหว่าง 30 – 60 ปี
- 3) มีอวัยวะต่างๆ ในการออกเสียงครบถ้วนสมบูรณ์ สามารถออกเสียงอย่างชัดเจน

ผู้บอกภาษาเป็นเพศชาย จำนวน 2 คน ดังรายชื่อต่อไปนี้

- 1) นายฉัตรฝน เพชรเวียงเหนือ อายุ 40 ปี
- 2) นายบรรพต ศิริชัย อายุ 43 ปี

2.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลทางกลศาสตร์

2.2.2.1 ผู้วิจัยได้สร้างรายการคำทดสอบสองชุด คือ รายการคำทดสอบหน่วยเสียงวรรณยุกต์และคำระยะเวลาของหน่วยเสียงสระในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ และรายการคำทดสอบหน่วยเสียงวรรณยุกต์และคำระยะเวลาของหน่วยเสียงสระในภาษาไทยมาตรฐาน

รายการคำทดสอบที่สร้างขึ้นมานี้ ผู้วิจัยได้คำนึงถึงสัทลักษณะที่คล้ายคลึงกันระหว่าง 2 ภาษา ได้แก่ ความก้อง (Voicing) และลักษณะของการเปล่งเสียง (Manner of articulation) ของเสียงพยัญชนะต้น คุณสมบัตินี้ (Quality) ความสั้นยาว (Duration) ของเสียงสระ ตลอดจนลักษณะของการเปล่งเสียงพยัญชนะท้าย ทั้งนี้เพื่อความสะดวกในการวิเคราะห์เปรียบเทียบดังรายละเอียดต่อไปนี้

ก) รายการคำทดสอบเสียงวรรณยุกต์ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ มีดังต่อไปนี้

ตาราง 5 รายการคำทดสอบหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้

หน่วยเสียงวรรณยุกต์		คำทดสอบ		
/1/ dấu ngang		đi	/di ¹ /	“ไป”
/2/ dấu huyền		dè	/dɛ ² /	“ทับ”
/3/ dấu sắc		má	/ma ³ /	“แม่”
/4/	/4a/ dấu hỏi ¹	mả	/ma ⁴ /	“สุสาน”
	/4b/ dấu ngã ¹	mã	/ma ⁴ /	“ม้า”
/5/ dấu nặng ²		mẹ	/mɛ ⁵ /	“แม่”
		phát	/fa·k ⁵ /	“ปรับ, ทำโทษ”

¹ เนื่องจากว่า ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ สองหน่วยเสียงนี้เกิดการรวมกัน (Merge) เป็นหน่วยเสียงเดียวกัน ผู้วิจัยสร้างคำทดสอบสองคำเพื่อพิสูจน์ว่ามีสัทลักษณะคล้ายกันหรือไม่

² ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ปรากฏได้ทั้งในพยางค์เป็นและพยางค์ตาย หลังจากศึกษากระบวนการเสียงวรรณยุกต์โดยวิธีวิเคราะห์ทางสัทศาสตร์ ผู้วิจัยพบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้เมื่อเกิดในพยางค์ตาย มีสัทลักษณะคล้ายคลึงกับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ในภาษาไทยมาตรฐานเมื่อเกิดในพยางค์ตาย ผู้วิจัยจึงสร้างคำทดสอบเพื่อพิสูจน์ผลการวิเคราะห์ทางสัทศาสตร์

ข) รายการคำทดสอบเสียงสระภาษาเวียดนามถิ่นใต้

ผู้วิจัยได้สร้างรายการคำทดสอบเพื่อวิเคราะห์ค่าระยะเวลาของเสียงสระ ดังได้แสดงในตารางต่อไปนี้

ตาราง 6 รายการคำทดสอบเสียงสระภาษาเวียดนามถิ่นใต้

เสียงสระ	รายการคำทดสอบ		
[i]	điệp	/dip ⁵ /	“ผีเสื้อ”
[i·]	đi	/di ¹ /	“ไป”
[e·]	rê	/re ¹ /	“ลักษณะนามเรียกยาสูบ”
[ɛ·]	dề	/dɛ ² /	“ทับ”
[ɛ]	đất	/dek ³ /	“ดิน”
[u]	thúc	/thuk ³ /	“ตื่นนอน”
[u·]	thử	/thw ⁴ /	“ลอง”
[ɤ·]	thơ	/thr ¹ /	“บทประพันธ์”
[ʌ]	đọc	/dʌk ⁵ /	“อ่าน”
[a]	anh	/ʔan ¹ /	“พี่ชาย”
[a·]	ta	/ta ¹ /	“ข้า” (ส.)
[u]	đục	/duk ⁵ /	“(น้ำ)ขุ่น”
[u·]	đu	/du ¹ /	“เกาะ” (ก.)
[o·]	mô	/mo ¹ /	“เนิน”
[ɔ]	(ghe) ngo	/ghɛ ¹ ɲɔ ¹ /	“เรือยาว”

ค) รายการคำทดสอบหน่วยเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐาน
มีดังต่อไปนี้

ตาราง 7 รายการคำทดสอบเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐาน

หน่วยเสียงวรรณยุกต์	คำทดสอบ	
/1/ วรรณยุกต์สามัญ	/di: ¹ /	“ดี”
/2/ ¹ วรรณยุกต์เอก	/dɛ: ² /	“แต่”
	/fa:k ² /	“ฝาก”
/3/ วรรณยุกต์โท	/kha: ³ /	“ค่า”
/4/ วรรณยุกต์ตรี	/ma: ⁴ /	“ม้า”
/5/ วรรณยุกต์จัตวา	/ma: ⁵ /	“หมา”

ง) รายการคำเพื่อทดสอบค่าระยะเวลาของหน่วยเสียงสระในภาษาไทย
มาตรฐาน ดังได้แสดงในตารางต่อไปนี้

ตาราง 8 รายการคำทดสอบเสียงสระภาษาไทยมาตรฐาน

เสียงสระ	คำที่ทดสอบ	
[i]	/dip ² /	“ดิบ”
[i:]	/di: ¹ /	“ดี”
[e]	/cep ² /	“เจ็บ”
[e:]	/re: ³ ro:n ³ /	“เร่ร้อน”
[ɛ]	/kra ¹ dɛɹ ² /	“กระแดะ”
[ɛ:]	/dɛ: ² /	“แต่”

¹ หลังจากศึกษาระบบเสียงวรรณยุกต์โดยวิเคราะห์ทางโสตสัทศาสตร์ ผู้วิจัยพบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ในภาษาไทยมาตรฐานเมื่อเกิดในพยางค์ตาย มีลักษณะคล้ายคลึงกับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้เมื่อเกิดในพยางค์ตาย ผู้วิจัยจึงสร้างคำทดสอบเพื่อพิสูจน์ผลการวิเคราะห์ทางโสตสัทศาสตร์

ตาราง 8 (ต่อ)

เสียงสระ	คำที่ทดสอบ
[u]	/ban ¹ thuk ³ / "บันทึก"
[u:]	/thw: ⁴ / "ถือ"
[ɤ]	/thɤ ² / "เถอะ"
[ɤ:]	/thɤ: ¹ / "เธอ"
[a]	/ʔan ¹ / "อัน"
[a:]	/ta: ¹ / "ตา"
[u]	/pla: ¹ duk ² / "ปลาดุก"
[u:]	/du: ¹ / "ดู"
[o]	/mot ² / "หมด"
[o:]	/tɛ:ŋ ¹ mo: ¹ / "แดงโม"
[ɔ]	/ŋɔ ³ / "เงาะ"
[ɔ:]	/ŋɔ: ¹ / "งอ"

2.2.2.2 เครื่องมือต่างๆ นอกจากชุดคำทดสอบหน่วยเสียงวรรณยุกต์และค่าระยะเวลาของเสียงสระ ผู้วิจัยยังได้ใช้เครื่องมือต่างๆ เพื่อช่วยในการเก็บข้อมูลดังต่อไปนี้

- เครื่องบันทึกเสียง AIWA รุ่น HS – JS335 พร้อมไมโครโฟน
- แถบบันทึกเสียง SONY รุ่น HF90 จำนวน 2 ม้วน
- บัตรรายการคำทดสอบสำหรับภาษาเวียดนามถิ่นใต้จำนวน 24

ใบ และสำหรับภาษาไทยมาตรฐานจำนวน 24 ใบ

2.2.3 การบันทึกข้อมูล

การบันทึกข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลทางกลศาสตร์ มีขั้นตอนดังนี้

- 1) เตรียมสถานที่ซึ่งปราศจากเสียงรบกวนในการบันทึกเสียง
- 2) ทำความเข้าใจกับผู้บอกภาษาว่าให้ผู้บอกภาษาพูดคำที่เขียนไว้ใน

บัตรคำ โดยเน้นความเป็นธรรมชาติ มีความดังสม่ำเสมอ และเว้นระยะห่างในการพูดแต่ละครั้ง

3) ให้ผู้บอกภาษาสุ่มเลือกบัตรรายการคำทดสอบที่ได้เตรียมไว้ทีละใบ และให้อ่านออกเสียงอย่างเป็นธรรมชาติ บัตรละ 5 ครั้งสำหรับเสียงสระ และ 10 ครั้งสำหรับเสียงวรรณยุกต์ ในขณะที่ผู้วิจัยได้บันทึกเสียงของผู้บอกภาษาลงแถบบันทึกเสียง

4) ตรวจสอบรายการคำทดสอบที่บันทึกไว้ด้วยการฟัง หากพบข้อผิดพลาดใด ผู้วิจัยจะบันทึกเสียงคำนั้นใหม่อีกครั้งโดยใช้วิธีการเดิม

3 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 การวิเคราะห์ข้อมูลทางโสตสัทศาสตร์ (Auditory analysis)

สำหรับขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูลทางโสตสัทศาสตร์ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้เก็บรวบรวมได้มาวิเคราะห์หาระบบเสียงเฉพาะในภาษาเวียดนามถิ่นใต้เท่านั้น ส่วนข้อมูลระบบเสียงภาษาไทยมาตรฐาน ผู้วิจัยได้ศึกษาจากผลงานของ กาญจนา นาคสกุล ดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ในการวิเคราะห์ระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลตามหลักการวิเคราะห์ระบบเสียงตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้าง (Structural school) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

- 1) ทำตารางเสียงตามแนวสัทศาสตร์ ได้แก่ ตารางเสียงพยัญชนะ ตารางเสียงสระ และตารางเสียงวรรณยุกต์
- 2) วิเคราะห์เพื่อหาโครงสร้างพยางค์ (Syllable structure)
- 3) วงเสียงที่สงสัย เสียงในภาษาอาจจะแปรไปตามสัทบริบท หรือเสียงแวดล้อมได้ จึงอาจมีเสียงบางเสียงที่มีสัทลักษณะคล้ายคลึงกัน ซึ่งในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยยังไม่สามารถตัดสินใจได้ว่าเสียงคู่ที่สงสัยนั้นเป็นเสียงย่อยของหน่วยเสียงเดียวกัน หรือเป็นคนละหน่วยเสียง
- 4) หาคู่เทียบเสียง (Minimal pair) สำหรับเสียงที่น่าสงสัยโดยมีหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

ก. เสียงสองเสียงจะเป็นคนละหน่วยเสียง (Phoneme) เมื่อต่างกันในเรื่องแวดล้อมเหมือนกัน (Analogous Environment) หรือสิ่งแวดล้อมคล้ายคลึงกัน (Identical Environment)

ข. เสียงสองเสียงอาจจะเป็นเสียงย่อย (Allophone) ของหน่วยเสียงเดียวกัน เมื่อมีความคล้ายกันทางสัทศาสตร์ และเกิดในแบบสลับหลัก (Complementary distribution) หรือแปรอิสระ (Free variation)

5) พิจารณาการปรากฏของหน่วยเสียงในพยางค์แต่ละพยางค์ โดยแจกแจงในรูปของตารางการปรากฏร่วม (Co - occurrence) ของหน่วยเสียงต่างๆ

6) จัดเรียงข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์หาหน่วยเสียงให้เป็นระบบ

7) เรียบเรียงและเสนอผลงานการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis) โดยที่ผู้วิจัยได้บรรยายเกี่ยวกับเรื่องเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และโครงสร้างพยางค์ ดังจะกล่าวถึงในรายละเอียดต่อไปนี้

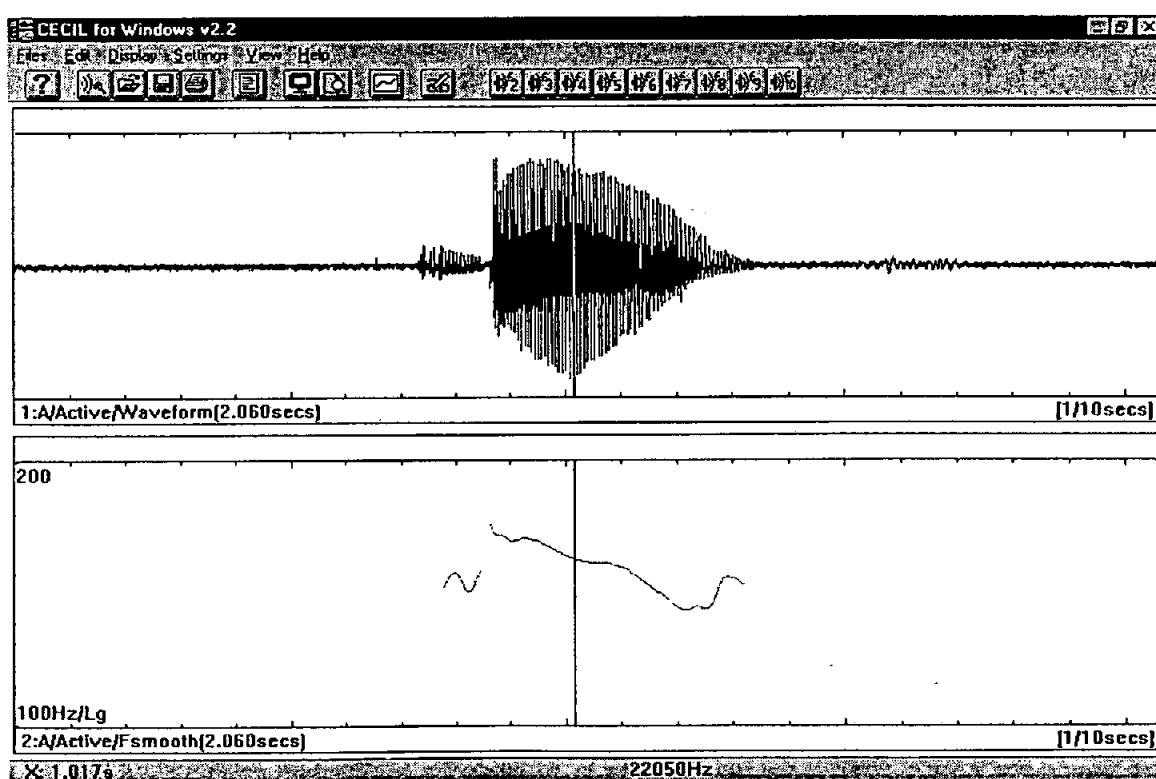
3.2 การวิเคราะห์ข้อมูลทางกลศาสตร์ (Acoustic analysis)

3.2.1 เครื่องมือสำหรับวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้โปรแกรม WINCECIL (Computerized Extraction of Components of Intonation in Language for Windows v 2.2)¹ ในการวิเคราะห์ข้อมูลทางกลศาสตร์ โปรแกรม WINCECIL เป็นโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ได้พัฒนาขึ้นมาเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ทางกลศาสตร์ มีประสิทธิภาพในการวัดคุณสมบัติต่างๆ ของเสียง ได้แก่ ความถี่มูลฐาน (Fundamental Frequency) ความเข้ม (Intensity) ค่าระยะเวลา (Duration) ของเสียง เป็นต้น

3.2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลทางกลศาสตร์ มีขั้นตอนต่างๆ ดังต่อไปนี้

1) บันทึกข้อมูลที่อยู่ในแถบบันทึกเสียงลงในเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ละคำ โดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์ทางกลศาสตร์ดังกล่าวข้างต้น โดยโปรแกรมจะแปลงสัญญาณเสียงที่ได้เป็นสัญญาณภาพ ซึ่งมีลักษณะดังนี้

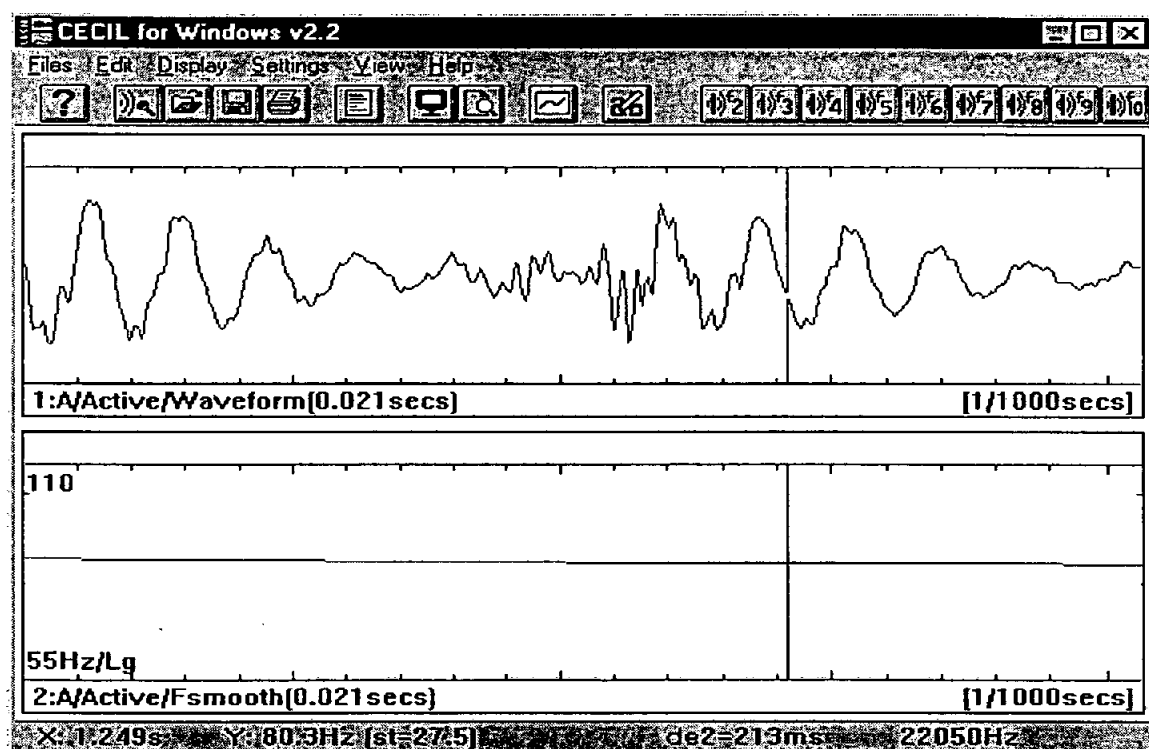

ภาพประกอบ 5 สัญญาณเสียงหลังจากได้แปลงเป็นสัญญาณภาพ

¹ โปรแกรม WINCECIL ที่ผู้วิจัยใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้พัฒนาขึ้นโดยสถาบัน SIL (Summer Institute of Linguistics) ในปี ค.ศ. 1994

2) กำหนดค่าต่ำที่สุดและสูงที่สุดของค่าความถี่มูลฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ 80 – 250 เฮิรตซ์ (Hz) ซึ่งเป็นช่วงค่าความถี่ที่เหมาะสมสำหรับการวิเคราะห์เสียงผู้บอกภาษาที่เป็นผู้ชาย

3) ทำการตัดแยก (Segmentation) โดยใช้เส้นแสดงตำแหน่ง (Cursors) ในการขยายภาพคลื่นเสียงให้มีขนาดใหญ่ขึ้นหรือเล็กลงเพื่อดูลักษณะการเปลี่ยนแปลงของคลื่นเสียง

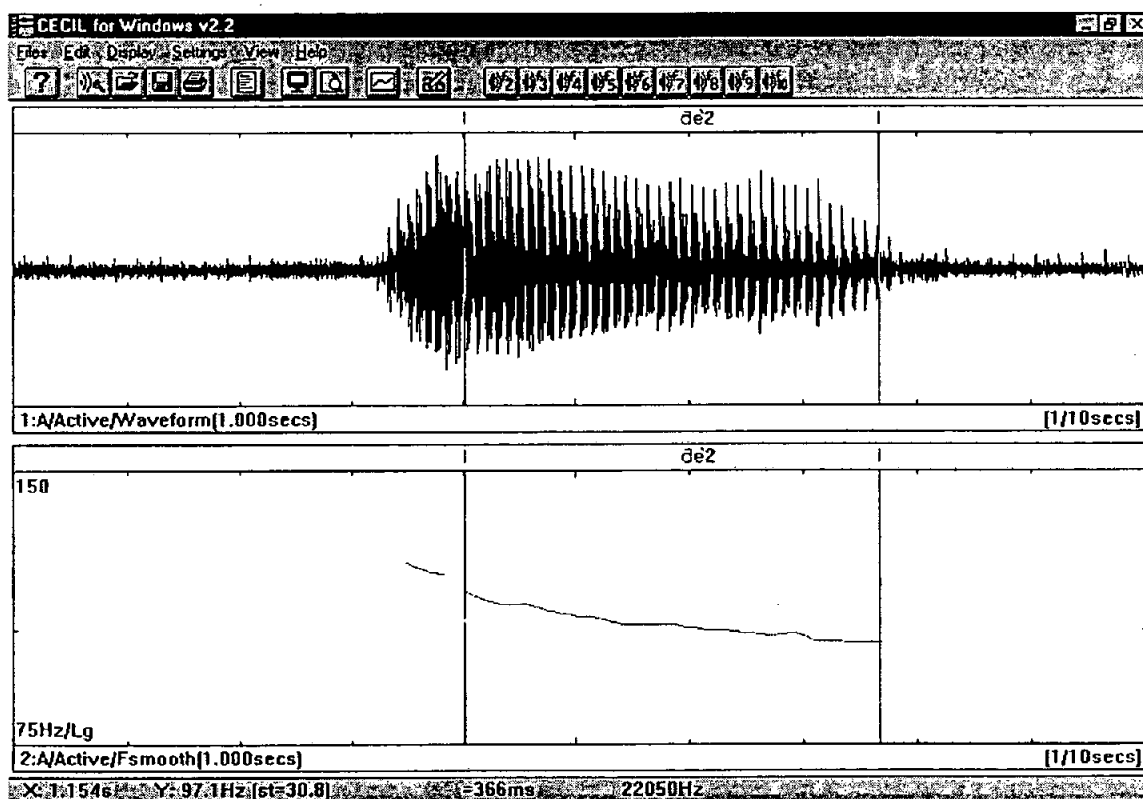
ภาพประกอบ 6 ภาพขยายเพื่อดูการเปลี่ยนแปลงของคลื่นเสียง

4) วิเคราะห์ค่าทางกลศาสตร์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ก. ค่าระยะเวลาของสระ (Duration of vowels)

เนื่องจากในภาษาไทยมาตรฐาน ความสั้นยาวของสระมีนัยสำคัญทางภาษาศาสตร์ (Linguistic significance) กล่าวคือ เป็นตัวกำหนดความหมายของคำ ส่วนในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ความสั้นยาวของเสียงสระไม่มีนัยสำคัญในการกำหนดความหมายของคำทุกคำ ด้วยเหตุนี้ชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทยจึงไม่ให้ความสำคัญในการออกเสียงสั้นยาวของสระภาษาไทย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้เรียนไม่สามารถจำแนกความสั้นยาวของสระอย่างชัดเจน ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงได้วิเคราะห์ค่าระยะเวลาของเสียงสระเพื่อแสดงให้เห็นความแตกต่างในเรื่องความสั้น - ยาว ของเสียงสระในภาษาทั้งสอง

ในการวิเคราะห์ค่าระยะเวลาของเสียงสระ ผู้วิจัยได้กำหนดจากจุดเริ่มต้นจนถึงจุดสิ้นสุดของเสียงสระ โดยพิจารณาตัดแยกเสียงพยัญชนะต้นกับเสียงพยัญชนะท้ายออกจากเสียงสระ และภาพแสดงลักษณะของคลื่นเสียงประกอบการวิเคราะห์ทางโสตสัทศาสตร์ช่วยในการตัดสินใจ กล่าวคือ นอกจากคลื่นเสียงที่แสดงบนจอภาพแล้ว ผู้วิจัยยังอาศัยการฟังเสียงเพื่อช่วยตัดแยกเสียงพยัญชนะและเสียงสระออกจากกัน หลังจากนั้น ผู้วิจัยได้ทำเครื่องหมายที่จุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเสียงสระ ค่าระยะเวลาของเสียงสระปรากฏบนแถบด้านล่างของจอภาพมีหน่วยเป็น มิลลิวินาที (ms) (ดูภาพประกอบ 7) ในขณะเดียวกัน ผู้วิจัยได้บันทึกผลการวัดค่าระยะเวลาของสระลงไปในแฟ้มของโปรแกรม Excel เพื่อสะดวกในการคำนวณค่าระยะเวลาเฉลี่ยต่อไป

ค่าระยะเวลาของสระ

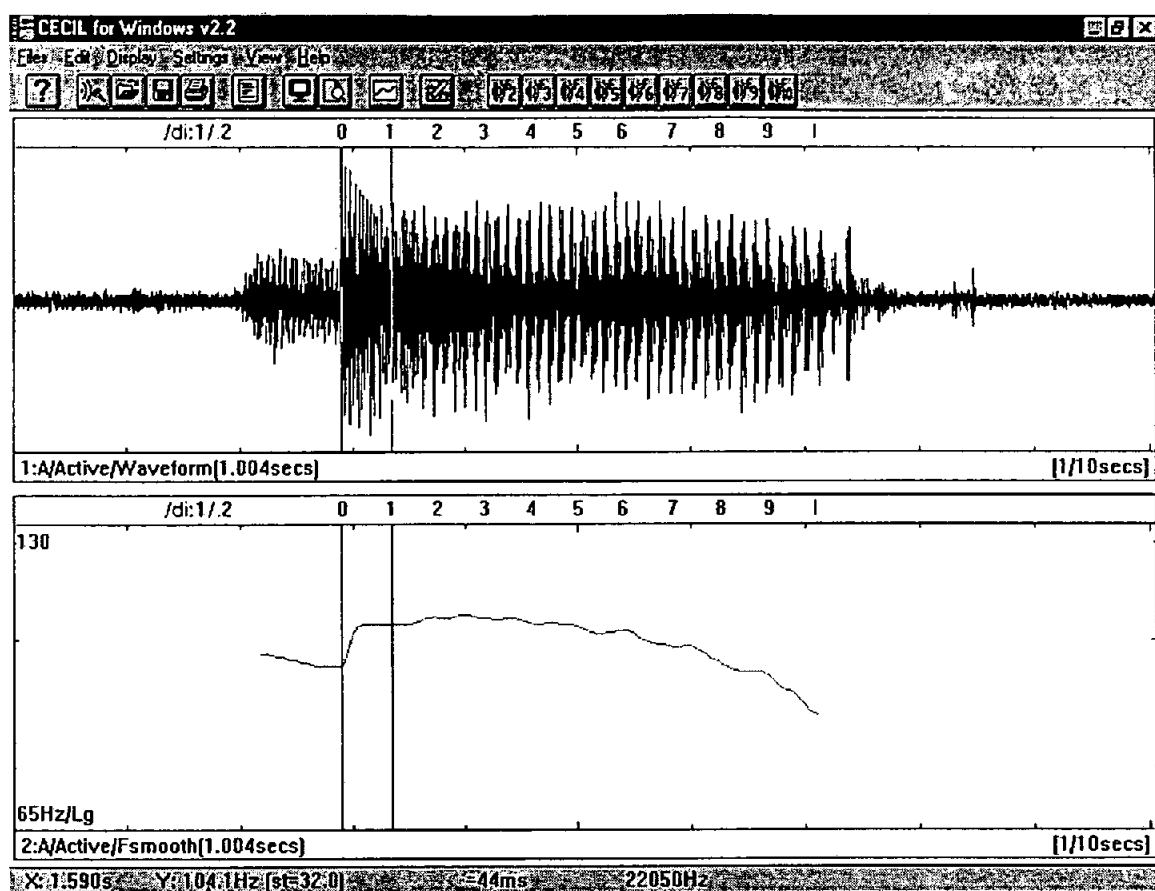
ภาพประกอบ 7 แสดงการวิเคราะห์ค่าระยะเวลาของเสียงสระ

ตาราง 9 แสดงตัวอย่างการบันทึกผลการวิเคราะห์ระยะเวลาของเสียงสระ /ɛ/ ในคำว่า “dè”

คำ	ออกเสียงครั้ง	ค่าระยะเวลา (ms)
/dɛ ² / dè "ทับ"	1	393
	2	366
	3	418
	4	368
	5	308
ค่าระยะเวลาเฉลี่ย		371

ข. ค่าความถี่มูลฐาน (Fundamental Frequency)

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้วัดค่าความถี่มูลฐานของเสียงวรรณยุกต์จากค่าระยะเวลาเฉลี่ยของเสียงสระ (Normalized time) โดยผู้วิจัยได้ทำการตัดแยกเฉพาะจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเสียงสระดังได้กล่าวไว้แล้วในการวิเคราะห์ค่าระยะเวลาของเสียงสระข้างต้นและทำเครื่องหมาย 1 ที่จุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเสียงสระ จากนั้นผู้วิจัยได้นำค่าระยะเวลาทั้งหมดที่ได้ไปหารด้วย 10 เพื่อให้ได้ค่าระยะเวลาเฉลี่ยในการกำหนดจุดสำหรับการวิเคราะห์ค่าความถี่มูลฐานทั้งหมด 11 จุด (ดูภาพประกอบ 8) ผู้วิจัยจึงเริ่มวัดค่าความถี่มูลฐาน โดยการค่อยๆ เลื่อนเส้นแสดงตำแหน่งเส้นที่ 2 ให้ห่างจากเส้นแสดงตำแหน่งเส้นที่ 1 ไปทางขวามือตามค่าระยะเวลาเฉลี่ยของเสียงสระที่ได้จากการคำนวณในแต่ละจุด โดยโปรแกรมจะแสดงผลการวิเคราะห์ค่าความถี่มูลฐานมีหน่วยเป็นเฮิรตซ์ (Hz) ไว้ข้างใต้จอภาพ ผู้วิจัยบันทึกผลการวัดค่าความถี่มูลฐานลงในตารางที่ได้สร้างไว้ในโปรแกรม Excel (ดังได้แสดงไว้ในตารางที่ 10)

ค่าความถี่มูลฐาน

ค่าระยะเวลาที่ใช้ในการวัดจุดที่ 1

ภาพประกอบ 8 แสดงการวิเคราะห์ค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในคำว่า “dī”

ตาราง 10 แสดงตัวอย่างการบันทึกผลการวัดค่าความถี่มูลฐาน
ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ ในคำ “ดี”

ชื่อผู้บอกภาษา: คำ : /di¹/ di “ไป”											
ค่าระยะเวลา (ms)											
ครั้งที่	0%	10%	20%	30%	40%	50%	60%	70%	80%	90%	100%
ครั้งที่ 1	96	101	102	100	100	100	99	99	95	93	89
ครั้งที่ 2	95	104	106	106	104	103	103	99	95	92	85
ครั้งที่ 3	101	105	106	106	106	105	104	99	93	87	79
ครั้งที่ 4	96	104	107	106	107	107	103	100	97	91	85
ครั้งที่ 5	92	103	103	104	105	104	105	101	97	90	81
ครั้งที่ 6	95	97	99	98	97	96	90	92	90	89	88
ครั้งที่ 7	97	99	100	98	96	96	97	93	90	86	80
ครั้งที่ 8	92	94	95	95	97	97	96	94	90	86	82
ครั้งที่ 9	89	94	95	97	95	96	95	92	91	87	84
ครั้งที่ 10	94	94	93	94	94	93	92	92	91	87	84
ค่าเฉลี่ย	95	100	101	100	100	100	98	96	93	89	84

3.3.3 การคำนวณข้อมูลทางสถิติ

หลังจากที่ได้วิเคราะห์ข้อมูลทางกลศาสตร์เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้นำผลการวิเคราะห์มาประมวลผลโดยวิธีการทางสถิติ โดยแบ่งข้อมูลทางกลศาสตร์ที่ได้เป็น 2 ชุด กล่าวคือ ชุดข้อมูลที่ได้มาจากภาษาเวียดนามถิ่นใต้และภาษาไทยมาตรฐาน ซึ่งในแต่ละชุดจะประกอบด้วย ผลการวิเคราะห์จากค่าทดสอบค่าความถี่มูลฐานของเสียงวรรณยุกต์และค่าระยะเวลาของเสียงสระ ดังได้แสดงไว้ในตารางที่ 11

ตาราง 11 แสดงการสรุปผลจำนวนค่าทดสอบที่ได้จากงานวิจัยนี้

ค่ากลศาสตร์ที่ วิเคราะห์	จำนวนรายการค่าทดสอบ (Test token)	
	ภาษาเวียดนาม	ภาษาไทย
1. ค่าความถี่มูลฐาน	70 ค่าทดสอบ (7 คำ × 1 คน × 10 ครั้ง)	60 ค่าทดสอบ (6 คำ × 1 คน × 10 ครั้ง)
2. ค่าระยะเวลา	150 ค่าทดสอบ (15 คำ × 2 คน × 5 ครั้ง)	180 ค่าทดสอบ (18 คำ × 2 คน × 5 ครั้ง)

จากตารางข้างต้นสามารถสรุปได้ดังนี้

ในชุดข้อมูลภาษาเวียดนามถิ่นใต้ประกอบด้วยรายการคำทดสอบที่ได้จากการวิเคราะห์ค่าความถี่มูลฐานของเสียงวรรณยุกต์จำนวน 7 คำ โดยเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษา 1 คน อ่านออกเสียงคำละ 10 ครั้ง รวมทั้งสิ้นจำนวน 70 คำทดสอบ และจากรายการคำทดสอบค่าระยะเวลาของเสียงสระจำนวน 15 คำ โดยเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษา 2 คน แต่ละคนอ่านออกเสียงคำละ 5 ครั้ง รวมทั้งสิ้นจำนวน 150 คำทดสอบ

ในชุดข้อมูลภาษาไทยมาตรฐานประกอบด้วยรายการคำทดสอบที่ได้จากการวิเคราะห์ค่าความถี่มูลฐานของเสียงวรรณยุกต์จำนวน 6 คำ โดยเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษา 1 คน อ่านออกเสียงคำละ 10 ครั้ง รวมทั้งสิ้นจำนวน 60 คำทดสอบ และจากรายการคำทดสอบค่าระยะเวลาของเสียงสระจำนวน 18 คำ โดยเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษา 2 คน แต่ละคนอ่านออกเสียงคำละ 5 ครั้ง รวมทั้งสิ้นจำนวน 180 คำทดสอบ

ผู้วิจัยได้คำนวณค่าเฉลี่ยของค่าระยะเวลาของหน่วยเสียงสระและค่าความถี่มูลฐานในทั้งสองภาษาตามสูตรคณิตศาสตร์ดังต่อไปนี้

$$\bar{X} = \frac{\sum_{i=1}^n x_i}{n}$$

$\bar{X}$: ค่าเฉลี่ย

Σ : ผลบวก

$i = 1 \dots n$

n : จำนวนข้อมูล

4. การนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้า

4.1 การบรรยายระบบเสียง

4.1.1 โครงสร้างพยางค์ (Syllable structure)

พยางค์ หมายถึงเสียงพูดที่เปล่งออกมาครั้งหนึ่ง อย่างน้อยต้องประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะต้นหนึ่งหน่วย หน่วยเสียงสระหนึ่งหน่วย และหน่วยเสียงวรรณยุกต์หนึ่งหน่วย พยางค์จะมีหรือไม่มี ความหมายก็ได้

ลักษณะของพยางค์

ลักษณะของพยางค์มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับการแจกแจงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในทั้งภาษาเวียดนามถิ่นใต้ และภาษาไทยมาตรฐาน ลักษณะของพยางค์ที่นักภาษาศาสตร์ได้กล่าวถึง ได้แก่

1. พยางค์เป็น (Unchecked syllable) หมายถึง พยางค์เปิดหรือพยางค์ปิดที่มีพยัญชนะท้ายเป็นพยัญชนะเสียงนาสิก และพยัญชนะเสียงเปิด

2. พยางค์ตาย (Checked syllable) หมายถึง พยางค์ปิดที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายเป็นพยัญชนะเสียงกัก พยางค์ตายแบ่งเป็น

2.1 พยางค์ตายเสียงยาว หมายถึง พยางค์ตายที่มีเสียงสระยาวตามด้วยพยัญชนะท้ายเสียงกัก

2.2 พยางค์ตายเสียงสั้น หมายถึง พยางค์ตายที่มีสระเสียงสั้นตามด้วยพยัญชนะท้ายเสียงกัก

4.1.2 เสียงพยัญชนะ

เสียงพยัญชนะเป็นเสียงที่เกิดจากลมซึ่งผ่านเส้นเสียง หลังจากนั้นลมจะถูกดัดแปลงในบริเวณช่องปาก หรือช่องจมูก ในการออกเสียงพยัญชนะต้องอาศัยฐานที่เกิดเสียงขึ้นตอนต่างๆ ทำให้เสียงพยัญชนะมีหลายลักษณะ

4.1.2.1 เสียงก้องและไม่ก้อง

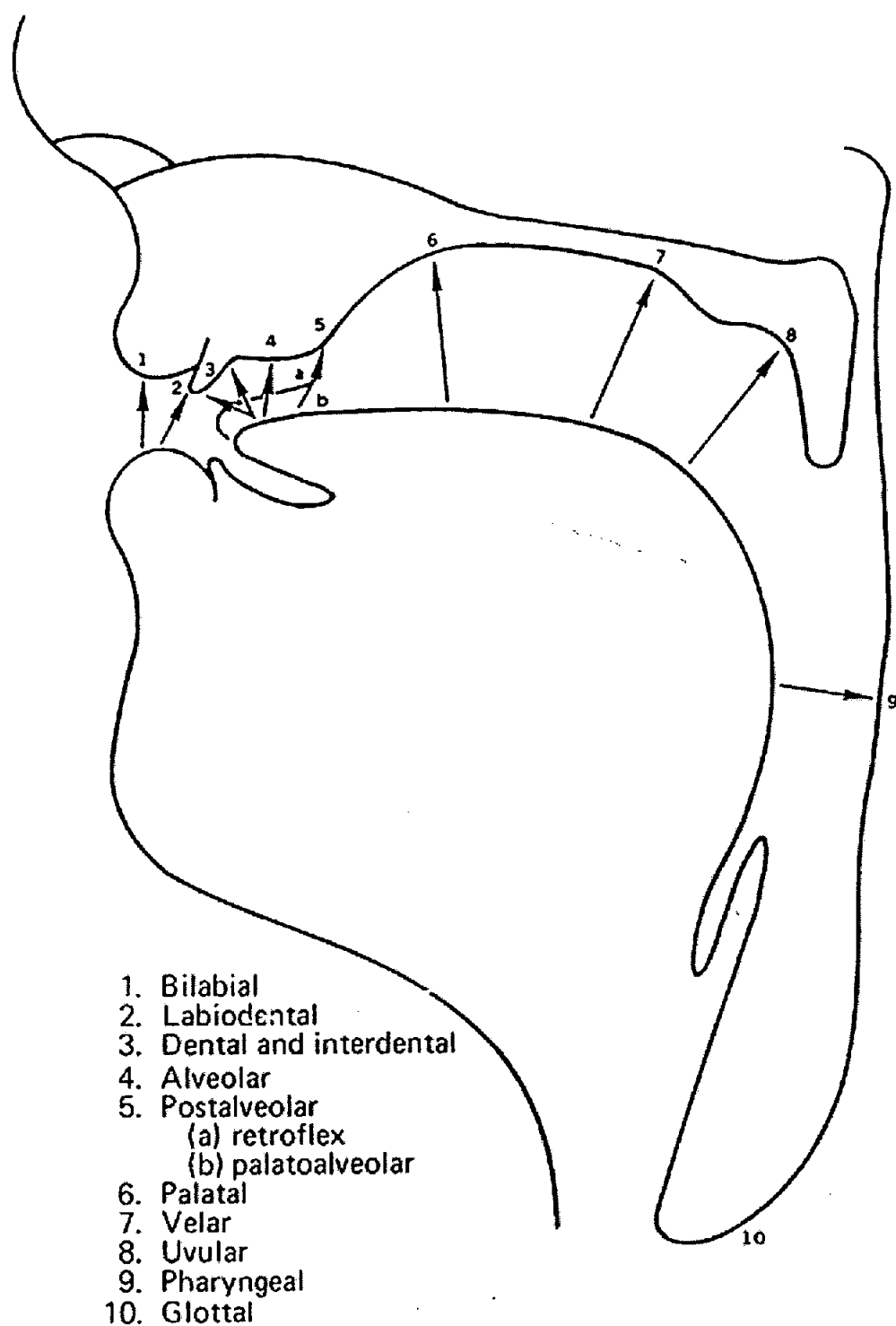
ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว เสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงที่เกิดจากลมซึ่งผ่านเส้นเสียง ถ้าเส้นเสียงวางตัวประชิดกันแต่ไม่ปิดสนิท (ลมจากปอดสามารถผ่านออกมาได้) ลมที่ผ่านขึ้นมาทำให้เส้นเสียงสั่น เสียงที่เกิดขึ้นจะเป็นเสียงก้อง (Voiced sound) แต่ถ้าลมผ่านเส้นเสียงในขณะที่ช่องระหว่างเส้นเสียงเปิดกว้าง ลมสามารถผ่านเส้นเสียงขึ้นสู่ช่องคออย่างอิสระ เสียงที่เกิดขึ้นจะเป็นเสียงไม่ก้อง (Voiceless sound)

4.1.2.2 ฐานที่เกิดของเสียง (Points of articulation)

ในการออกเสียงพยัญชนะ ฐานที่เกิดเสียง กล่าวอีกอย่างหนึ่ง คือ บริเวณที่ดัดแปลงลมที่เกิดจากปอด มีความสำคัญในการทำให้เสียงพยัญชนะมีความแตกต่างกันด้วย ฐานที่เกิดเสียงเกือบทุกเสียงที่อยู่ในช่องปาก มีฐานเส้นเสียงเป็นเพียงฐานเดียวที่อยู่นอกบริเวณนี้ ฐานที่เกิดเสียงแบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่

ก. ฐาน (Passive articulators) หมายถึง อวัยวะที่ไม่เคลื่อนที่ในการเปล่งเสียง ได้แก่ อวัยวะด้านบนของช่องปาก คือ ริมฝีปากบน ฟันบน ปุ่มเหงือก เพดานแข็ง เพดานอ่อน และลิ้นไก่

ข. กรณ (Active articulators) หมายถึง อวัยวะที่เคลื่อนประชิด หรือเคลื่อนเข้าไปใกล้ฐานที่จุดใดจุดหนึ่ง หรือหมายถึงอวัยวะทำเสียงที่เคลื่อนที่ได้ เช่น ริมฝีปากล่าง ปลายลิ้น ฯลฯ

ภาพประกอบ 9 แผนภูมิแสดงฐาน – กรณ ที่ใช้ในการออกเสียง
 (ที่มา : Peter Ladefoged. (1971) **Preliminaries to Linguistic Phonetics** : 36)

ตาราง 12 ฐานที่ใช้ในการออกเสียง

คำที่ใช้เรียกฐานและเสียง		ฐานกรณ์ (Articulators)	
ฐาน	เสียง	ฐาน (Passive)	กรณ์ (Active)
ริมฝีปาก (Lips)	ริมฝีปากทั้งสอง (Bilabial)	ริมฝีปากบน (Upper lip)	ริมฝีปากล่าง (Lower lip)
ฟัน (Teeth)	ริมฝีปากล่างกับฟัน (Labiodental)	ฟันบน (Upper teeth)	ริมฝีปากล่าง (Lower lip)
หลังปุ่มเหงือก (Postalveolar)	ลิ้นงอ (Retroflex)	เพดานแข็ง (Palate)	ปลายลิ้น (Tongue tip)
เพดานแข็ง (Palate)	เพดานแข็ง (Palate)	เพดานแข็ง (Palate)	ลิ้นส่วนหน้า (Front of the tongue)
เพดานอ่อน (Velar)	เพดานอ่อน (Velar)	เพดานอ่อน (Velar)	ลิ้นส่วนหลัง (Back of the tongue)
คอหอย (Glottis)	เส้นเสียง (Glottal)	เส้นเสียง (Glottal)	เส้นเสียง (Glottal)

4.1.2.3 ลักษณะการเปล่งเสียง (Manner of articulation)

ลมจากปอดเมื่อผ่านเส้นเสียงอาจจะถูกกักที่บริเวณเส้นเสียงหรือไม่ก็ได้ หลังจากผ่านเส้นเสียงแล้วลมยังถูกดัดแปลงในบริเวณช่องปาก หรือช่องจมูก การดัดแปลงลมที่บริเวณต่างๆ ทำให้เสียงพยางค์มีลักษณะต่อไปนี้

1) เสียงระเบิด (Plosive) หรือ เสียงกัก (Stop)

ลมเมื่อผ่านเส้นเสียงถูกกักที่บริเวณใดบริเวณหนึ่งที่ช่องปาก หมายถึง อวัยวะที่ช่องปากเคลื่อนตัวประกบกันกักลมไว้ชั่วระยะหนึ่ง หลังจากนั้นอวัยวะที่ปิดกั้นทางเดินของลมเคลื่อนตัวออกจากกันอย่างรวดเร็ว ลมที่ถูกกักไว้จะพุ่งออกอย่างแรงทำให้เกิดเสียงระเบิด (Plosive) ในขณะนั้นถ้ามีลมหายใจเพิ่มขึ้นมาด้วยจะทำให้เสียงระเบิดเป็นเสียงระเบิดมีลม (Aspirated plosive) แต่ถ้าไม่มีลมหายใจเพิ่มขึ้นก็จะเป็นเสียงระเบิดไม่มีลม (Unaspirated plosive) ในกรณีที่อวัยวะที่ปิดกั้นลมไม่เคลื่อนตัวออกมา ลมที่ถูกปิดกั้นอาจถูกกลืนลงหรืออาจกลายเป็นลมหายใจธรรมดาออกทางจมูก เสียงที่เกิดขึ้นในลักษณะนี้เรียกว่า เสียงกัก หรือ เสียงหยุด (Stop)

2) เสียงนาสิก (Nasal)

ลมหลังจากที่ผ่านเส้นเสียงจะถูกเพดานอ่อนและลิ้นไก่บังคับให้ออกทางช่องปาก หรือทางจมูก ถ้าเพดานอ่อนและลิ้นไก่เคลื่อนตัวติดกับผืนคอก ลมจากปอดจะขึ้นไปช่องจมูกไม่ได้ ลมต้องออกทางช่องปากเท่านั้น แต่ถ้าเพดานอ่อนและลิ้นไก่อยู่ในลักษณะ

ธรรมดา ลมจากปอดจะขึ้นทางจมูก ในขณะที่เดียวกันในช่องปากมีการปิดกันลมทำให้ลมออกทางจมูกทางเดียวจะทำให้เกิดเสียงนาสิก เสียงนาสิกเป็นเสียงก้อง

3) เสียงเสียดแทรก (Fricative)

เสียงเสียดแทรกเกิดขึ้นเมื่ออวัยวะในการเปล่งเสียงเคลื่อนตัวชิดกัน แต่ไม่ติดกันทำให้เกิดช่องแคบ ซึ่งลมผ่านไปได้แต่ไม่สะดวก

4) เสียงกึ่งเสียดแทรก (Affricate)

เสียงกึ่งเสียดแทรกเกิดขึ้นเมื่อฐานกรณ์ที่ใช้ในการออกเสียงปิดสนิท ในลักษณะเดียวกันกับการออกเสียงกัก จากนั้นค่อยๆ เปิดให้ลมออกช้าๆ ในลักษณะเสียงเสียดแทรกออกมา เสียงกึ่งเสียดแทรกมีทั้งเสียงก้องและไม่ก้อง

5) เสียงข้างลิ้น (Lateral)

เสียงข้างลิ้นเกิดขึ้นเมื่ออวัยวะในการเปล่งเสียงคือลิ้นยกขึ้นปิดไว้ที่ปุ่มเหงือกและเพดานแข็ง ทำให้ลมจากปอดออกไปทางข้างลิ้นสองข้าง

6) เสียงร้ว (Trill)

ในการออกเสียงร้ว ลิ้นกระดกขึ้นไปแตะกับบริเวณหลังฟันหลายครั้ง ลมจากปอดพุ่งออกมาพร้อมกับเวลาที่ลิ้นกลับสู่สภาพปกติ เสียงพยัญชนะร้วเป็นเสียงก้อง

7) เสียงเปิด (Approximant)

เสียงเปิดเกิดจากการที่อวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงเคลื่อนที่เข้าหากัน แต่อยู่ห่างกันมากจนเกิดช่องว่างระหว่างอวัยวะทั้งสอง ลมจึงผ่านช่องว่างนี้ออกมาอย่างสะดวก

ทั้งภาษาเวียดนามถิ่นใต้และภาษาไทยมาตรฐานต่างมีเสียงเปิด 2 หน่วยเสียง คือ /j/ กับ /w/

การเปล่งเสียง /j/ เหมือนกับการเปล่งเสียงสระ /i/ แต่ลิ้นส่วนกลางยกขึ้นแตะกับเพดานอ่อน รูปริมฝีปากก็เหมือนกับออกเสียงสระ /i/ เสียง /j/ เป็นเสียงก้อง

การเปล่งเสียง /w/ เหมือนกับการเปล่งเสียงสระ /u/ ในการเปล่งเสียงสระ /u/ ริมฝีปากจะห่อจนกว่าการเปล่งเสียงสิ้นสุด ส่วนการออกเสียง /w/ ริมฝีปากจะเหยียดเป็นรูปรี ก่อนที่การเปล่งเสียงจะสิ้นสุดลง /w/ เป็นเสียงก้อง

8) ลักษณะของการห่อปาก (Labialization) คือ ลักษณะของการออกเสียงรอบแบบหนึ่งที่มีการห่อริมฝีปากประกอบการออกเสียงปรกติ เช่นในคำว่า she [ʃ^wi] จะเริ่มด้วยการห่อฝีปาก หรือในการออกเสียงคำว่า [kh^wuː³] (คู่) ในภาษาไทย อิทธิพลของสระอู ทำให้การออกเสียง [kh^w] ต้องห่อริมฝีปากด้วย (ราชบัณฑิตยสถาน. 2537 : 41)

4.1.3 เสียงสระ (Vowel)

เสียงสระเกิดจากลมซึ่งผ่านเส้นเสียงในขณะที่เส้นเสียงปิดเกือบสนิท ลมต้องแทรกตัวออกมาทำให้เส้นเสียงสั่น เพราะฉะนั้นเสียงสระจะจัดเป็นเสียงก้องทุกเสียง ในการ

เปล่งเสียงสระ ลมจะไม่ถูกอวัยวะต่างๆ ในปากปิดกันอย่างเสียงพยัญชนะ ลมจะถูกบังคับด้วยระดับของลิ้น ส่วนของลิ้น และลักษณะของริมฝีปาก ซึ่งทำให้เสียงสระมีลักษณะต่างกัน

1) ระดับของลิ้น (Height of the tongue)

ในการออกเสียงสระ ลิ้นจะยกขึ้นลงทำให้ลิ้นอยู่ในระดับต่างกัน ระดับสูงต่ำของลิ้นทำให้สระมีลักษณะต่างกัน ลิ้นสามารถอยู่ในระดับต่างกันหลายระดับ แต่ในการอธิบายเสียงสระภาษาเวียดนามถิ่นใต้และภาษาไทยมาตรฐาน ผู้วิจัยได้แบ่งระดับของลิ้นเป็น 4 ระดับ คือ ระดับลิ้นสูง กลางค่อนข้างสูง กลางค่อนข้างต่ำ และต่ำ สระที่เกิดในขณะที่ยกสูงเรียกว่า สระสูง (หรือสระปิด - close) สระที่เกิดในขณะที่ยกอยู่ในระดับกลางค่อนข้างสูงเรียกว่า สระกลางค่อนข้างสูง (หรือสระกึ่งปิด - close mid) สระที่เกิดในขณะที่ยกอยู่ในระดับกลางค่อนข้างต่ำเรียกว่า สระกลางค่อนข้างต่ำ (หรือสระกึ่งเปิด - open mid) ส่วนสระที่เกิดในขณะที่ยกอยู่ในระดับต่ำเรียกว่า สระต่ำ (หรือสระเปิด - open)

2) ส่วนของลิ้น (Part of the tongue)

ในการออกเสียงสระ ลิ้นส่วนใดส่วนหนึ่งจะยกสูงกว่าลิ้นส่วนอื่น ทำให้เสียงสระมีความแตกต่างกันด้วย ในการอธิบายเสียงสระ นักภาษาศาสตร์มักจะแบ่งส่วนของลิ้นออกเป็นสามส่วน คือ ลิ้นส่วนหน้า (Front) ส่วนกลาง (Mid) และส่วนหลัง (Back)

3) ลักษณะของริมฝีปาก (Lip rounding)

ในการออกเสียงสระนอกจากระดับของลิ้นและส่วนของลิ้นเป็นตัวกำหนดความแตกต่างของเสียงสระแล้ว ริมฝีปากก็เป็นส่วนทำให้เสียงสระมีลักษณะแตกต่างกันด้วย ลักษณะของริมฝีปากแบ่งได้เป็นสองลักษณะ คือ ริมฝีปากห่อ (Rounded) และริมฝีปากเหี่ยยด (Unrounded)

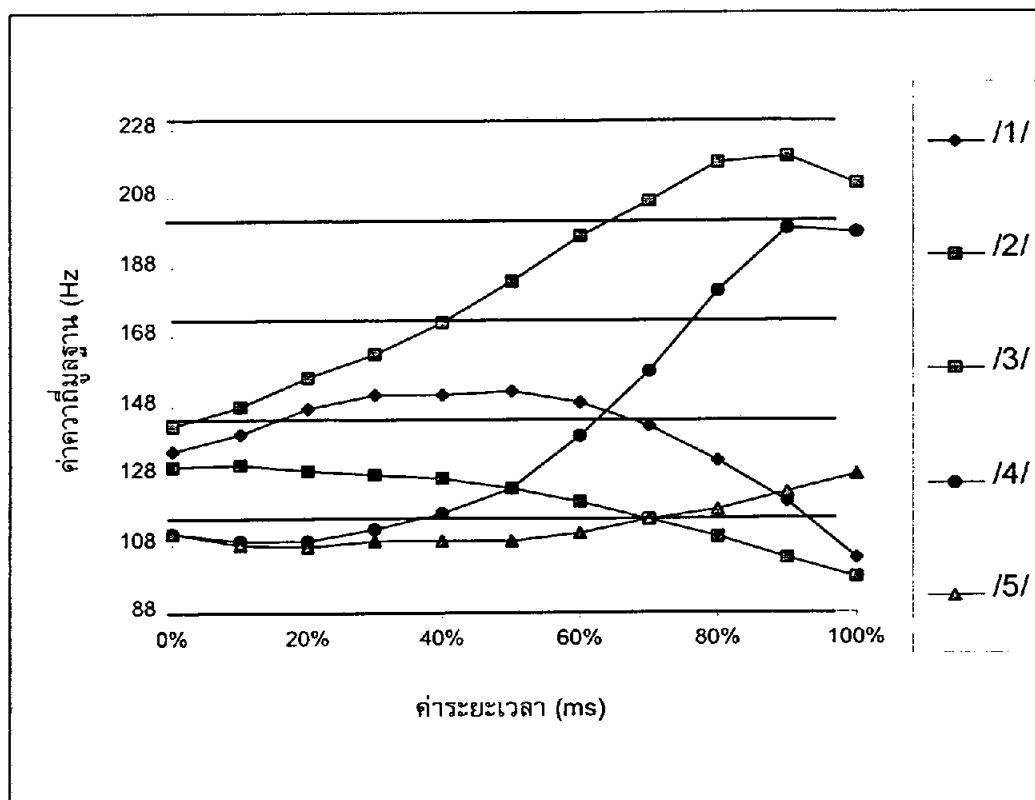
4.1.4 เสียงวรรณยุกต์ (Tone)

เสียงวรรณยุกต์ หมายถึง ระดับเสียงสูงต่ำของพยางค์หรือคำในภาษา ซึ่งทำให้ความหมายของคำต่างกับคำอื่นๆ กล่าวคือ คำสองคำมีพยัญชนะต้น สระ และพยัญชนะท้ายเหมือนกัน แต่วรรณยุกต์ต่างกันจะมีความหมายต่างกัน

จากผลของการวิเคราะห์ค่าความถี่มูลฐานของเสียงวรรณยุกต์ ผู้วิจัยได้สร้างกราฟเส้นแสดงค่าความถี่มูลฐานโดยใช้โปรแกรม Microsoft Excell และเพื่อความสะดวกในการบรรยายสัญลักษณ์ของเสียงวรรณยุกต์ ผู้วิจัยจึงได้นำกราฟเส้นแสดงค่าความถี่มูลฐานที่ได้มาแบ่งพิสัยระดับเสียงออกเป็น 5 ระดับเท่าๆ กัน โดยแต่ละช่องจะแสดงระดับเสียง 5 ระดับเท่าๆ กัน ตั้งแต่ระดับเสียงต่ำสุด (1) และระดับเสียงสูงที่สุด (5) ดังแสดงไว้ต่อไป

- 5 แทน ระดับเสียงสูง
- 4 แทน ระดับเสียงกลางค่อนข้างสูง
- 3 แทน ระดับเสียงกลาง
- 2 แทน ระดับเสียงกลางค่อนข้างต่ำ
- 1 แทน ระดับเสียงต่ำ

การคำนวณพิสัยระดับเสียงออกเป็น 5 ระดับเท่าๆ กันนั้น ผู้วิจัยคำนวณจากค่าความถี่มูลฐานสูงสุดของวรรณยุกต์บวกด้วย 5 (เส้นบนสุด) และค่าความถี่มูลฐานต่ำสุดของวรรณยุกต์ลบด้วย 5 (เส้นล่างสุด) จากนั้นผู้วิจัยได้ใช้ไม้บรรทัดวัดแบ่งช่วงพิสัยค่าความถี่มูลฐานออกเป็น 5 ช่วงเท่ากันตามหลักการบรรยายสัญลักษณ์ของเสียงวรรณยุกต์ โดยนำมาประยุกต์ใช้เพื่ออธิบายเสียงวรรณยุกต์ทั้งในภาษาเวียดนามถิ่นใต้และภาษาไทยมาตรฐาน (ดูภาพประกอบ 10)

ภาพประกอบ 10 การแบ่งพิสัยระดับเสียงเป็น 5 ระดับเท่าๆ กัน

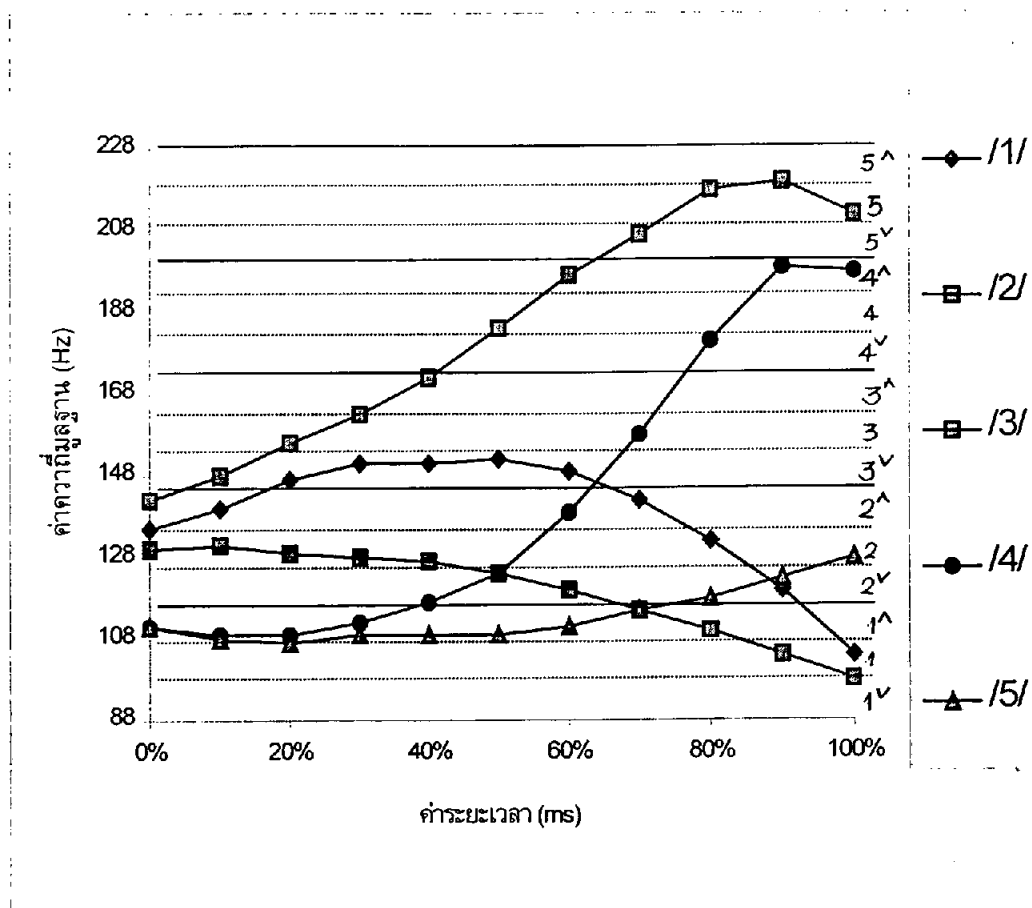
นอกจากนี้เพื่อให้การบรรยายสัญลักษณ์ของเสียงวรรณยุกต์มีความละเอียดยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงได้แบ่งช่วงพิสัยระดับเสียงออกเป็น 15 ช่วงเท่าๆ กัน โดยในแต่ละช่วงจะแบ่งออกเป็นช่วงย่อยๆ 3 ช่วงเท่าๆ กัน และได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการบรรยายแต่ละช่วงดังนี้

ช่วงบน	ใช้ตัวเลขประกอบกับสัญลักษณ์ [[^]]
ช่วงกลาง	ใช้ตัวเลขไม่มีสัญลักษณ์ประกอบ
ช่วงล่าง	ใช้ตัวเลขประกอบกับสัญลักษณ์ [^v]

จากการกำหนดช่วงพิสัยและการกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้แสดงดังกล่าวยังช่วยให้อุบัติการณ์สามารถบรรยายสัญลักษณ์ของเสียงวรรณยุกต์ได้เป็น 15 ระดับเสียงเท่าๆ กันดังได้แสดงไว้ในตารางที่ 13 และภาพประกอบที่ 11

ตาราง 13 แสดงพิสัยระดับเสียง 15 ช่วงเท่าๆ กัน

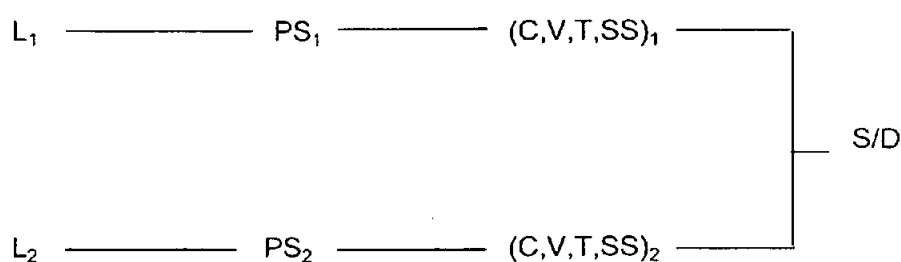
5 [^]	แทน เสียงสูงระดับสูง	
5	แทน เสียงสูงระดับกลาง	เสียงสูง
5 ^v	แทน เสียงสูงระดับต่ำ	
4 [^]	แทน เสียงกลางค่อนข้างสูงระดับสูง	
4	แทน เสียงกลางค่อนข้างสูงระดับกลาง	เสียงกลางค่อนข้างสูง
4 ^v	แทน เสียงกลางค่อนข้างสูงระดับต่ำ	
3 [^]	แทน เสียงกลางระดับสูง	
3	แทน เสียงกลางระดับกลาง	เสียงกลาง
3 ^v	แทน เสียงกลางระดับต่ำ	
2 [^]	แทน เสียงกลางค่อนข้างต่ำระดับสูง	
2	แทน เสียงกลางค่อนข้างต่ำระดับกลาง	เสียงกลางค่อนข้างต่ำ
2 ^v	แทน เสียงกลางค่อนข้างต่ำระดับต่ำ	
1 [^]	แทน เสียงต่ำระดับสูง	
1	แทน เสียงต่ำระดับกลาง	เสียงต่ำ
1 ^v	แทน เสียงต่ำระดับต่ำ	

ภาพประกอบ 11 ตัวอย่างการแบ่งพิสัยระดับเสียงออกเป็น 15 ช่วงเท่าๆ กัน

4.2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับระบบเสียงภาษาไทยมาตรฐาน

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาโดยเริ่มต้นจากการคัดเลือกภาษาที่จะเปรียบเทียบ ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐานเป็นภาษาเป้าหมาย ซึ่งในแต่ละภาษาประกอบด้วย ระบบเสียง ระบบคำ และระบบไวยากรณ์ แต่ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบ เฉพาะระบบเสียง (Phonological system) เท่านั้น เนื่องจากผู้วิจัยต้องการแก้ไขข้อบกพร่องในการออกเสียงของชาวเวียดนามถิ่นใต้ที่ศึกษาภาษาไทยมาตรฐานในฐานะภาษาที่สองดังที่กล่าวไว้ในบทที่ 1 ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบระบบเสียงของทั้งสองภาษาในเรื่องของหน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ และโครงสร้างพยางค์ เพื่อแสดงให้เห็นความเหมือนและความต่างของหน่วยต่างๆ ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสรุปกระบวนการของการวิเคราะห์เปรียบเทียบครั้งนี้ดังต่อไปนี้

- L : Language (ภาษา)
 PS : Phonological system (ระบบเสียง)
 C : Consonant (หน่วยเสียงพยัญชนะ)
 V : Vowel (หน่วยเสียงสระ)
 T : Tone (หน่วยเสียงวรรณยุกต์)
 SS : Syllable structure (โครงสร้างพยางค์)
 S : Same or similar (ส่วนเหมือนกัน)
 D : Difference (ส่วนที่ต่างกัน)

4.3 การกำหนดเครื่องหมาย อักษรย่อ และสัญลักษณ์ที่ใช้อธิบายระบบเสียง ภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน

4.3.1 เครื่องหมาย

/ / เป็นเครื่องหมายสำหรับกำกับหน่วยเสียง

[] เป็นเครื่องหมายกำกับเสียงหรือหน่วยเสียงย่อย

4.3.2 อักษรย่อที่ใช้บอกชนิดของคำ

- น. นาม
 ก. กริยา
 ว. วิเศษณ์
 บ. บุพบท
 ส. สรรพนาม
 สัน. สันธาน
 อุ. อุทาน
 สำ. สำนวน

4.3.3 สัทสัญลักษณ์แทนเสียงและหน่วยเสียงพยัญชนะ

1) สัทสัญลักษณ์แทนหน่วยเสียงพยัญชนะ

- /p/ แทน หน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด หรือ กัก ไม่ก้อง ไม่มีลม เกิดที่ริมฝีปากทั้งสอง
- /ph/ แทน หน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง มีลม เกิดที่ริมฝีปากทั้งคู่
- /b/ แทน หน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ก้อง ไม่มีลม เกิดที่ริมฝีปากทั้งสอง
- /t/ แทน หน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง ไม่มีลม เกิดที่ปุ่มเหงือก
- /th/ แทน หน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง มีลม เกิดที่ปุ่มเหงือก
- /d/ แทน หน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ก้อง ไม่มีลม เกิดที่ปุ่มเหงือก
- /tʰ/ แทน หน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง ไม่มีลม ล้นม้วน
- /k/ แทน หน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง ไม่มีลม เกิดที่เพดานอ่อน
- /kh/ แทน หน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง มีลม เกิดที่เพดานอ่อน
- /kʰ/ แทน หน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง มีลม เกิดที่เพดานอ่อน ห่อปาก
- /g/ แทน หน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ก้อง ไม่มีลม เกิดที่เพดานอ่อน
- /ʔ/ แทน หน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง ไม่มีลม เกิดที่เส้นเสียง
- /m/ แทน หน่วยเสียงพยัญชนะนาสิก ก้อง เกิดที่ริมฝีปากทั้งสอง
- /n/ แทน หน่วยเสียงพยัญชนะนาสิก ก้อง เกิดที่ปุ่มเหงือก
- /ɲ/ แทน หน่วยเสียงพยัญชนะนาสิก ก้อง เกิดที่เพดานแข็ง
- /ŋ/ แทน หน่วยเสียงพยัญชนะนาสิก ก้อง เกิดที่เพดานอ่อน
- /ŋʰ/ แทน หน่วยเสียงพยัญชนะนาสิก ก้อง เกิดที่เพดานอ่อน ห่อปาก
- /tɕ/ แทน หน่วยเสียงพยัญชนะกึ่งเสียดแทรก ไม่ก้อง ไม่มีลม เกิดที่เพดานแข็ง
- /tɕh/ แทน หน่วยเสียงพยัญชนะกึ่งเสียดแทรก ไม่ก้อง มีลม เกิดที่เพดานแข็ง
- /f/ แทน หน่วยเสียงพยัญชนะเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดที่ริมฝีปากล่าง ฟันบน
- /s/ แทน หน่วยเสียงพยัญชนะเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดที่ปุ่มเหงือก
- /h/ แทน หน่วยเสียงพยัญชนะเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดที่เส้นเสียง
- /l/ แทน หน่วยเสียงพยัญชนะเสียงข้างลิ้น ก้อง เกิดที่ปุ่มเหงือก
- /r/ แทน หน่วยเสียงพยัญชนะร่ว ก้อง เกิดที่ปุ่มเหงือก
- /w / แทน หน่วยเสียงพยัญชนะเปิด ก้อง เกิดที่ริมฝีปากทั้งสอง
- /j/ แทน หน่วยเสียงพยัญชนะครึ่งเปิด ก้อง เกิดที่เพดานแข็ง

2) สัทสัญลักษณ์แทนหน่วยเสียงสระ

- /i/ แทน หน่วยเสียงสระหน้า สูง ริมฝีปากเหี่ยยด
- /e/ แทน หน่วยเสียงสระหน้า กลางค่อนข้างสูง ริมฝีปากเหี่ยยด
- /ɛ/ แทน หน่วยเสียงสระหน้า กลางค่อนข้างต่ำ ริมฝีปากเหี่ยยด
- /ɐ/ แทน หน่วยเสียงสระกลาง ต่ำ ริมฝีปากเหี่ยยด
- /u/ แทน หน่วยเสียงสระหลังค่อนข้างไปกลาง สูง ริมฝีปากเหี่ยยด
- /ɤ/ แทน หน่วยเสียงสระหลัง กลางค่อนข้างสูง ริมฝีปากเหี่ยยด
- /ʌ/ แทน หน่วยเสียงสระหลัง กลางค่อนข้างต่ำ ริมฝีปากเหี่ยยด
- /a/ แทน หน่วยเสียงสระหลัง ต่ำ ริมฝีปากเหี่ยยด
- /u/ แทน หน่วยเสียงสระหลัง สูง ริมฝีปากห่อ
- /o/ แทน หน่วยเสียงสระหลัง กลางค่อนข้างสูง ริมฝีปากห่อ
- /ɔ/ แทน หน่วยเสียงสระหลัง กลางค่อนข้างต่ำ ริมฝีปากห่อ
- /ia/ แทน หน่วยเสียงสระประสมระหว่างสระหน้า สูง กับ สระหลังต่ำ ริมฝีปากเหี่ยยด
- /ua/ แทน หน่วยเสียงสระที่เป็นสระประสมระหว่างสระหลัง ริมฝีปากเหี่ยยด กับ กับ สระหลังต่ำ ริมฝีปากเหี่ยยด
- /ua/ แทน หน่วยเสียงสระประสมระหว่างสระหลังริมฝีปากห่อ กับ สระหลังต่ำ ริมฝีปากเหี่ยยด

หมายเหตุ

- 1) สระเสียงยาวในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ได้เขียนด้วยสัญลักษณ์แทนเสียงหรือหน่วยเสียงสระประกอบกับเครื่องหมาย (·)
- 2) สระเสียงยาวในภาษาไทยมาตรฐานได้เขียนด้วยสัญลักษณ์แทนเสียงหรือหน่วยเสียงสระประกอบกับเครื่องหมาย (:)¹

¹ เนื่องจากว่า จากการวิเคราะห์ทางกลศาสตร์พบว่า ค่าระยะเวลาของเสียงสระในภาษาเวียดนามต่างกับค่าระยะเวลาของเสียงสระในภาษาไทยมาตรฐาน ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์ที่ต่างกันเพื่อให้ผลการเปรียบเทียบได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

3) สัทสัญลักษณ์แทนหน่วยเสียงวรรณยุกต์

ตาราง 14 สัทสัญลักษณ์แทนหน่วยเสียงวรรณยุกต์

สัทสัญลักษณ์	หน่วยเสียงวรรณยุกต์	
	ภาษาเวียดนามถิ่นใต้	ภาษาไทยมาตรฐาน
/1/	dấu ngang	วรรณยุกต์สามัญ
/2/	dấu huyền	วรรณยุกต์เอก
/3/	dấu sắc	วรรณยุกต์โท
/4/	dấu hỏi - ngã	วรรณยุกต์ตรี
/5/	dấu nặng	วรรณยุกต์จัตวา

อักษรย่อที่ใช้อธิบายโครงสร้างพยางค์

- C₁ แทน หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว
 C₂ แทน หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย
 C₃ แทน หน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำ
 V แทน หน่วยเสียงสระเดี่ยว
 VV แทน หน่วยเสียงสระประสม
 T แทน หน่วยเสียงวรรณยุกต์

บทที่ 3

ระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้

ในบทนี้ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้ ซึ่งประกอบด้วยโครงสร้างพยางค์ หน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ดังต่อไปนี้

1. โครงสร้างพยางค์ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าโครงสร้างพยางค์ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีรูปแบบ ดังต่อไปนี้

$$C_1V(V)(C_2)^T$$

เพื่อสะดวกต่อการอธิบายและการเข้าใจโครงสร้างพยางค์ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์ N แทนหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย C_2 ที่เป็นพยัญชนะนาสิก หรือเสียงเปิด และ S แทนหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย C_2 ที่เป็นพยัญชนะเสียงกัก

จากโครงสร้างพยางค์ข้างต้น ผู้วิจัยสามารถจำแนกรายละเอียดของโครงสร้างพยางค์ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ได้ดังต่อไปนี้

1) โครงสร้างที่ 1 : CV^{1-5}

โครงสร้างพยางค์ CV^{1-5} เป็นพยางค์เปิด ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว หน่วยเสียงสระเดี่ยว และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ พยางค์แบบนี้สามารถปรากฏได้กับทุกหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

CV^1	/ba ¹ /	ba	"สาม, พ่อ"
	/ce ¹ /	chê	"ดำหนิ"
CV^2	/ka ² /	cà	"มะเขือเทศ"
	/na ² /	nhà	"บ้าน"
CV^3	/tê ³ /	té	"ลัม"
	/mɤ ³ /	mở	"ละเมอ"
CV^4	/cɤ ⁴ /	chở	"ขน" (ก.), "บรรทุก" (ก.)
	/co ⁴ /	chở	"ที่"

CV ⁵	/mɛ ⁵ /	mẹ	"แม่"
	/la ⁵ /	lạ	"แปลก"

2) โครงสร้างที่ 2 : CVN^{T1-5}

โครงสร้างพยางค์ CVN^{T1-5} เป็นพยางค์เป็น ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว หน่วยเสียงสระเดี่ยว หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายซึ่งเป็นพยัญชนะนาสิก หรือหน่วยเสียงพยัญชนะเปิด และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ พยางค์แบบนี้สามารถปรากฏได้กับทุกหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

CVN ¹	/ʔan ¹ /	anh	"พี่ชาย"
	/taj ¹ /	tây	"ฝรั่ง"
CVN ²	/tam ² /	tấm	"ตัวไหม"
	/lam ² /	làm	"ทำ"
CVN ³	/noj ³ /	nói	"พูด"
	/taw ³ /	trầu	"กลีบ"
CVN ⁴	/ɲa·n ⁴ /	nhân	"ลำไย"
	/da·w ⁴ /	đào	"เกาะ"
CVN ⁵	/bun ⁵ /	bệnh	"ป่วย, โรค"
	/ga·w ⁵ /	gạo	"ข้าวสาร"

3) โครงสร้างที่ 3 : CVS^{T3/5}

โครงสร้างพยางค์ CVS^{T3/5} เป็นพยางค์ตาย ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว หน่วยเสียงสระเดี่ยว หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่เป็นพยัญชนะกัก และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ พยางค์แบบนี้สามารถปรากฏร่วมกับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ได้เพียง 2 หน่วย คือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ และ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

CVS ³	/bep ³ /	bếp	"ครัว"
	/gap ³ /	gấp	"ด่วน"
CVS ⁵	/muk ⁵ /	mức	"หมึก"
	/luk ⁵ /	lụt	"น้ำท่วม"

4) โครงสร้างที่ 4 : CVV^{T1-5}

โครงสร้างพยางค์ CVV^T เป็นพยางค์เปิด ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว หน่วยเสียงสระประสม และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ พยางค์แบบนี้สามารถปรากฏได้กับทุกหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

CVV ¹	/tɕia ¹ /	chia	"แบ่ง"
	/kwa ¹ /	cưa	"เลื่อย"
CVV ²	/tɕua ² /	chùa	"วัด"
	/jwa ² /	dừa	"มะพร้าว"
CVV ³	/mia ³ /	mía	"อ้อย"
	/lua ³ /	lúa	"ข้าวเปลือก"
CVV ⁴	/lwa ⁴ /	lũa	"ไฟ"
	/kwa ⁴ /	cửa	"ประตู"
CVV ⁵	/ɣwa ⁵ /	ngựa	"ม้า"
	/lwa ⁵ /	lựa	"เลือก"

5) โครงสร้างที่ 5 : CVVN^{T1-5}

โครงสร้างพยางค์ CVVN^{T1-5} เป็นพยางค์เป็น ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว หน่วยเสียงสระประสม หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายซึ่งเป็นพยัญชนะนาสิก หรือหน่วยเสียงพยัญชนะเปิด และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ พยางค์แบบนี้สามารถปรากฏได้กับทุกหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

CVVN ¹	/diaŋ ¹ /	diên	"บ้า"
	/siaŋ ¹ /	siêng	"ขยัน"
CVVN ²	/tiaŋ ² /	tiền	"เงิน"
	/tɕuaŋ ² /	trường	"โรงเรียน"
CVVN ³	/kiaŋ ³ /	kiến	"มด"
	/muɑŋ ³ /	muốn	"อยาก"
CVVN ⁴	/biaŋ ⁴ /	biển	"ทะเล"
	/muɑŋ ⁴ /	muối	"ซอ"
CVVN ⁵	/ruɑŋ ⁵ /	ruộng	"นา"
	/diaŋ ⁵ /	điện	"ไฟฟ้า"

6) โครงสร้างที่ 6 : CVVS^{T3/5}

โครงสร้างพยางค์ CVVS^{T3/5} เป็นพยางค์ตาย ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว หน่วยเสียงสระประสม หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่เป็นพยัญชนะกัก และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ พยางค์แบบนี้สามารถปรากฏร่วมกับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ได้เพียง 2 หน่วย คือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

CVVS ³	/thuak ³ /	thuốc	"ยา"
	/biak ³ /	biết	"รู้"
CVVS ⁵	/dwak ⁵ /	được	"ได้"
	/liak ⁵ /	liệt	"อัมพฤษ"

2. หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาเวียดนามถิ่นใต้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าหน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาเวียดนามถิ่นใต้เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยว ทำหน้าที่เป็นทั้งหน่วยเสียงพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้ายดังต่อไปนี้

2.1 หน่วยเสียงพยัญชนะต้น

หน่วยเสียงพยัญชนะต้นในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีจำนวน 23 หน่วยเสียง ได้แก่ /b, t, th, d, t̃, k, kh, ɲ, g, ʔ, m, n, ɲ, ŋ, ɲ̃, ʔ̃, f, s, h, l, r, w, j/ ดังในตาราง 15

2.1.1 คู่เทียบเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้น

หน่วยเสียงพยัญชนะต้น	คู่เทียบเสียง		
/b/ - /d/	/bɛ ² /	bè	"แพ"
	/dɛ ² /	dè	"ทับ"
/d/ - /g/	/da·w ⁵ /	đạo	"ศาสนา"
	/ga·w ⁵ /	gạo	"ข้าวสาร"
/b/ - /g/	/be ³ /	bế	"อุ้ม"
	/ge ³ /	ghế	"เก้าอี้"
/t/ - /th/	/tiw ¹ /	tiêu	"พริกไทย"
	/thiw ¹ /	thiu	"บูด, เสียว"

ตาราง 15 หน่วยเสียงพยัญชนะต้นในภาษาไทยเรียงตามถิ่นใต้

ฐานที่เกิดเสียง ลักษณะของเสียง		ริมฝีปาก	ริมฝีปาก กับฟัน	ปุ่มเหงือก	ลิ้นม้วน	เพดานแข็ง	เพดานอ่อน	ห่อปาก เพดานอ่อน	ช่องระหว่าง เส้นเสียง
ระเบิด	ไม่ก้อง ไม่มีลม			t	t		k		?
	ไม่ก้อง มีลม			th			kh	kh ^w	
	ก้อง ไม่มีลม	b		d			g		
นาสิก		m		n		ŋ	ŋ	ŋ ^w	
เสียดแทรก			f	s					h
กึ่งเสียดแทรก						ɬ			
ข้างลิ้น				l					
ร้าว				r					
เสียงเปิด		w				j			

/th/ - /d/	/thi ¹ /	thi	"สอบ"
	/di ¹ /	đi	"ไป"
/t/ - /d/	/tu ⁴ /	tù	"ตู้"
	/du ⁴ /	đủ	"พอ"
/t/ - /t/	/trɯn ¹ /	tên	"ชื่อ"
	/trɯn ¹ /	trên	"บน, เหนือ"
/t/ - /k/	/trɔj ¹ /	trôi	"ลอย"
	/kɔj ¹ /	coi	"ดู"
/k/ - /t/	/ki ⁴ /	kĩ	"รอบคอบ"
	/ti ⁴ /	tỉ	"ล้า"
/th/ - /kh/	/that ³ /	thách	"ท้า"
	/khat ³ /	khách	"แขก"
/kh/ - /kh ^w /	/kha ³ /	khá	"ค่อนข้างดี"
	/kh ^w a ³ /	khóa	"ล็อก"
/k/ - /kh/	/ki ⁴ /	kĩ	"รอบคอบ"
	/khi ⁴ /	khi	"ลิง"
/kh/ - /g/	/khe ³ /	khế	"มะเฟือง"
	/ge ³ /	ghế	"เก้าอี้"
/k/ - /g/	/ka ² /	cà	"มะเขือเทศ"
	/ga ² /	gà	"ไก่"
/m/ - /n/	/mɯ ⁴ /	mở	"เปิด" (ก.)
	/nɯ ⁴ /	nở	"บาน" (ก.)
/n/ - /ɲ/	/no ¹ /	no	"อิม"
	/ɲo ¹ /	nho	"งุ่น"
/ɲ/ - /ɲ/	/ɲa ² /	nhà	"บ้าน"
	/ɲa ² /	ngà	"งา(ช้าง)"
/ɲ/ - /ɲ ^w /	/ɲa ⁵ /	ngại	"เกรงใจ"

	/ŋ ^w a·j ⁵ /	ngoại	"ตา, ยาย"
/f/ - /s/	/fuaŋ ² /	phưởng	"แขวง"
	/swaŋ ² /	sưởn	"โครง"
/s/ - /h/	/swaŋ ³ /	sưởng	"สบาย"
	/hwaŋ ³ /	hưởng	"ทิศ"
/l/ - /r/	/la ¹ /	la	"ต่ำ, ร้อง"
	/ra ¹ /	ra	"ออก"
/w/ - /j/	/wa ² /	quà	"ของฝาก"
	/ja ² /	già	"แก่"

2.1.2 สัทลักษณะของหน่วยเสียงพยัญชนะต้น

หน่วยเสียงพยัญชนะต้นในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มี 23 หน่วยเสียง สามารถจำแนกตามลักษณะการออกเสียงได้ 6 ประเภทดังต่อไปนี้

2.1.2.1 เสียงระเบิด (Plosive) มี 10 หน่วยเสียง มีฐานที่เกิดที่ริมฝีปาก ปุ่มเหงือก ลิ้นม้วน เพดานแข็ง เพดานอ่อน ท่อปากเพดานอ่อน และช่องระหว่างเส้นเสียง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) /b/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ก้อง ไม่มีลม เกิดที่ริมฝีปากทั้งสอง (Voiced unaspirated bilabial plosive) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/ba ¹ /	ba	"สาม, พ่อ"
/buaŋ ² /	buôn	"เหงา, เศร้า"
/buŋ ³ /	bún	"ขนมจีน"
/ba·w ⁴ /	bãu	"พายุ"
/bu·j ⁵ /	bui	"ฝุ่น"

2) /t/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง ไม่มีลม เกิดที่บริเวณปุ่มเหงือก (Voiceless unaspirated alveolar plosive) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/ta·j ¹ /	tay	"มือ"
/tim ² /	tìm	"หา"
/tam ³ /	tăm	"อาบน้ำ"
/tɔj ⁴ /	tôi	"กระเทียม"
/tim ⁵ /	tiêm	"ร้าน"

3) /th/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง มีลม เกิดที่บริเวณปุ่มเหงือก (Voiceless aspirated alveolar plosive) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/thw ¹ /	thư	"จดหมาย"
/thu ² /	thù	"แค้น"
/thaŋ ³ /	thăng, thăn	"ชนะ, เบรค" (ก.)
/thwaŋ ⁴ /	thường	"ให้รางวัล"
/thwt ⁵ /	thịt	"เนื้อ"

4) /d/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ก้อง ไม่มีลม เกิดที่บริเวณปุ่มเหงือก (Voiced unaspirated alveolar plosive) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/di ¹ /	đi	"ไป"
/dwaŋ ² /	đường	"ถนน, น้ำตาล"
/dwaŋ ³ /	đứng	"ยืน"
/dɛ ⁴ /	đẻ	"คลอด, ออกไข่"
/dwak ⁵ /	được	"ได้"

5) /ɽ/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง ไม่มีลม ในการออกเสียงปลายลิ้นม้วนขึ้นแตะบริเวณหน้าเพดานแข็ง (Voiceless unaspirated retroflex plosive) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/ɽaŋ ¹ /	trăng	"พระจันทร์"
/ɽa ² /	trà	"ชา" (น.)
/ɽaw ³ /	trầu	"กลบ"
/ɽe ⁴ /	trẽ	"ซ้า, สาย"

/tɕuk ⁵ /	trực	"เข้าเวร"
----------------------	------	-----------

6) /k/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง ไม่มีลม เกิดที่บริเวณเพดานอ่อน (Voiceless unaspirated velar plosive) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/kɔj ¹ /	coi	"ดู"
/kɯj ² /	cười	"ยิ้ม, หัวเราะ"
/kuak ³ /	cuối	"จบ"
/kuj ⁴ /	củi	"พิน"
/ke ⁵ /	kệ	"ชั้นวางของ"

7) /kh/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง มีลม เกิดที่เพดานอ่อน (Voiceless aspirated velar plosive) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/khɔŋ ¹ /	khôn	"ฉลาด"
/khɤ ² /	khờ	"ซื้อบื้อ"
/kha·k ³ /	khác, khát	"ต่าง (ค), กระหาย"
/khʌk ³ /	khóc	"ร้องไห้"
/khi ⁴ /	khí	"ลิง"

8) /kh^w/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง ไม่มีลม เกิดที่เพดานอ่อนห่อปาก (Voiced unaspirated labialized velar plosive) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/kh ^w ɛ ¹ /	khoe	"อวด"
/kh ^w a·j ¹ /	khoai	"มัน" (น.)
/kh ^w a· ³ /	khoá	"ลือค"
/kh ^w ɛ ⁴ /	khoẻ	"สบายดี"
/kh ^w a· ⁴ theŋ ¹ /	khỏa thân	"เปลือยกาย"

9) /g/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ก้อง ไม่มีลม เกิดที่เพดานอ่อน (Voiced unaspirated velar plosive) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/gɛŋ ¹ /	ghen	"หึ่ง"
---------------------	------	--------

/ga ² /	gà	"ไก่"
/ge ³ /	ghế	"เก้าอี้"
/gɛ ⁴ /	ghè	"หนองพุพอง"
/ga·k ⁵ /	gạt	"หลอก"

10) /ʔ/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง ไม่มีลม เกิดที่ช่องระหว่างเส้นเสียง (Voiceless unaspirated glottal plosive) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/ʔɛm ¹ /	em	"น้อง"
/ʔoŋ ² ʔa·w ² /	ັກ ào	"เสียงดัง"
/ʔom ³ /	ັม	"ผอม"
/ʔɔj ⁴ /	òì	"ฝรั่ง"
/ʔɤ ⁵ /	ຸ	"เรือ"

2.1.2.2 เสียงนาสิก (Nasal) มี 5 หน่วยเสียง มีฐานที่เกิดที่เป็นริมฝีปาก ปุ่มเหงือก เพดานแข็ง เพดานอ่อน เพดานอ่อนห่อปาก ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) /m/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะนาสิก ก้อง เกิดที่ริมฝีปากทั้งสอง (Voiced bilabial nasal) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/ma ¹ /	ma	"ผี"
/muŋ ² /	mùŋg	"ดีใจ"
/mak ³ /	măt, mắc	"ตา" (อวัยวะ), "แพง"
/muŋ ⁴ /	muốŋg	"ซัออน"
/maŋ ⁵ /	mắk	"เค็ม"

2) /n/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะนาสิก ก้อง เกิดที่บริเวณปุ่มเหงือก (Voiced alveolar nasal) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/no ¹ /	no	"อิม"
/nam ² /	nắm	"นอน"
/noj ³ /	nóì	"พูด"
/no ⁴ /	nố	"ระเบิด" (ก.)

/nɣ ⁵ /	นฤ	"หนี้"
--------------------	----	--------

3) /ŋ/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะนาสิก ก้อง เกิดที่เพดานแข็ง (Voiced palatal nasal) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/ŋw ¹ /	nho	"งุ่น"
/ŋa ² /	nhà	"บ้าน"
/ŋuək ³ /	nhúc	"ปวด"
/ŋw ⁴ /	nhò	"เล็ก"
/ŋɣn ⁵ /	nhện	"แมงมุม"

4) /ŋ/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะนาสิก ก้อง เกิดที่เพดานอ่อน (Voiced velar nasal) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/ŋu ¹ /	ngu	"โง่"
/ŋɛw ² /	nghèo	"จน"
/ŋuəl ³ /	ngũa	"คั่น"
/ŋi ⁴ /	nghi, nghi	"คิด, พัก"
/ŋɔk ⁵ /	ngọt	"หวาน"

5) /ŋ^w/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะนาสิก ก้อง เกิดที่เพดานอ่อนห่อปาก (Voiced labialized velar nasal) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/ŋ ^w a·ŋ ¹ /	ngoan	"สอนง่าย"
/ŋ ^w a·j ² /	ngoài	"นอก"
/ŋ ^w a·j ³ /	ngoái	"หัน"
/ŋ ^w ak ³ /	ngoắt	"กระดิก, กาวักมือเรียก"
/ŋ ^w a·j ⁵ /	ngoại	"ตา, ยาย"

2.1.2.3 เสียงเสียดแทรก (Fricative) มี 3 หน่วยเสียง มีฐานที่เกิดเป็นริมฝีปากกับฟัน ปุ่มเหงือก และช่องระหว่างเส้นเสียง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) /f/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดที่บริเวณริมฝีปากกับฟัน (Voiceless labio - dental fricative) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/fɤj ¹ /	phɔi	"ตาก"
/fuɑŋ ² /	phưŋg	"ตำบล"
/fi ³ /	phi	"เปลือง"
/fɤ ⁴ /	phở	"ก๋วยเตี๋ยวชนิดหนึ่ง"
/fa·k ⁵ /	phạt	"ปรับ"

2) /s/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดที่บริเวณปุ่มเหงือก (Voiceless alveolar fricative) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/sɛ ¹ /	xe	"รถ"
/sa·w ² /	xào	"ผิด"
/sok ³ /	sốt	"เป็นไข้"
/sua ⁴ /	sũa	"เห่า"
/sɤ ⁵ /	sợ	"กลัว"

3) /h/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดที่ช่องระหว่างเส้นเสียง (Voiceless glottal fricative) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/ha·j ¹ /	hai	"สอง"
/he ² /	hề	"ตกลง"
/ha·k ³ /	hát	"ร้องเพลง"
/hɔj ⁴ /	hỏi	"ถาม"
/hɔ ⁵ /	họ	"นามสกุล, พวกเขา"

2.1.2.4 เสียงกึ่งเสียดแทรก (Affricate) มีหนึ่งหน่วยเสียง มีฐานที่เกิดที่เพดานแข็ง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

/tɕ/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะกึ่งเสียดแทรก ไม่ก้อง ไม่มีลม เกิดที่เพดานแข็ง (Voiceless unaspirated palatal affricate) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/tɕim ¹ /	chim	"นก"
/tɕa·w ² /	chào	"สวัสดี"
/tɕa·w ³ /	cháo, cháu	"โจ๊ก, หลาน"
/tɕa·j ⁴ /	chày	"ไหล"
/tɕa·j ⁵ /	chạy	"วิ่ง"

2.1.2.5 เสียงข้างลิ้น (Lateral) มีหนึ่งหน่วยเสียง มีฐานที่เกิดที่ปุ่มเหงือก ดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

/l/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะข้างลิ้น ก้อง เกิดที่บริเวณปุ่มเหงือก (Voiced alveolar lateral) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/lo ¹ /	lo	"กังวล, ห่วง"
/la·m ² /	lám	"ทำ"
/la· ³ /	lá	"ใบ(ไม้)"
/lwa ⁴ /	lũa	"ไฟ"
/la· ⁵ /	lạ	"แปลก"

2.1.2.6 เสียงร้ว (Trill) มีหนึ่งหน่วยเสียง มีฐานที่เกิดที่ปุ่มเหงือก ดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

/r/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะร้ว ก้อง เกิดที่บริเวณปุ่มเหงือก (Voiced alveolar trill)

/ra· ¹ /	ra	"ออก"
/roj ² /	rõi	"แล้ว"
/rat ³ /	rách	"ขาด"
/rwa ⁴ /	rũa	"ล้าง"
/ru ⁵ /	ruợu	"เหล้า"

2.1.2.7 เสียงเปิด (Approximant) มี 2 หน่วยเสียง มีฐานที่เกิดที่ริมฝีปากทั้งสอง และเพดานแข็ง ดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) /w/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะเสียงเปิด ก้อง เกิดที่ริมฝีปากทั้งสอง (Voiced bilabial approximant) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/wɛŋ ¹ /	quen	"รู้จัก"
/wuŋ ² /	quăn	"ทางเก่ง"
/wɛk ³ /	quét	"กวาด"
/wi ⁴ /	quỹ, quý	"เงินกองกลาง, เปรด"
/wa ⁵ /	qua	"อีกา"

2) /j/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะเสียงเปิด ก้อง เกิดที่บริเวณเพดานแข็ง (Voiced palatal approximant) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/je ¹ /	dê	"แพะ"
/ja ² /	già	"แก่"
/ju ³ /	vú	"นม"
/jew ⁴ /	dèo	"เหนียว"
/jɤ ⁵ /	vợ	"ภรรยา"

2.2 หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย

หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มี 8 หน่วยเสียง ดังที่ปรากฏในตารางต่อไปนี้

ตาราง 16 หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาเวียดนามถิ่นใต้

ฐานที่เกิดเสียง ลักษณะของเสียง	ริมฝีปาก	ปุ่มเหงือก	เพดานแข็ง	เพดาน อ่อน
กัก	-p	-t		-k [-k, -k ^w]
นาสิก	-m	-n		-ŋ [-ŋ, -ŋ ^w]
เสียงเปิด	-w		-j	

หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในตารางดังกล่าวข้างต้นสามารถจำแนกตามลักษณะของเสียง 3 ประเภท ดังนี้

1) เสียงกักมี 3 หน่วยเสียง ได้แก่ /-p, -t, -k/ มีฐานที่เกิดอยู่ที่ริมฝีปาก ปุ่มเหงือก เพดานแข็งและเพดานอ่อน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/-p/	/tap ⁵ /	tập	"สมุด"
	/kɔp ⁵ /	cọp	"เสือ"
	/nep ³ /	nếp	"ข้าวเหนียว"
/-t/	/cɛt ³ /	chết	"ตาย"
	/sət ³ /	sách	"หนังสือ"
	/mwt ³ /	mít	"ขนุน"

/-k/ มีสองเสียงย่อย คือ [-k^w]¹ และ [-k] เกิดในลักษณะสับหลัก (Complementary distribution) กล่าวคือ หน่วยเสียง /k/ เมื่อปรากฏหลังสระ /Δ/ จะมีลักษณะออกเสียงแบบห่อปาก (Labialization) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

[-k^w] ปรากฏหลังสระหลัง กลางก่อนข้างต่ำ ริมฝีปากไม่ห่อ /Δ/

/dΔk ⁵ /	[dΔk ^{w5}]	đọc	"อ่าน"
/hΔk ⁵ /	[hΔk ^{w5}]	học	"เรียน"
/kΔk ³ /	[kΔk ^{w3}]	cóc	"คางคก, มะกอก"

[-k] ปรากฏหลังสระอื่นๆ เช่น

/mak ⁵ /	[mak ⁵]	mặt	"หน้า, สวมใส่"
/ma·k ³ /	[ma·k ³]	mát	"เย็น"
/hok ⁵ /	[hok ⁵]	hột	"เม็ด"

2) เสียงนาสิกมี 3 หน่วยเสียง ได้แก่ /-m, -n, -ŋ/ มีฐานที่เกิดอยู่ที่ริมฝีปาก ปุ่มเหงือกและเพดานอ่อน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

¹ เครื่องหมาย ^w เป็นการถ่ายสัทอักษรเพื่อบอกให้ทราบถึงการออกเสียงรอง (Secondary Articulation) ในลักษณะการห่อปาก (ดูรายละเอียดในการบรรยายระบบเสียงในบทที่ 2 หน้า 36)

/-m/	/ka·m ¹ /	cam	"ส้ม"
	/la·m ² /	lám	"ท่า"
	/tim ² /	tím	"หา"
/-n/	/tɤn ¹ /	trên	"บน"
	/ɤn ¹ /	lên	"ขึ้น"
	/ʔan ¹ /	anh	"พี่ (ผู้ชาย)"

/-ŋ/ มีสองเสียงย่อย คือ [-ŋ^w] และ [-ŋ] เกิดในลักษณะสับหลัก กล่าวคือ หน่วยเสียง /ŋ/ เมื่อปรากฏหลังสระ /ʌ/ จะมีลักษณะออกเสียงแบบห่อปาก (Labialization) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

[-ŋ^w] ปรากฏหลังสระหลัง กลางค่อนข้างต่ำ ริมฝีปากไม่ห่อ /ʌ/ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/tʌŋ ¹ /	[tʌŋ ^{w1}]	trong	"ใน"
/khʌŋ ¹ /	[khʌŋ ^{w1}]	không	"ไม่, ศูนย์"
/nʌŋ ³ /	[nʌŋ ^{w3}]	nóng	"ร้อน"

[-ŋ] ปรากฏหลังสระอื่นๆ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/ʔaŋ ¹ /	[ʔaŋ ¹]	ăn	"กิน"
/ga·ŋ ¹ /	[ga·ŋ ¹]	gan	"ดับ"
/lueŋ ¹ /	[lueŋ ¹]	lưng	"หลัง"

3) เสียงเปิด มีสองหน่วยเสียง ได้แก่

/-w/	/ka·w ¹ /	cao, cau	"สูง, มาก"
	/ŋɛw ² /	nghèo	"จน"
	/kɛw ³ /	kéo	"ลาก"
/-j/	/ha·j ¹ /	hai	"สอง"
	/mwj ² /	mười	"สิบ"
	/cwj ⁴ /	chứ	"แต่"

3. หน่วยเสียงสระในภาษาเวียดนามถิ่นใต้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีหน่วยเสียงสระ 15 หน่วย แบ่งเป็นสระเดี่ยว 12 หน่วยเสียง และสระประสม 3 หน่วยเสียง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1 หน่วยเสียงสระเดี่ยว

	หน้า	กลาง	หลัง
สูง	i		u
กลางค่อนข้างสูง	e		o
กลางค่อนข้างต่ำ	ɛ		ɔ
ต่ำ		ə	a

ภาพประกอบ 12 แผนภูมิแสดงหน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาเวียดนามถิ่นใต้

3.1.1 คู่เทียบเสียงหน่วยเสียงสระเดี่ยว

3.1.1.1 คู่เทียบเสียงตามระดับของลิ้น

หน่วยเสียงสระ

คู่เทียบเสียง

/i/ - /e/	/gi ¹ /	ghi	"เขียน,บันทึก"
	/ge ¹ /	ghê	"นากลัว, น่ารังเกียจ"
/e/ - /ɛ/	/de ⁴ /	để	"เพื่อ"
	/dɛ ⁴ /	đè	"ตลอด"
/i/ - /ɛ/	/ŋi ¹ /	nghi	"สงสัย"
	/ŋɛ ¹ /	nghe	"ฟัง"
/u/ - /ɤ/	/jw ¹ /	du	"เหลือ"
	/jɤ ¹ /	dơ	"สกปรก"
/ɤ/ - /ɔ/	/tɤŋ ¹ /	trơn	"ลื่น"
	/tɔŋ ¹ /	trong	"ใน"
/ɔ/ - /ə/	/tɔk ⁵ /	trọc	"(หัว) ล้วน"
	/tɛk ⁵ /	trật	"ผิด"
/ə/ - /a/	/pɛk ³ /	nhất	"ที่หนึ่ง"

	/ɲak ³ /	nhắc	"เตือน"
/ɰ/ - /a/	/tak ³ /	tắt	"ดับ"
	/tɰk ³ /	tức	"โกรธ"
/u/ - /o/	/tu ¹ /	tu	"บวช"
	/to ¹ /	tô	"ซาม"
/o/ - /ɔ/	/jo ¹ /	vô	"เข้า"
	/jɔ ¹ /	do	"เพราะ"
/u/ - /o/	/toj ⁴ /	tôi	"กระเทียม"
	/tuj ⁴ /	tuổi	"อายุ"

3.1.1.2 คู่เทียบเสียงตามส่วนของลิ้น

หน่วยเสียงสระ	คู่เทียบเสียง		
/i/ - /ɰ/	/bi ⁵ /	bị	"โดน"
	/bɰ ⁵ /	bự	"ใหญ่, โต"
/ɰ/ - /u/	/dɰŋ ³ /	đúng	"ยืน"
	/duŋ ³ /	đúng	"ถูก"
/i/ - /u/	/ti ⁴ /	tì	"ลั่น" (จ.)
	/tu ⁴ /	tủ	"ตู้"
/e/ - /ɤ/	/the ¹ /	thuê	"จ้าง,เช่า"
	/thɤ ¹ /	thơ	"บทกวี"
/ɤ/ - /o/	/mɤ ⁴ /	mở	"เปิด, มัน" (น.)
	/mo ⁴ /	mở	"ผ่าตัด, (ไก่) จิก"
/e/ - /o/	/te ¹ /	tê	"ชา" (ก.)
	/to ¹ /	tô	"ซาม"
/ɛ/ - /ɰ/	/kheɰ ³ /	khét	"(ข้าว) ไหม้"
	/khaɰ ³ /	khóc	"ร้องไห้"
/ɰ/ - /ɔ/	/nɰŋ ³ /	nóng	"ร้อน"
	/noŋ ³ /	nón	"หมวก"
/ɛ/ - /ɔ/	/the ⁴ /	thẻ	"บัตร"
	/thɔ ⁴ /	thỏ	"กระต่าย"

3.1.1.3 คู่เทียบเสียงตามความสั้นยาว

หน่วยเสียงสระ	คู่เทียบเสียง		
/a/ - /aː/	/tam ³ /	tăm	"อาบน้ํ"
	/ta·m ³ /	tám	"แปด"

3.1.2 สัทลักษณะของหน่วยเสียงสระเดี่ยว

1) /i/ เป็นหน่วยเสียงสระหน้า สูง ริมฝีปากเหยีด (Close front unrounded vowel) หน่วยเสียง /i/ มีสองเสียงย่อย คือ [i] และ [iː] เกิดแบบสับหลัก ดังรายละเอียดต่อไปนี้

[i] เป็นเสียงสระสั้น ปรากฏในพยางค์ที่มีเสียงพยัญชนะท้ายเป็น /-p/ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/tip ³ /	[tip ³]	tiếp	"ต่อ"
/kip ⁵ /	[kip ⁵]	kip	"ทัน"
/thip ⁵ /	[thip ⁵]	thiếp	"การัด"

[iː] เป็นเสียงสระยาว ปรากฏในพยางค์เปิดหรือพยางค์ปิดที่มีเสียงพยัญชนะท้ายเป็น /-m, -w/ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/di ¹ /	[diː ¹]	đi	"ไป"
/tiw ¹ /	[tiːw ¹]	tiêu	"พริกไทย"
/tim ² /	[tiːm ²]	tìm	"หา"

2) /e/ เป็นหน่วยเสียงสระหน้า กลางค่อนข้างสูง ริมฝีปากเหยีด (Close mid front unrounded vowel) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/me ¹ /	[meː ¹]	mê	"คลังไคล์"
/kew ¹ /	[keːw ¹]	kêu	"ร้อง"
/the ² /	[thēː ²]	thề	"สาบาน"
/nep ³ /	[neːp ³]	nếp	"ข้าวเหนียว"
/bep ³ /	[beːp ³]	bếp	"ครัว"

/rep ⁵ /	[re·p ⁵]	rêp	"เหา, หมัด"
---------------------	----------------------	-----	-------------

3) /ɛ/ เป็นหน่วยเสียงสระหน้า กลางค่อนข้างต่ำ ริมฝีปากเหี่ยยด (Open mid front unrounded vowel) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/ʔem ¹ /	[ʔɛ·m ¹]	em	"น้อง"
/thew ¹ /	[thɛ·w ¹]	theo	"ตาม"
/khek ³ /	[kɛ·k ³]	khét	"ไหม้"
/gɛk ³ /	[gɛ·k ³]	ghét	"เกลียด"
/dɛ ⁴ /	[dɛ· ⁴]	dè	"ตลอด"
/dɛp ⁵ /	[dɛ·p ⁵]	đep	"สวย"

4) /ɐ/ เป็นหน่วยเสียงสระกลาง ต่ำ ริมฝีปากเหี่ยยด (Open central unrounded vowel) เกิดในคำที่มีพยัญชนะท้ายเป็น /-k, -ŋ/ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/keŋ ¹ /	[keŋ ¹]	cân	"ซึ่ง"
/keŋ ² /	[keŋ ²]	cần	"ต้องการ"
/feŋ ³ /	[feŋ ³]	phấn	"แป้ง"
/ŋeŋ ⁴ /	[ŋeŋ ⁴]	nhấn	"แหวน"
/meŋ ⁵ /	[meŋ ⁵]	mặn	"ซมพู"

5) /u/ เป็นหน่วยเสียงสระหลัง สูง ริมฝีปากเหี่ยยด (Close back unrounded vowel) หน่วยเสียง /u/ มีสองเสียงย่อย คือ [u] และ [u·] เกิดแบบสลับหลักดังรายละเอียดต่อไปนี้

[u] เป็นเสียงสระสั้น ปรากฏในพยางค์ปิดที่มีเสียงพยัญชนะท้ายเป็น /-p, -t, -k, -n, -ŋ/ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/guuŋ ² /	[guuŋ ²]	gùŋg	"ชิง"
/muup ³ /	[muup ³]	mưốp	"บวบ"
/huuŋ ² /	[huuŋ ²]	hình	"รูปภาพ"
/mut ³ /	[mut ³]	mít	"ขนุน"
/ŋuuk ⁵ /	[ŋuuk ⁵]	ngực	"อก"

[u:] เป็นเสียงสระยาว ปรากฏในพยางค์เปิดหรือพยางค์ปิดที่มีพยัญชนะท้ายเป็น /-j/ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/kuj ² /	[kui·j ²]	củi	"หัวเราะ"
/nu ⁴ /	[nu·j ⁴]	nữ	"ผู้หญิง"
/guj ⁴ /	[gu·j ⁴]	gủi	"ฝาก"

6) /ɤ/ เป็นหน่วยเสียงสระหลัง กลางก่อนข้างสูง ริมฝีปากเหี่ยยด (Close – mid back unrounded vowel) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/cɤ ² /	[cɤ·j ²]	chờ	"รอ"
/ɤp ³ /	[ɤ·p ³ hɤk ^{w5}]	lớp học	"ห้องเรียน"
/thɤk ³ /	[thɤ·k ³]	thót	"เขี้ยว"
/kɤm ¹ /	[kɤ·m ¹]	cơm	"ข้าว"
/hɤn ¹ /	[hɤ·n ¹]	hên	"โชคดี"
/ɤŋ ³ /	[ɤ·ŋ ³]	lớn	"โต"
/cɤj ¹ /	[cɤ·j ¹]	chơi	"เล่น"

7) /ʌ/ เป็นหน่วยเสียงสระหลัง กลางก่อนข้างต่ำ ริมฝีปากเหี่ยยด (Open – mid unrounded vowel) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/ʌŋ ¹ /	[ʌŋ ^{w1}]	ong	"ฝั่ง, ตา, ปู่"
/lʌŋ ² /	[lʌŋ ^{w2}]	lòng	"ใจ"
/tʌk ³ /	[tʌk ^{w3}]	tóc	"ผม"
/lʌŋ ⁴ /	[lʌŋ ^{w4}]	lòng	"เหลว"
/dʌk ⁵ /	[dʌk ^{w5}]	đọc	"อ่าน"

8) /a/ เป็นหน่วยเสียงสระหลัง ต่ำ สั้น ริมฝีปากเหี่ยยด (Open back short unrounded vowel) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/ʔaŋ ¹ /	[ʔaŋ ¹]	ăn	"กิน"
/nam ² /	[nam ²]	ăn	"นอน"
/tʌn ³ /	[tʌn ³]	tránh	"เลี่ยง"

/man ⁴ /	[man ⁴]	mảnh	"ขึ้น, ผืน"
/man ⁵ /	[man ⁵]	mạnh	"แรง"

9) /a/ เป็นหน่วยเสียงสระหลัง ต่ำ ยาว ริมฝีปากเหยียด (Open back long unrounded vowel) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/ma·w ¹ /	[ma·w ¹]	mau	"เร็ว"
/ga· ² /	[ga· ²]	gà	"ไก่"
/da· ³ /	[da· ³]	đá	"หิน, เต"
/da·w ⁴ /	[da·w ⁴]	đào	"เกาะ"(น)
/ga·w ⁵ /	[ga·w ⁵]	gạo	"ข้าวสาร"

10) /u/ เป็นหน่วยเสียงสระหลัง สูง ริมฝีปากห่อ (Close back rounded vowel)

หน่วยเสียงสระ /u/ มีสองเสียงย่อย คือ [u] และ [u·] เกิดขึ้นแบบสลับหลัก ดังรายละเอียดต่อไปนี้

[u] เป็นสระเสียงสั้น ปรากฏในพยางค์ปิดที่มีพยัญชนะท้ายเป็น [-p, -k, -m, -ŋ] ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/ʔup ³ /	[ʔup ³]	úp	"คว่ำ"
/cuk ³ /	[cuk ³]	chúc	"อวยพร"
/cum ² /	[cum ²]	chùm	"พวง"
/muŋ ² /	[muŋ ²]	mùŋg	"มั่ง"

[u·] เป็นสระเสียงยาว ปรากฏในพยางค์เปิดหรือพยางค์ปิดที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียง /-j/ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/ŋu ⁴ /	[ŋu ⁴]	ngủ	"หลับ"
/du ¹ du ⁴ /	[du ¹ du ⁴]	đu đứ	"มะละกอ"
/ju·j ¹ /	[ju·j ¹]	vui	"สนุก"

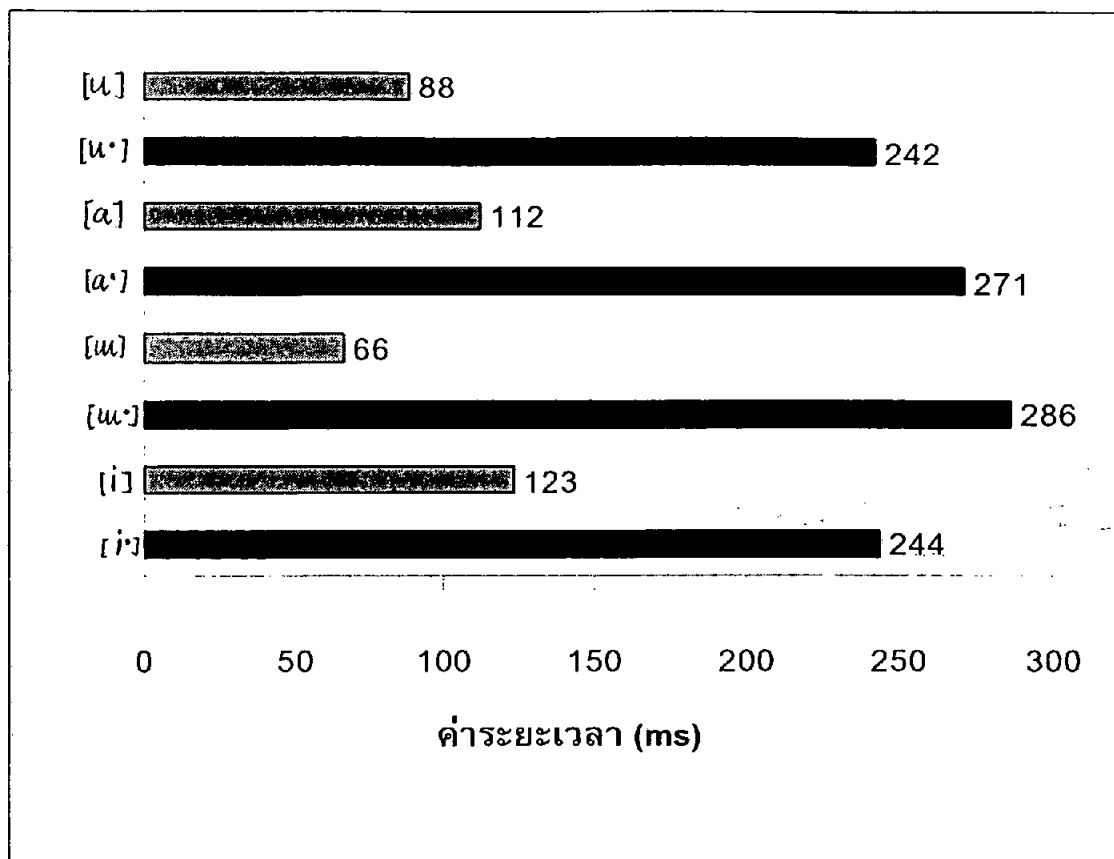
11) /o/ เป็นหน่วยเสียงสระหลัง กลางค่อนข้างสูง ริมฝีปากห่อ (Close - mid back rounded vowel) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/toj ¹ /	[to·j ¹]	tôi	"ข้าพเจ้า"
/ʔoŋ ² /	[ʔoŋ ²]	อึน	"เสียงดัง"
/tok ³ /	[to·k ³]	tốt	"ดี"
/do ⁴ /	[do· ⁴]	ด้อ	"หก(ก), หึ่ง"
/mok ⁵ /	[mo·k ⁵]	một	"หนึ่ง"

12) /ɔ/ เป็นหน่วยเสียงสระหลัง กลางค่อนข้างต่ำ ริมฝีปากห่อ (Open - mid back rounded vowel) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/no ¹ /	[no· ¹]	no	"อึม"
/ʔɔŋ ² /	[ʔɔ·ŋ ²]	tròn	"กลม"
/khɔj ³ /	[kho·j ³]	khói	"ควัน"
/ɲɔ ⁴ /	[ɲɔ· ⁴]	nhỏ	"เล็ก"
/ɲɔk ⁵ /	[ɲɔ·k ⁵]	ngọt	"หวาน"

ดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้นว่าค่าระยะเวลาของเสียงสระไม่ใช่ปัจจัยสำคัญในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ แต่จากการวิเคราะห์ข้อมูลทางโสตสัทศาสตร์ ผู้วิจัยพบว่าในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีความแตกต่างในเรื่องของความสั้น - ยาวของเสียงสระ ผู้วิจัยจึงได้ใช้วิธีการทางกลศาสตร์เพื่อวัดค่าระยะเวลาของเสียงสระ ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่าในภาษานี้มีความแตกต่างในเรื่องของความสั้น - ยาวจริง ดังได้แสดงไว้ในภาพที่ 13

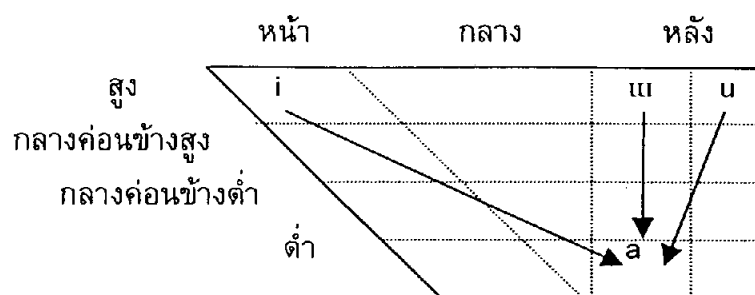
ภาพประกอบ 13 แผนภูมิค่าระยะเวลาของสระในภาษาไทยเวียดนามถิ่นใต้

จากแผนภูมิดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า สระเสียงสั้นในภาษาไทยเวียดนามถิ่นใต้มีค่าระยะเวลาอยู่ระหว่าง 60 - 120 มิลลิวินาที (ms) ส่วนสระเสียงยาวมีค่าระยะเวลาอยู่ในช่วง 240 - 330 มิลลิวินาที (ms) กล่าวคือ สระเสียงยาวมีค่าระยะเวลามากกว่าสระเสียงสั้นประมาณ 2 เท่า

3.2 หน่วยเสียงสระประสม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลภาษาไทยเวียดนามถิ่นใต้พบว่า ภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีหน่วยเสียงสระประสม 3 หน่วยเสียง ได้แก่ /ia , ua , ua/ หน่วยเสียงทั้งสามสามารถปรากฏได้ทั้งในพยัญชนะเป็นและพยัญชนะตาย

หน่วยเสียงทั้ง 3 หน่วย เป็นหน่วยเสียงสระ 2 ส่วน มีลักษณะเป็นสระเลื่อนลง กล่าวคือ เสียงสระเกิดมาจากการเลื่อนจากสระสูงกว่าไปสู่เสียงสระที่ต่ำกว่า (ดูภาพประกอบ 14)

ภาพประกอบ 14 แผนภูมิแสดงหน่วยเสียงสระประสมในภาษาเวียดนามถิ่นใต้

3.2.1 คู่เทียบเสียงของหน่วยเสียงสระประสม

หน่วยเสียงสระประสม	คู่เทียบเสียง		
/ia/ - /ua/	/tɕia ¹ /	chia	"แบ่ง,หาร"
	/tɕua ¹ /	chưa	"ยัง"
/ua/ - /ua/	/kua ⁴ /	cửa	"ประตู"
	/kua ⁴ /	của	"ของ"
/ua/ - /ia/	/tɕua ¹ /	chua	"เปรี้ยว"
	/tɕia ¹ /	chia	"แบ่ง,หาร"

3.2.2 สัทลักษณะของหน่วยเสียงสระประสม

1) /ia/ เป็น สระประสมที่เกิดจากการเลื่อนระดับและส่วนของลิ้น จากสระหน้าสูง ริมฝีปากเหยียดไปสู่สระหลังต่ำ ริมฝีปากเหยียด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/kia ¹ /	kia	"โน้น"
/tiaŋ ² /	tiền	"เงิน"
/diak ³ /	diếc	"หูหนวก"
/biaŋ ⁴ /	biển	"ทะเล"
/diaŋ ⁵ /	điện	"ไฟฟ้า"

2) /ua/ เป็นสระประสมที่เกิดจากการเลื่อนระดับและส่วนของลิ้น จากสระหลังสูง ริมฝีปากเหยียดไปสู่สระหลังต่ำ ริมฝีปากเหยียด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/mua ¹ /	múa	"ฝน"
/juuaŋ ² /	giuởng	"เตียง"
nuak ³ /	กบ่อ	"น้ำ, ประเทศ"
/lua ⁴ /	lũa	"ไฟ"
/duak ⁵ /	đũa	"ได้"

3) /ua/ เป็นสระประสมที่เกิดจากการเลื่อนระดับและส่วนของลิ้น จากสระหน้าสูง ริมฝีปากห่อไปสู่วะหลังต่ำ ริมฝีปากเหี่ยยด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/cuau ¹ /	chuông	"ระฆัง, กระดิ่ง"
/cua ² /	chùa	"วัด" (น.)
/mua ³ /	múa	"รำ"
/dua ⁴ /	đũa	"ตะเกียบ"
/cuak ⁵ /	chuột	"หนู" (น.)

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้วิเคราะห์การปรากฏร่วมของหน่วยเสียงสระและหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในพยางค์ต่างๆ ผลของการวิเคราะห์ได้แสดงในตารางต่อไปนี้

ตาราง 17 การปรากฏของหน่วยเสียงสระและหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย

สระ \ พยัญชนะท้าย	-p	-t	-k	-m	-n	-ŋ	-w	-j
i	+	-	-	+	-	-	+	-
e	+	-	-	+	-	-	+	-
ɛ	+	-	+	+	-	+	+	-
ɐ	-	-	+	-	-	+	-	-
u	+	+	+	+	+	+	-	+
ʊ	+	+	+	+	+	+	-	+
ʌ	-	-	+	-	-	+	-	-
a	+	+	+	+	+	+	+	+
a:	+	-	+	+	-	+	-	+
u	+	-	+	+	-	+	-	+
o	+	-	+	+	-	+	-	+
ia	-	-	+	-	-	+	-	-
ua	-	-	+	-	-	+	-	-
ua	-	-	+	-	-	+	-	-

+ แสดงการปรากฏร่วม

- แสดงการไม่ปรากฏร่วม

4. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้

ผลจากการวิเคราะห์เสียงวรรณยุกต์ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ทั้งทางสัทศาสตร์และกลศาสตร์ ผู้วิจัยพบว่าภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้งหมด 5 หน่วยเสียง ซึ่งพิสูจน์ให้เห็นว่าในภาษานี้มีการรวมตัว (Merge) ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์บางหน่วยเสียงด้วยเหตุนี้จึงทำให้ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีรูปทางเสียงไม่สัมพันธ์กับเครื่องหมายที่ใช้กำกับเสียงวรรณยุกต์ กล่าวคือ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีเครื่องหมายแทนเสียงวรรณยุกต์ 6 เครื่องหมาย (ดังได้แสดงไว้ในตาราง 18) แต่ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ชาวเวียดนามถิ่นใต้ออก

เสียงวรรณยุกต์ได้ไม่ตรงตามเครื่องหมายแทนเสียงวรรณยุกต์ที่กำกับไว้บนคำ ซึ่งผู้วิจัยจะได้กล่าวถึงในรายละเอียดต่อไป

ตาราง 18 เครื่องหมายกำกับเสียงวรรณยุกต์ในภาษาเวียดนาม

ชื่อวรรณยุกต์	เครื่องหมายแทนเสียง	ตัวอย่างคำ
วรรณยุกต์ /1/ : dấu ngang	ไม่มีเครื่องหมาย	ma "ผี"
วรรณยุกต์ /2/ : dấu huyền	`	mà "แต่"
วรรณยุกต์ /3/ : dấu sắc	´	má "แม่"
วรรณยุกต์ /4/ : dấu hỏi	?	mả "สุสาน"
วรรณยุกต์ /5/ : dấu ngã	~	mã "ม้า"
วรรณยุกต์ /6/ : dấu nặng	.	mạ "ต้นกล้า"

หลังจากที่วิเคราะห์หน่วยเสียงวรรณยุกต์โดยวิธีทางกลศาสตร์และกลศาสตร์ ผู้วิจัยพบว่า ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง กล่าวคือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ (dấu hỏi) และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ (dấu ngã) เกิดการรวมตัวกันดังต่อไปนี้

ตาราง 19 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้

หน่วยเสียงวรรณยุกต์	ชื่อวรรณยุกต์
วรรณยุกต์ /1/	dấu ngang
วรรณยุกต์ /2/	dấu huyền
วรรณยุกต์ /3/	dấu sắc
วรรณยุกต์ /4/	dấu hỏi - ngã ¹
วรรณยุกต์ /5/	dấu nặng

¹ วรรณยุกต์ /4/ : dấu hỏi และ วรรณยุกต์ /5/ : dấu ngã รวมตัว (Merge) เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์เดียวกัน ผู้วิจัยจึงตั้งชื่อเป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ hỏi – ngã และได้กำหนดให้สัญลักษณ์ /4a/ แทนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4a/ และ /4b/ แทนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ทั้งนี้เพื่อความสะดวกในการวิเคราะห์เปรียบเทียบ

4.1 คู่เทียบเสียงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ แบ่งเป็นสองประเภท ได้แก่ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ระดับ (Level tone) และหน่วยเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ (Contour tone)

3.1.1 คู่เทียบเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์ระดับ

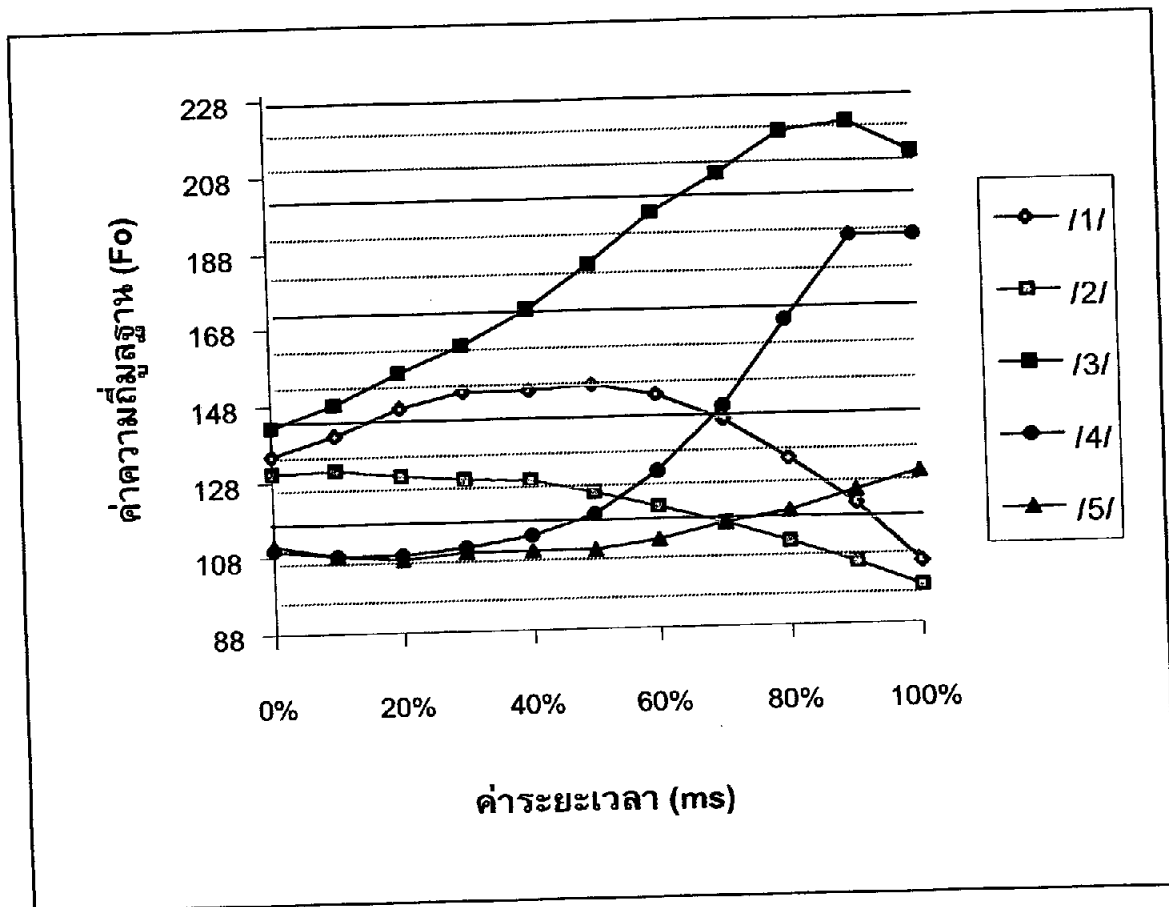
หน่วยเสียงวรรณยุกต์	คู่เทียบเสียง
/1/ - /2/	/ka ¹ / ca "ร้องเพลง"
	/ka ² / cà "มะเขือเทศ"
/2/ - /3/	/wa ² / quà "ของฝาก"
	/wa ³ / quá "เกิน"
/1/ - /3/	/tɔw ¹ / cho "ให้"
	/tɔw ³ / chó "หมา"

3.1.2 คู่เทียบเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ

/4/ - /5/	/ka ⁴ / cǎng "ท่าเรือ"
	/ka ⁵ / cạn "ต้น"

4.2 สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์

ผลการวิเคราะห์สัทลักษณะด้วยวิธีทางกลศาสตร์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ภาษาเวียดนามถิ่นใต้ทั้ง 5 หน่วยเสียง สามารถแสดงได้ด้วยรูปลักษณะเชิงกล ดังในภาพที่ 15

ภาพประกอบ 15 รูปลักษณะเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่างๆ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้

1) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ /1/

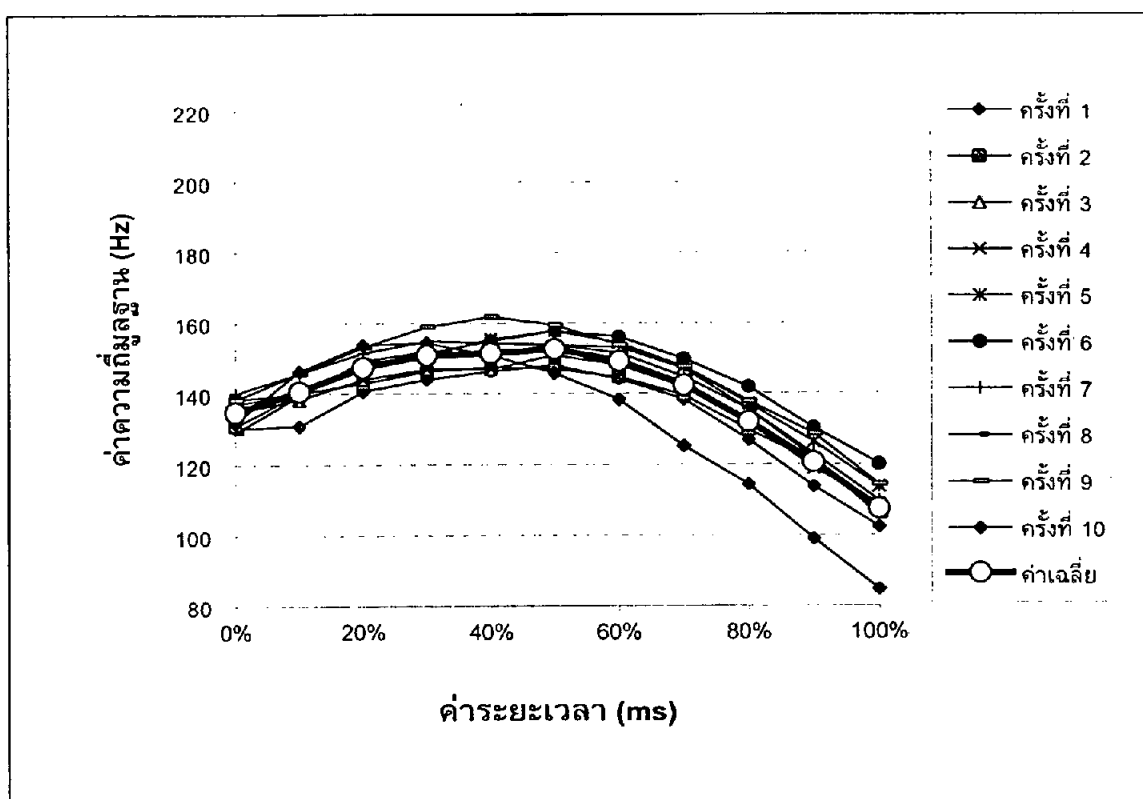
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางโสตสัทศาสตร์และกลศาสตร์พบว่าหน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้มีสัญลักษณ์ของเสียงวรรณยุกต์ ดังนี้

ตาราง 20 สัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ จากผลการวิเคราะห์ทางโสตสัทศาสตร์และกลศาสตร์

โสตสัทศาสตร์	กลศาสตร์
กลางระดับ	$2^{\wedge}3^{\vee}1$

ผลการวิเคราะห์หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ โดยวิธีวิเคราะห์ทางโสตสัทศาสตร์ ผู้วิจัยพบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้มีสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์คือ กลางระดับ และเมื่อวิเคราะห์ข้อมูลทางกลศาสตร์ผู้วิจัยพบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ เป็นหน่วยเสียงกลาง -

ตก มีรูปลักษณะเชิงกลเป็น $/2^{\Delta}3^{\vee}1/$ กล่าวคือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้มีจุดเริ่มต้นที่ระดับเสียงกลางค่อนข้างต่ำ ระดับสูง (2^{Δ}) ในช่วงแรก จากนั้นระดับเสียงค่อยๆ ขึ้นไปสู่เสียงกลาง ระดับต่ำ ($3^{\vee}$) แล้วค่อยมีระดับเสียงลดลง จนในตอนท้ายระดับเสียงอยู่ที่เสียงต่ำ ระดับกลาง (1) ดังแสดงไว้ในภาพประกอบ 15

ภาพประกอบ 16 แผนภูมิรูปลักษณะเชิงกลหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้

ตัวอย่างคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/

$/to^1/$	tô	"ซาม"
$/ra^1/$	ra	"ออก"
$/lo^1/$	lo	"ห้วง"
$/trɛn^1/$	trên	"บน"
$/ɛm^1/$	em	"น้อง"

2) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/

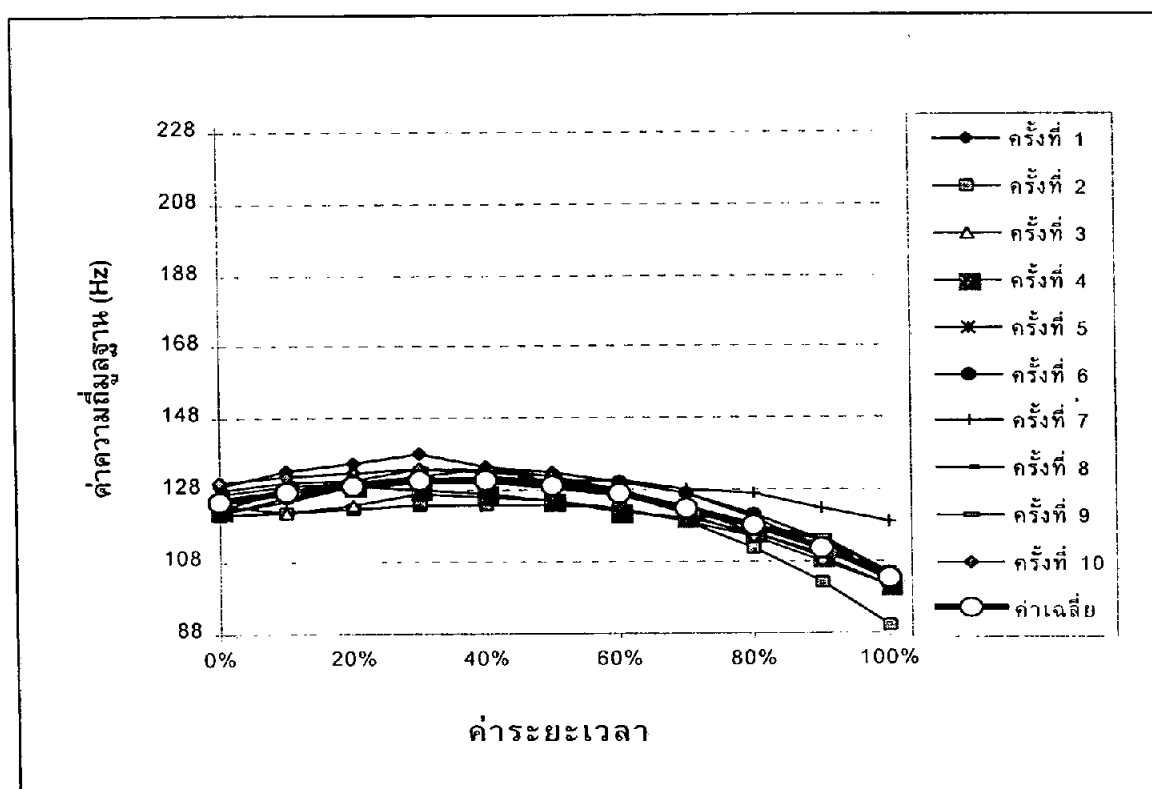
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางโสตสัทศาสตร์และกลศาสตร์พบว่าหน่วย

เสียงวรรณยุกต์นี้มีสัญลักษณ์ของเสียงวรรณยุกต์ ดังนี้

ตาราง 21 สัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ จากผลการวิเคราะห์ทางโสตสัทศาสตร์ และกลศาสตร์

โสตสัทศาสตร์	กลศาสตร์
กลางตก	21

ผลการวิเคราะห์หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ โดยวิธีวิเคราะห์ทางโสตสัทศาสตร์ ผู้วิจัยพบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้มีสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์คือ กลางตก และเมื่อวิเคราะห์ข้อมูลทางกลศาสตร์ผู้วิจัยพบว่าหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ กลางค่อนข้างต่ำ – ตก มีรูปลักษณะเชิงกลเป็น /21/ กล่าวคือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ มีจุดเริ่มต้นที่ระดับเสียงกลางค่อนข้างต่ำ ระดับกลาง (2) ในช่วงแรก และมีระดับเสียงค่อนข้างคงระดับ จนในตอนท้ายระดับเสียงค่อยๆ ลดลงไปเรื่อยๆ โดยมีระดับของเสียงอยู่ที่ระดับเสียงต่ำ ระดับกลาง (1) ดังในภาพประกอบ 16

ภาพประกอบ 17 แผนภูมิรูปลักษณะเชิงกลหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้

ตัวอย่างคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/

/gaː²/	gà	"ไก่"
/mɔːj²/	mòi	"เชิญ"
/maːw²/	màu	"สี"
/ŋuːj²/	ngưòi	"คน, มนุษย์"
/kuːj²/	cưòi	"หัวเราะ"

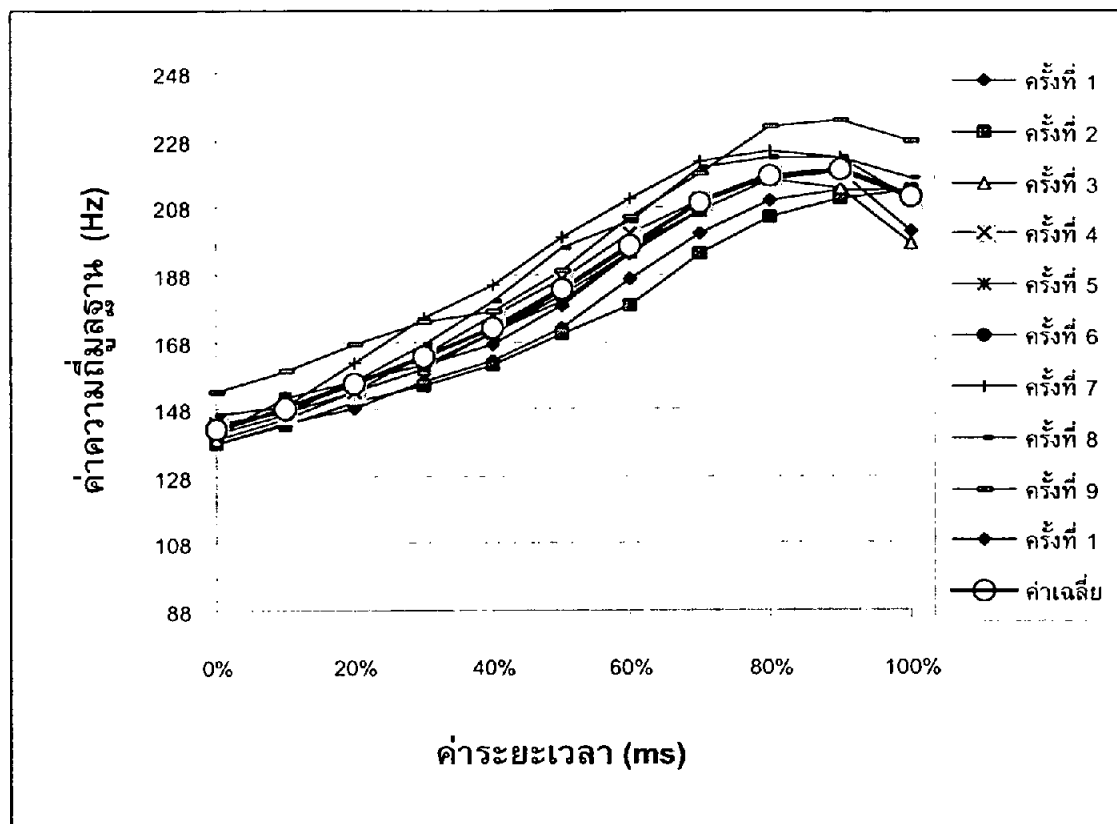
3) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางโสตสัทศาสตร์และกลศาสตร์พบว่าหน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้มีลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ ดังนี้

ตาราง 22 ลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ จากผลการวิเคราะห์ทางโสตสัทศาสตร์และกลศาสตร์

โสตสัทศาสตร์	กลศาสตร์
กลางขึ้น	3 ^V 5

ผลการวิเคราะห์หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ โดยวิธีวิเคราะห์ทางโสตสัทศาสตร์ ผู้วิจัยพบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้มีลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์คือ กลางขึ้น และเมื่อวิเคราะห์ข้อมูลทางกลศาสตร์ผู้วิจัยพบว่าหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ เป็นหน่วยเสียงกลางขึ้น มีรูปลักษณะเชิงกลเป็น 3^V5/ กล่าวคือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ มีจุดเริ่มต้นอยู่ที่ระดับเสียงกลาง ระดับสูง (3^V) หลังจากเริ่มต้นมีระดับเสียงสูงขึ้นเรื่อยๆ จนในตอนท้ายระดับเสียงอยู่ที่เสียงสูง ระดับกลาง (5) ดังในภาพประกอบ 17

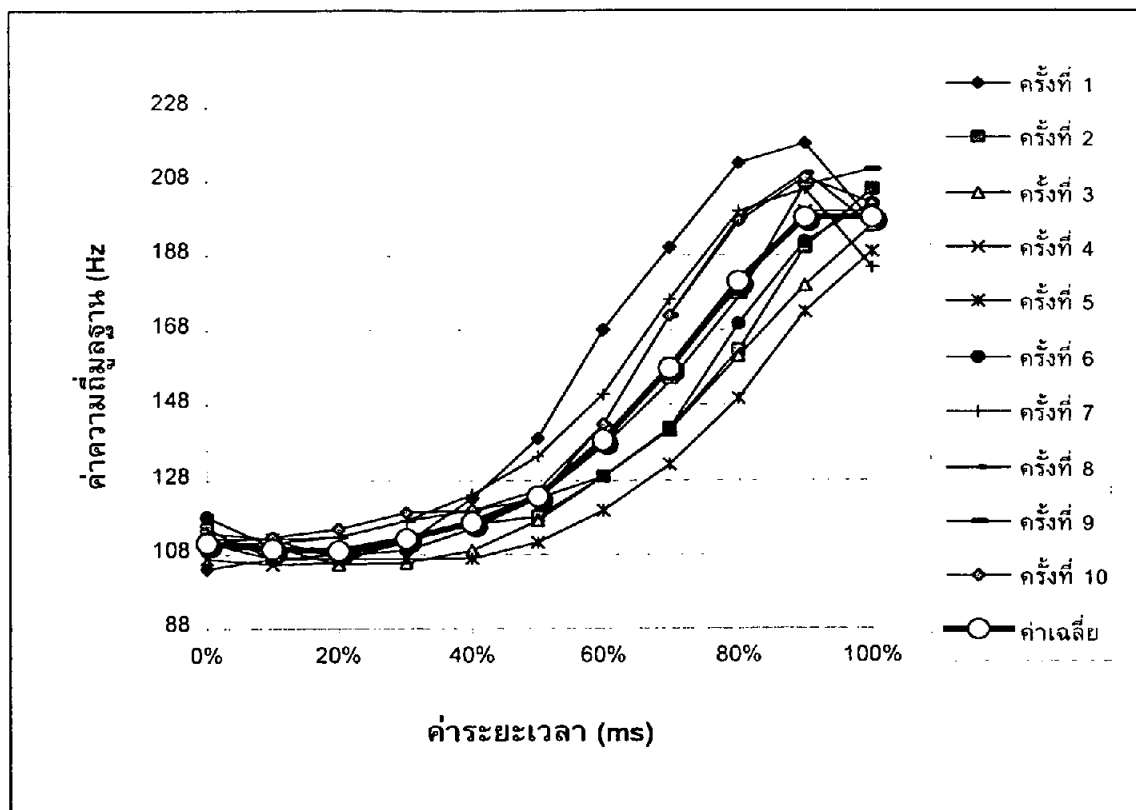
ภาพประกอบ 18 แผนภูมิรูปลักษณะเชิงกลหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้

ตัวอย่างคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/

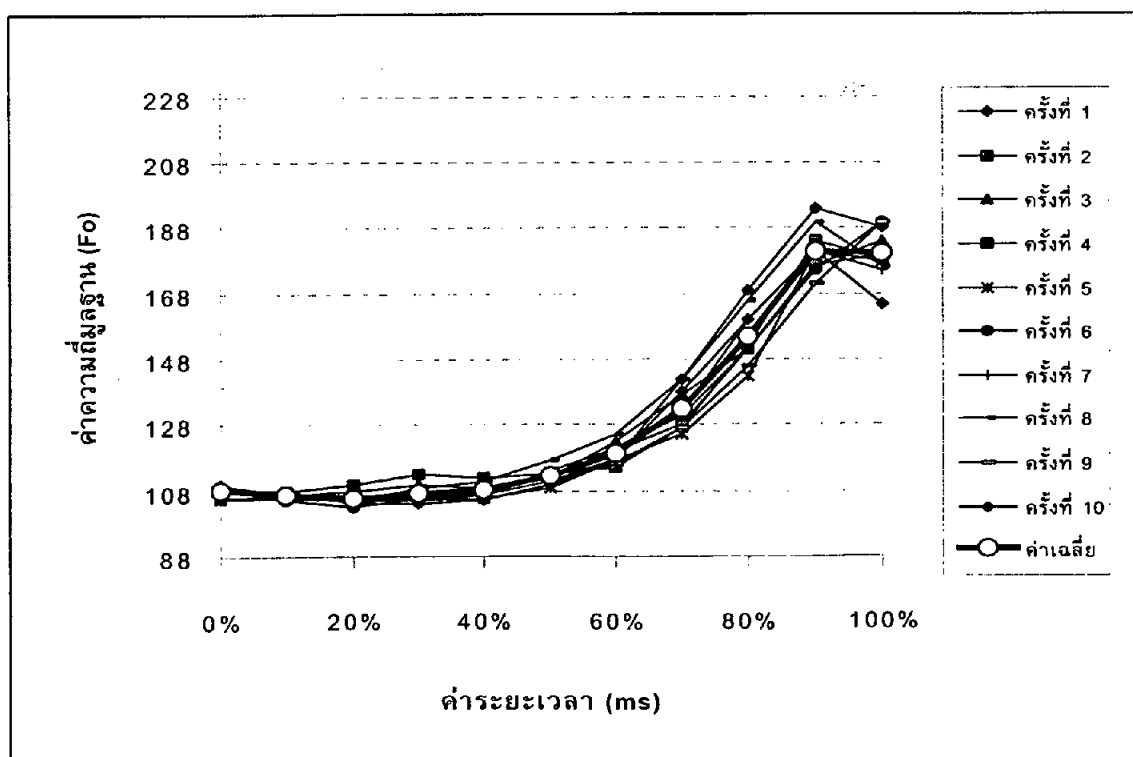
/ma ³ /	má	"แม่"
/nɔj ³ /	nói	"พูด"
/ma-w ³ /	máu	"เลือด"
/ɲa-k ³ /	nhát	"ซี้ซลาด"
/nwak ³ /	nước	"น้ำ"

4.2.2 หน่วยเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ มี 2 หน่วยเสียง คือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/

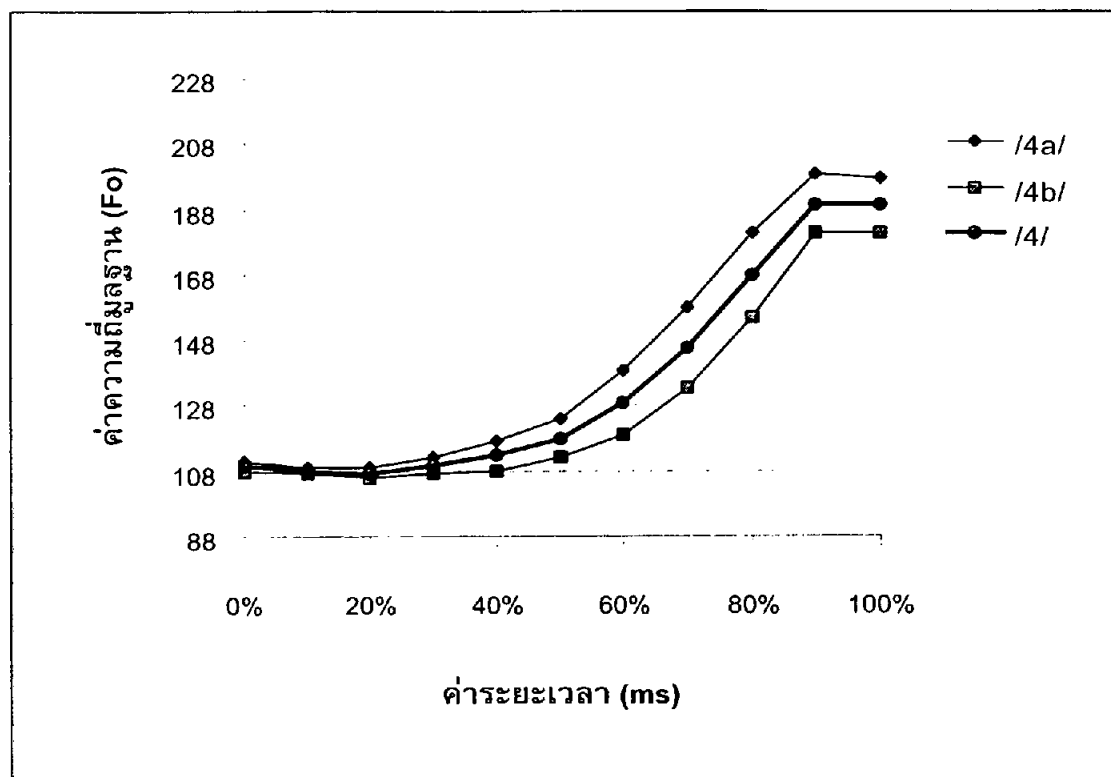
1) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ดังได้กล่าวไว้เบื้องต้นว่าในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีการรวมตัว (Merge) ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ จากการศึกษาค้นคว้าข้อมูลภาษาเวียดนามถิ่นใต้โดยวิธีทางโสตศาสตร์ ผู้วิจัยพบว่า ชาวเวียดนามถิ่นใต้ออกเสียงไม่แยกกันระหว่างวรรณยุกต์ /4a/ (dấu hỏi) และ /4b/ (dấu ngã) ผู้จึงทดสอบสองหน่วยเสียงวรรณยุกต์ดังกล่าวโดยวิธีทางกลศาสตร์ ผลการวิเคราะห์ มีดังนี้

ภาพประกอบ 19 แผนภูมิรูปลักษณะเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4a/ (dấu hỏi)

ภาพประกอบ 20 แผนภูมิรูปลักษณะเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4b/ (dấu ngã)

ภาพประกอบ 21 แผนภูมิแสดงรูปลักษณะเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4a/, /4b/ และ /4/ ²

จากแผนภูมิแสดงรูปลักษณะเชิงกลของวรรณยุกต์ /4a/ และ /4b/ ข้างต้นแสดงให้เห็นรูปลักษณะเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4a/ และ /4b/ ดังต่อไปนี้

ตาราง 23 สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4a/ จากผลการวิเคราะห์ทางโสตสัทศาสตร์และกลสัทศาสตร์

โสตสัทศาสตร์	กลสัทศาสตร์
กลางค่อนข้างต่ำ - ขึ้น	$1^{\wedge}4^{\wedge}$

ตาราง 24 สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4b/ จากผลการวิเคราะห์ทางโสตสัทศาสตร์และกลสัทศาสตร์

โสตสัทศาสตร์	กลสัทศาสตร์
กลางค่อนข้างต่ำ - ขึ้น	$1^{\wedge}4^{\vee}$

² รูปลักษณะเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ เป็นค่าเฉลี่ยของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4a/ และ /4b/

จากการวิเคราะห์ข้อมูลทางกลศาสตร์แสดงให้เห็นว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4a/ มีรูปลักษณะเชิงกลเป็น $/1^{\wedge}4^{\wedge}/$ กล่าวคือ มีจุดเริ่มต้นอยู่ในระดับเสียงต่ำ ระดับสูง ($1^{\wedge}$) ในช่วงแรกของพยางค์ระดับเสียงลดลงไปเล็กน้อย หลังจากนั้นระดับเสียงขึ้นสูงโดยเร็ว ตอนปลายพยางค์ระดับเสียงอยู่ที่ระดับกลางค่อนข้างสูง ระดับสูง ($4^{\wedge}$) (ดูภาพประกอบ 20) ส่วนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4b/ มีรูปลักษณะเชิงกลเป็น $/1^{\wedge}4^{\vee}/$ กล่าวคือ มีจุดเริ่มต้นอยู่ในระดับเสียงต่ำ ระดับสูง ($1^{\wedge}$) ในช่วงแรกของพยางค์ระดับเสียงลดลงไปเล็กน้อย หลังจากนั้นระดับเสียงขึ้นสูงโดยเร็ว ตอนปลายพยางค์ระดับเสียงอยู่ที่ระดับกลางค่อนข้างสูง ระดับสูง ($4^{\vee}$) (ดูภาพประกอบ 20)

ผลการเปรียบเทียบรูปลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4a/ และ /4b/ ข้างต้นแสดงให้เห็นว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ ทั้งสองหน่วยมีสัทลักษณะคล้ายคลึงกันมาก จึงสรุปได้ว่าเป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์เดียวกัน

ตาราง 25 สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ จากผลการวิเคราะห์ทางโสตสัทศาสตร์ และกลศาสตร์

โสตสัทศาสตร์	กลศาสตร์
กลางค่อนข้างต่ำ - ขึ้น	$1^{\wedge}4$

ผลการวิเคราะห์หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ โดยวิธีวิเคราะห์ทาง โสตสัทศาสตร์ ผู้วิจัยพบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้มีสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์คือ กลางค่อนข้างต่ำ - ขึ้น และเมื่อวิเคราะห์ข้อมูลทางกลศาสตร์ ผู้วิจัยพบว่าหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่ำ - ขึ้น มีรูปลักษณะเชิงกลเป็น $/1^{\wedge}4/$ กล่าวคือ มีจุดเริ่มต้นอยู่ในระดับเสียงต่ำ ระดับสูง ($1^{\wedge}$) ในช่วงแรกของพยางค์ระดับเสียงลดลงไปเล็กน้อย หลังจากนั้นระดับเสียงขึ้นสูงโดยเร็ว ตอนปลายพยางค์ระดับเสียงอยู่ที่ระดับกลางค่อนข้างสูง ระดับกลาง (4) ดังแสดงในภาพประกอบ 20

ตัวอย่างคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/

$/khi^4/$	khi	"ลิง"
$/ran^4/$	rānh	"ว่าง"
$/ja^4/$	già	"ปลอม"
$/thx^4/$	thở	"หายใจ"

/jwa⁴/

giũa

"กลาง"

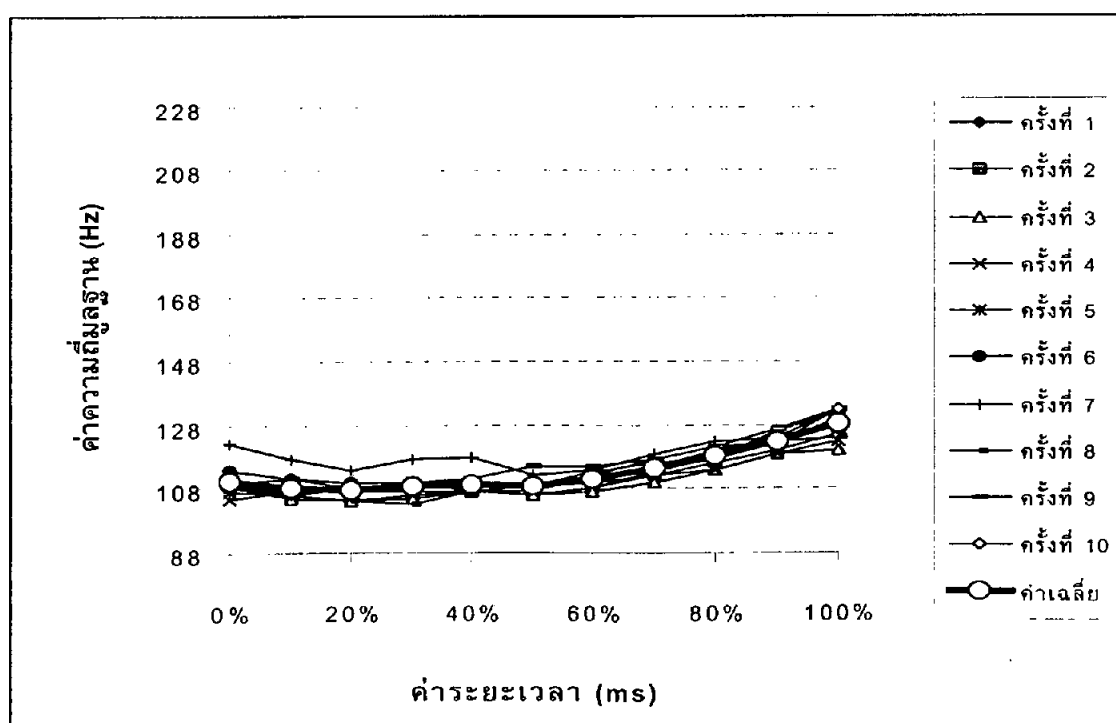
2) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางโสตสัทศาสตร์และกลสัทศาสตร์ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ ดังนี้

ตาราง 26 สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ จากผลการวิเคราะห์ทางโสตสัทศาสตร์และกลสัทศาสตร์

โสตสัทศาสตร์	กลสัทศาสตร์
กลางค่อนข้างต่ำ - ตก - ขึ้น	12

ผลการวิเคราะห์หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ โดยวิธีวิเคราะห์ทางโสตสัทศาสตร์ ผู้วิจัยพบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้มีสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์คือ กลางค่อนข้างต่ำ - ตก - ขึ้น และเมื่อวิเคราะห์ข้อมูลทางกลสัทศาสตร์ผู้วิจัยพบว่าหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ เป็นหน่วยเสียงต่ำตก - ขึ้น มีรูปลักษณะเชิงกลเป็น /12/ กล่าวคือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่มีจุดเริ่มต้นอยู่ที่ระดับเสียงต่ำ ระดับกลาง (1) หลังจากนั้นระดับเสียงเริ่มลดลงเล็กน้อย ก่อนมีระดับเสียงค่อยๆ สูงขึ้น จนในตอนท้ายมีระดับเสียงอยู่ที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำ ระดับกลาง (2) ดังภาพประกอบ 22

ภาพประกอบ 22 แผนภูมิรูปลักษณะเชิงกลหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้

ตัวอย่างคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/

/me ⁵ /	me	"แม่"
/sr ⁵ /	sɔ	"กลัว"
/ci ⁵ /	chi	"พี่สาว"
/ba·n ⁵ /	ban	"เพื่อน" (น)
/dɛp ⁵ /	dɛp	"สวย"

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์การปรากฏของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ต่างๆ ผลของการวิเคราะห์ได้แสดงในตารางต่อไปนี้

ตาราง 27 การปรากฏของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ต่างๆ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้

วรรณยุกต์ โครงสร้างพยางค์	/1/	/2/	/3/	/4/	/5/
CV ^T	+	+	+	+	+
CVN ^T	+	+	+	+	+
CVS ^T	—	—	+	—	+
CVV ^T	+	+	+	+	+
CVVN ^T	+	+	+	+	+
CVVS ^T	—	—	+	—	+

+ แสดงการปรากฏร่วม

— แสดงการไม่ปรากฏร่วม

จากตารางด้านบนนี้อาจกล่าวได้ว่าในพยางค์เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ปรากฏได้ทุกหน่วย ส่วนในพยางค์ตายหน่วยเสียงวรรณยุกต์ปรากฏได้เพียงสองหน่วย คือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ กล่าวคือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ไม่ปรากฏในพยางค์ตาย

บทที่ 4

ระบบเสียงภาษาไทยมาตรฐาน

ผู้วิจัยได้ศึกษาระบบเสียงภาษาไทยมาตรฐานจากผลงานวิจัยของ กาญจนา นาคสกุล (2543) นอกจากนั้นผู้วิจัยยังได้ใช้กลวิธีทางกลศาสตร์เพื่อช่วยในการวิเคราะห์หน่วยเสียงวรรณยุกต์ และค่าระยะเวลาของเสียงสระ ผลการศึกษาพบว่าระบบเสียงภาษาไทยมาตรฐานประกอบด้วย โครงสร้างพยางค์ หน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. โครงสร้างพยางค์ในภาษาไทยมาตรฐาน

การลงเสียงหนักเบา (Stress) มีอิทธิพลต่อโครงสร้างพยางค์ เพราะทำให้เกิดพยางค์ 2 ประเภท คือ พยางค์เสียงหนัก (Stress syllable) และพยางค์เสียงเบา (Unstressed syllable) เนื่องจากงานวิจัยนี้ มุ่งเน้นที่จะศึกษาโครงสร้างพยางค์ที่เป็นพยางค์เสียงหนักเท่านั้น ผู้วิจัยจึงศึกษาโครงสร้างพยางค์เมื่อปรากฏในลักษณะคำโดดๆ (Citation form) โดยมีสูตรโครงสร้างพยางค์ในภาษาไทย ดังนี้

$$C_1(C_3)V(V)(C_2)^T$$

เพื่อสะดวกต่อการการอธิบายและเข้าใจพยางค์ในภาษาไทยมาตรฐาน ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์ N แทนหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย (C_2) ที่เป็นพยัญชนะเสียงนาสิกหรือเสียงเปิด และ S แทนหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย (C_2) ที่เป็นพยัญชนะเสียงกัก จากนั้นผู้วิจัยสามารถจำแนกโครงสร้างภาษาไทยเป็นโครงสร้างย่อยๆ 6 แบบดังนี้

1) พยางค์แบบ $C(C)V^{T1-5}$

พยางค์หนักแบบ $C(C)V^{T1-5}$ เป็นพยางค์เป็น ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะต้นซึ่งอาจเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยว (C) หรือ พยัญชนะควบ (CC) ก็ได้ มีหน่วยเสียงสระเสียงยาว (V) และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ (T) โครงสร้างพยางค์แบบนี้ปรากฏกับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทุกหน่วย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

CV ¹	/na: ¹ /	นา
CCV ¹	/pla: ¹ /	ปลา
CV ²	/khi: ² /	ชี้
CCV ²	/kwa: ² /	กว่า
CV ³	/ja: ³ /	ย่า
CCV ³	/kla: ³ /	กล้า
CV ⁴	/ma: ⁴ /	ม้า
CCV ⁴	/khwa: ⁴ /	ควา
CV ⁵	/ma: ⁵ /	หมา
CCV ⁵	/khwa: ⁵ /	ขวา

2) พยางค์แบบ C(C)VN^{T1-5}

พยางค์แบบ C(C)VN^{T1-5} เป็นพยางค์เป็น ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะต้น ซึ่งอาจเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยว (C) หรือ พยัญชนะควบ (CC) ก็ได้ มีหน่วยเสียงสระเป็นสระเดี่ยว เสียงสั้นหรือเสียงยาว (V)¹ และมีพยัญชนะท้ายเป็นพยัญชนะนาสิก หรือพยัญชนะเสียงเปิด (N) และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ (T) โครงสร้างพยางค์แบบนี้ปรากฏกับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทุกหน่วย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

CVN ¹	/dam ¹ /	ดำ
	/ko:ŋ ¹ /	กอง
CCVN ¹	/khwam ¹ /	ควม
	/khwa:m ¹ /	ควม
CVN ²	/kum ² /	กึ่ง
	/ha:ŋ ² /	हां
CCVN ²	/klin ² /	กลิ่น
	/klo:ŋ ² /	กล่อง
CVN ³	/num ³ /	นิ่ง

¹ กาญจนา นาคสกุล ได้กำหนด สัญลักษณ์ V แทนหน่วยเสียงสระเดี่ยวสั้น V: แทนหน่วยเสียงสระเดี่ยวยาว และ VV แทนหน่วยเสียงสระประสม แต่ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้กำหนด V แทนหน่วยเสียงสระเดี่ยวสั้น และยาว ส่วน VV แทนหน่วยเสียงสระประสม ทั้งนี้เพื่อสะดวกเมื่อเปรียบเทียบกับโครงสร้างในภาษาเวียดนามถิ่นใต้

CCVN ³	/khrwŋ ³ /	ครึ่ง
	/kla:m ³ /	กล้าม
CVN ⁴	/tɕhan ⁴ /	ชั้น
	/tɕha:ŋ ⁴ /	ช้าง
CCVN ⁴	/khrəŋ ⁴ /	ครึ่ง
	/phrɔ:m ⁴ /	พร้อม
CVN ⁵	/tɕhan ⁵ /	ฉัน
	/khwe:ŋ ⁵ /	แขวง
CCVN ⁵	/khwən ⁵ /	ขวัญ
	/khwa:ŋ ⁵ /	ขวาง

3) พยางค์หนักแบบ C(C)VS^{T2-4}

พยางค์หนักแบบ C(C)VS^{T2-4} เป็นพยางค์ตาย ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว (C) หรือ พยัญชนะต้นควบ (CC) ก็ได้ มีหน่วยเสียงสระเป็นสระเดี่ยวเสียงสั้น หรือเสียงยาว (V) และมีหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายเป็นพยัญชนะเสียงกัก (S) พยางค์แบบนี้มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์เกิดได้เพียง 3 หน่วย คือ ถ้าเป็นสระเดี่ยวเสียงสั้น หน่วยเสียงวรรณยุกต์ปรากฏได้ 2 หน่วย คือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ และ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ และถ้าเป็นสระเดี่ยวเสียงยาว ปรากฏได้ 2 หน่วย คือหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

CVS ²	/phit ² /	ผิด
	/fa:k ² /	ฝาก
CCVS ²	/phlit ² /	ผลิต
	/ple:k ² /	แปลก
CVS ³	/kha:k ³ /	คาด
CCVS ³	/phla:t ³ /	พลาด
CVS ⁴	/khuk ⁴ /	คุก
CCVS ⁴	/khluk ⁴ /	คลุก

4) พยางค์หนักแบบ C(C)VVN^{T1-5}

พยางค์หนักแบบ C(C)VVN^{T1-5} เป็นพยางค์เป็น ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว (C) หรือ พยัญชนะต้นควบ (CC) หน่วยเสียงสระประสม (VV) และหน่วยเสียงพยัญชนะ

ท้ายเป็นพยัญชนะนาสิก หรือพยัญชนะเสียงเปิด (N) และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ โครงสร้างพยางค์แบบนี้ปรากฏกับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทุกหน่วย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

CVVN ¹	/rian ¹ /	เรียน
CCVVN ¹	/pluan ¹ /	เปลือง
CVVN ²	/nwaɯ ² /	เหน้อย
CCVVN ²	/plian ² /	เปลี่ยน
CVVN ³	/ruaŋ ³ /	เรื่อง
CCVVN ³	/khluaŋ ³ /	เคลื่อน
CVVN ⁴	/liaŋ ⁴ /	เลี้ยง
CCVVN ⁴	ไม่ปรากฏ	
CVVN ⁵	/chiaŋ ⁵ /	เจียง
CCVVN ⁵	ไม่ปรากฏ	

5) พยางค์หนักแบบ C(C)VVS^{2/4}

พยางค์หนักแบบ C(C)VVS^{2/4} เป็นพยางค์ตาย ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว (C) หรือ พยัญชนะต้นควบกล้ำ (CC) หน่วยเสียงสระประสม (VV) และพยัญชนะท้ายเป็นพยัญชนะเสียงกัก (S) และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์แบบนี้ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ปรากฏได้ 2 หน่วย คือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

CVVS ²	/kuap ² /	เกือบ
CCVVS ²	/pluak ² /	ปลวก
CVVS ³	/chwak ³ /	เชือก
CCVVS ³	/khriat ³ /	เครียด

2. หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทยมาตรฐาน

หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทยมาตรฐาน มีทั้งหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยว ทำหน้าที่เป็นทั้งหน่วยเสียงพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้าย และหน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำ ทำหน้าที่เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเพียงอย่างเดียว

2.1 หน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยว หน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวในภาษาไทยมาตรฐานมี 21 หน่วยเสียง ดังที่ปรากฏในตาราง 28

ตาราง 28 หน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวในภาษาไทยมาตรฐาน

ฐานที่เกิดเสียง		ริมฝีปาก	ริมฝีปากกับฟัน	ปุ่มเหงือก	เพดานแข็ง	เพดานอ่อน	ช่องระหว่าง เส้นเสียง
ลักษณะของเสียง	ไม่ก้อง ไม่มีลม	p		t		k	?
	ไม่ก้อง มีลม	ph		th		kh	
	ก้อง ไม่มีลม	b		d			
นาสิก		m		n		ŋ	
ส่งเสียงแตก					tɕ ¹		
					tɕh ¹		
เสียดแทรก			f	s			h
ข้าง				l			
ร้ว				r			
เปิด ²		w			j		

¹ หน่วยเสียง / ɕ/ และ / ɕh/ กาญจนนา นาคสกุล ได้วิเคราะห์ให้เป็นหน่วยเสียง /c/ และ /ch/ ตามลำดับ

² หน่วยเสียง "เปิด" กาญจนนา นาคสกุล เรียกว่า "หน่วยเสียงครึ่งสระ"

2.1.1 หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว

หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวในภาษาไทยมาตรฐานมี 21 หน่วยเสียง แบ่งตามลักษณะการออกเสียงได้ 6 ประเภทดังต่อไปนี้

2.1.1.1 เสียงระเบิด (Plosive) มี 9 หน่วยเสียง มีฐานที่เกิดที่ริมฝีปาก ปุ่มเหงือก เพดานอ่อนและช่องระหว่างเส้นเสียง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) /p/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง ไม่มีลม เกิดที่ริมฝีปาก (Voiceless unaspirated bilabial plosive) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/pi: ¹ /	ปี
/paj ¹ /	ไป
/pɛ:t ² /	แปด
/pɔ:n ³ /	ป้อน
/puj ⁵ /	ปุ๋ย

2) /ph/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง มีลม เกิดที่ริมฝีปาก (Voiceless aspirated bilabial plosive) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/pha: ¹ /	พา
/phit ² /	ผิด
/phwɯŋ ³ /	ผึ่ง
/phu:t ³ /	พูด
/phi: ⁵ /	ผี

3) /b/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ก้อง ไม่มีลม เกิดที่ริมฝีปาก (Voiced unaspirated bilabial plosive) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/bua ¹ /	บัว
/bwa ² /	เบื้อ
/baj ¹ /	ใบ
/br:k ² /	เบิก
/bw:k ² /	บอก

4) /t/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง ไม่มีลม เกิดที่บริเวณปุ่มเหงือก (Voiceless unaspirated alveolar plosive) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/ti: ¹ /	ดี
/tat ² /	ตัด
/tɔŋ ³ /	ต้อง
/ton ³ /	ตัน
/tit ² /	ติด

5) /th/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง มีลม เกิดที่บริเวณปุ่มเหงือก (Voiceless aspirated alveolar plosive) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/tham ¹ /	ท่า
/that ² /	ถัด
/thiaw ³ /	เที่ยว
/thuk ⁴ /	ทุกข์, ทุก
/thaj ⁵ /	ไถ

6) /d/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ก้อง ไม่มีลม เกิดที่บริเวณปุ่มเหงือก (Voiced unaspirated alveolar plosive) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/di: ¹ /	ดี
/duan ¹ /	เดือน
/dɔ:k ² /	ดอก
/da:n ³ /	ด้าน
/da:j ³ /	ได้

7) /k/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง ไม่มีลม เกิดที่เพดานอ่อน (Voiceless unaspirated velar plosive) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/ke:ŋ ¹ /	แกง
/kaj ² /	ไก

/kɔːŋ ³ /	ก้อง
/kɔːt ² /	เกิด
/kɛ ⁵ /	เก้

8) /kh/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง มีลม เกิดที่เพดานอ่อน (Voiceless aspirated velar plosive) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/khɔːj ¹ /	คอย
/kheːk ² /	แขก
/khɯŋ ³ /	ขึ้น
/khaː ⁴ /	คำ
/khaːj ⁵ /	ขาย

9) /ʔ/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง ไม่มีลม เกิดที่ช่องระหว่างเส้นเสียง (Voiceless unaspirated glottal plosive) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/ʔom ¹ /	อม
/ʔɔːk ² /	ออก
/ʔɔːj ³ /	อ้อย
/ʔim ² /	อิม
/ʔɛːp ² /	แอบ

2.1.1.2 เสียงนาสิก (Nasal) มี 3 หน่วยเสียง มีฐานที่เกิดที่ริมฝีปาก ปุ่มเหงือก และเพดานอ่อน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) /m/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะนาสิก ก้อง เกิดที่ริมฝีปาก (Voiced bilabial nasal) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/miː ¹ /	มี
/mot ² /	หมด
/meː ³ /	แม่
/mɛː ⁴ /	แม้ว

/mɯ:⁵/

หมี

2) /n/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะนาสิก ก้อง เกิดที่ปุ่มเหงือก (Voiced alveolar nasal) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/nɔ:¹/

เนย

/nɔ:³/

นอก

/nɔ:⁴/

น้อย

/nɯ:⁵/

หนู

/na:w⁵/

หนาว

3) /ŋ/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะนาสิก ก้อง เกิดที่เพดานอ่อน (Voiced velar nasal) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/ŋɯ:¹/

งู

/ŋɔ:²/

หงอก

/ŋuaŋ³/

ง่วง

/ŋok⁴/

งก

/ŋaw⁵/

เหงา

2.1.1.3 เสียงเสียดแทรก (Fricative) มี 3 หน่วยเสียง ได้แก่

1) /f/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดที่ริมฝีปากกับฟัน (Voiceless labio - dental fricative) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/faj¹/

ไฟ

/fuk²/

ฝึก

/faw³/

เฝ้า

/fa:⁴/

ฟ้า

/fi:⁵/

ผี

2) /s/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดที่ริมฝีปากกับฟัน (Voiceless labio - dental fricative) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/sɔ:ŋ ¹ /	ซอง
/swa ² /	เสือ
/sɔ:j ³ /	สร้อย
/su: ⁴ /	ซู้
/sa:w ⁵ /	สาว

3) /h/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดที่ช่องระหว่างเส้นเสียง (Voiceless glottal fricative) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/hiaw ² /	เหี้ยว
/ha: ³ /	ห้า
/haj ³ /	ให้
/huan ⁵ /	หวง
/hu: ⁵ /	หู่

2.1.1.4 เสียงกึ่งเสียดแทรก (Affricate) มีสองหน่วยเสียง มีฐานที่เกิดที่เพดานแข็ง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) /tɕ/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะกึ่งเสียดแทรก ไม่ก้อง ไม่มีลม เกิดที่เพดานแข็ง (Voiceless unaspirated palatal affricate) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/tɕa:n ¹ /	จ่าน
/tɕuŋ ¹ /	จิ้ง
/tɕep ² /	เจิบ
/tɕu:p ² /	จูป
/tɕim ³ /	จิม

2) /tɕh/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะกึ่งเสียดแทรก ไม่ก้อง มีลม เกิดที่เพดานแข็ง (Voiceless unaspirated palatal affricate) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/tɕha: ¹ /	ชา
/tɕha:k ² /	ฉาก
/tɕhɔ:p ³ /	ชอบ
/tɕhu: ³ /	เชื้อ
/tɕha:ŋ ⁴ /	ช้าง

2.1.1.5 เสียงข้างลิ้น (Lateral) มี 1 หน่วยเสียง มีฐานที่เกิดที่ปุ่มเหงือก ดังรายละเอียดต่อไปนี้

// เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะข้าง ก้อง เกิดที่ปุ่มเหงือก (voiced alveolar lateral) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/lɔ:j ¹ /	ลอย
/lut ² /	หลุด
/luat ³ /	เลือด
/lɔ: ⁴ /	ล้อ
/luam ⁵ /	หลวม

1.1.1.6 เสียงร้ว (Trill) มี 1 หน่วยเสียง มีฐานที่เกิดที่ปุ่มเหงือก ดังรายละเอียดต่อไปนี้

/r/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะร้ว ก้อง เกิดที่บริเวณปุ่มเหงือก (Voiced alveolar trill) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/rua ¹ /	เรือ
/ruam ¹ /	รวม
/ra:t ³ /	ราด
/rak ⁴ /	รัก
/ru: ⁵ /	หรือ

1.1.1.7 เสียงเปิด (Approximant) มี 2 หน่วยเสียง มีฐานที่เกิดที่ริมฝีปาก และเพดานแข็ง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) /w/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะเสียงเปิด ก้อง เกิดที่ริมฝีปากทั้งสอง (Voiced labio approximant) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/wan ¹ /	วัน
/wat ² /	หวัด
/wa:ŋ ³ /	ว่าง
/wɛʔ ⁴ /	แวะ
/wi: ⁵ /	หวี

2) /j/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะเสียงเปิด ก้อง เกิดที่เพดานแข็ง (Voiced palatal approximant) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/ja: ¹ /	ยา
/ju: ² /	อยู่
/ja:t ³ /	ญาติ
/ja:j ⁴ /	ย้าย
/jiŋ ⁵ /	หญิง

2.1.2 หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย

หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยมาตรฐาน มีทั้งหมด 9 หน่วยเสียง ดังที่ปรากฏในตารางต่อไปนี้

ตาราง 29 หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยมาตรฐาน

พยัญชนะท้าย	ริมฝีปาก	ฟันและ ปุ่มเหงือก	เพดานแข็ง	เพดานอ่อน	ช่องระหว่าง เส้นเสียง
กัก	-p	-t		-k	?
นาสิก	-m	-n		-ŋ	
เปิด	-w		-j		

จากตารางดังกล่าวจะเห็นได้ว่าพยัญชนะท้ายในภาษาไทยมาตรฐานจำแนกตามลักษณะของเสียงได้ 3 ประเภท ดังนี้

1) เสียงกัก มี 4 หน่วยเสียง คือ /-p, -t, -k, -ʔ/ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/-p/	/tap ² /	ดับ
	/bɛ:p ² /	แบบ
/-t/	/sa:t ² /	सद
	/tɕha:t ³ /	ชาติ
/-k/	/ma:k ³ /	มาก
	/ja:k ² /	อยาก
/-ʔ/	/kɔʔ ² /	เกาะ
	/lɛʔ ⁴ /	และ

2) เสียงนาสิก มี 3 หน่วยเสียง คือ /-m, -n, -ŋ/ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/-m/	/tɕam ¹ /	จำ
	/phwan ³ /	เพื่อน
/-n/	/wan ¹ /	วัน
	/khun ¹ /	คุณ
/-ŋ/	/ŋuan ³ /	ง่วง
	/tɕha:ŋ ⁴ /	ช้าง

3) เสียงเปิด มี 2 หน่วยเสียง คือ /-w, -j/ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/-w/	/da:w ¹ /	ดาว
	/le:w ¹ /	เลว
/-j/	/tɕaj ¹ /	ใจ
	/tɕha:j ¹ /	ชาย

2.2 หน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำ

หน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำในภาษาไทยมาตรฐานเกิดจากหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวสองหน่วยเรียงกัน หน่วยเสียงพยัญชนะที่ปรากฏเป็นพยัญชนะตำแหน่งที่หนึ่งของพยัญชนะต้นควรมี 5 หน่วย คือ /p, ph, t, k, kh/ ส่วนหน่วยเสียงพยัญชนะที่ปรากฏเป็นพยัญชนะตำแหน่งที่สองของพยัญชนะต้นควรมี 3 หน่วย คือ /r, l, w/ หน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำในภาษาไทยมาตรฐานมี 11 หน่วยเสียงดังปรากฏในตารางต่อไปนี้

ตาราง 30 หน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำในภาษาไทยมาตรฐาน

หน่วยเสียงพยัญชนะต้น หน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำ	r	l	w
p	pr	pl	—
ph	phr	phl	—
t	tr	—	—
k	kr	kl	kw
kh	KHR	khI	khW

เครื่องหมาย — แสดงการไม่ปรากฏ

จากตารางดังกล่าวจะเห็นว่าในภาษาไทยมีหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำ 11 หน่วยเสียงคือ / pr , phr , pl , phl , tr , kr , khr , kl , khl , kw , khw / ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/pr/	/pruŋ ¹ /	ปรุง
	/pron ¹ /	ปรน
/phr/	/phraŋ ⁴ /	พระ
	/phrik ⁴ /	พริก
/pl/	/pla: ¹ /	ปลา
	/pli: ¹ /	ปลี
/phl/	/phli: ¹ /	พลี
	/phlu: ¹ /	พลู

/tr/	/tron ¹ /	ตรง
	/tra:t ² /	ตรงด
/kr/	/kra:p ² /	กราบ
	/kriŋ ² /	กริ่ง
/khr/	/khraj ¹ /	ใคร
	/khru: ¹ /	ครู
/khl/	/khlwan ³ /	เคลื่อน
	/khla:j ⁴ /	คล้าย
/kl/	/klɔ:m ² /	กลม
	/klua ¹ /	กลัว
/kw/	/kwa: ² /	กว่า
	/kwa:ŋ ³ /	กว้าง
/khw/	/khwa:j ¹ /	ควาย
	/khwan ¹ /	ควั่น

3. หน่วยเสียงสระในภาษาไทยมาตรฐาน

หน่วยเสียงสระภาษาไทยมาตรฐานแบ่งเป็นหน่วยเสียงสระเดี่ยว และหน่วยเสียงสระประสม หน่วยเสียงสระเดี่ยวประกอบด้วย หน่วยเสียงสระเสียงสั้นและสระเสียงยาว

3.1 หน่วยเสียงสระเดี่ยว

หน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาไทยมีทั้งหมด 18 หน่วยเสียง แบ่งเป็นสระเสียงสั้น 9 หน่วยเสียง และสระเสียงยาว 9 หน่วยเสียง ดังแผนภูมิต่อไปนี้

	หน้า	กลาง	หลัง
สูง	i i:		u u: ɯ ɯ:
กลางค่อนข้างสูง	e e:		ɤ ɤ: o o:
กลางค่อนข้างต่ำ	ɛ ɛ:		ɔ ɔ:
ต่ำ			a a:

ภาพประกอบ 23 แผนภูมิหน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาไทยมาตรฐาน

1) /i/ เป็นหน่วยเสียงสระหน้า สูง เสียงสั้น ริมฝีปากเหี่ยยด (Close front short unrounded vowel) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/kin ¹ /	กิน
/pit ² /	ปิด
/wig ³ /	วัง
/khit ⁴ /	คิด
/khiŋ ⁵ /	ขิง

2) /i:/ เป็นหน่วยเสียงสระหน้า สูง เสียงยาว ริมฝีปากเหี่ยยด (Close front long unrounded vowel) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/mi: ¹ /	มี
/khi: ² /	ชี
/bi:p ² /	บีบ
/phi: ³ /	ฟี
/mi: ⁵ /	หมี

3) /e/ เป็นหน่วยเสียงสระหน้า กลางค่อนข้างสูง เสียงสั้น ริมฝีปากเหี่ยยด (Close - mid front short unrounded vowel) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/tem ¹ /	เต็ม
/pet ² /	เปิด
/sen ³ /	เส้น
/phet ⁴ /	เพชร
/hen ⁵ /	เห็น

4) /e:/ เป็นหน่วยเสียงสระหน้า กลางค่อนข้างสูง เสียงยาว ริมฝีปากเหี่ยยด (Close - mid front long unrounded vowel) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/the: ¹ /	เท
/le:w ¹ /	เลว

/ple:ŋ ¹ /	เพลง
/tɕe:¹/	เจ
/me:k ³ /	เมฆ

5) /ɛ/ เป็นหน่วยเสียงสระหน้า กลางค่อนข้างต่ำ เสียงสั้น ริมฝีปากเหยียด (Open - mid front short unrounded vowel) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/cheŋ ² /	แฉะ
/len ³ /	เล่น
/leŋ ⁴ /	และ
/weŋ ⁴ /	แวะ
/kheŋ ⁵ /	แข็ง

6) /ɛ:/ เป็นหน่วยเสียงสระหน้า กลางค่อนข้างต่ำ เสียงยาว ริมฝีปากเหยียด (Open - mid front long unrounded vowel) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/ke:¹/	แก
/ce:k ² /	แจก
/le:w ⁴ /	แล้ว
/ne:³/	แน่
/khe:n ⁵ /	แขน

7) /ʊ/ เป็นหน่วยเสียงสระหลัง สูง เสียงสั้น ริมฝีปากเหยียด (Close back short unrounded vowel) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/tɕuwŋ ¹ /	จิ้ง
/tuk ² /	ตึก
/khwŋ ³ /	ขึ้น
/phuwŋ ³ /	ฟุ้ง
/jut ⁴ /	ยัด

8) /u:/ เป็นหน่วยเสียงสระหลัง สูง เสียงยาว ริมฝีปากเหี่ยยด (Close back long unrounded vowel) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/khu: ¹ /	คื้อ
/du:m ² /	ดุ่ม
/du: ³ /	ดื้อ
/ru: ⁴ /	รื้อ
/fu:n ⁵ /	ฝืน

9) /ʊ/ เป็นหน่วยเสียงสระหลัง กลางค่อนข้างสูง เสียงสั้น ริมฝีปากเหี่ยยด (Close back short unrounded vowel) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/ŋʊn ¹ /	เงิน
/thʊ? ² /	เถอะ
/tɕʊ? ² /	เจอะ
/phʊŋ ³ /	เพ็ง
/lʊ? ⁴ /	เลอะ

10) /ɤ:/ เป็นหน่วยเสียงสระหลัง กลางค่อนข้างสูง เสียงยาว ริมฝีปากเหี่ยยด (Close back short unrounded vowel) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/tɕɤ: ¹ /	เจอ
/thɤ: ¹ /	เธอ
/pɤ:t ² /	เปิด
/lɤ:k ³ /	เล็ก
/sɤ:m ⁵ /	เสริม

11) /a/ เป็นหน่วยเสียงสระหลัง ต่ำ เสียงสั้น ริมฝีปากเหี่ยยด (Open back short unrounded vowel) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/ʔan ¹ /	อัน
/faŋ ¹ /	ฟัง

/naŋ ³ /	นั่ง
/khan ⁴ /	คัน
/fan ⁵ /	ฝน

12) /a:/ เป็นหน่วยเสียงสระหลัง ต่ำ เสียงยาว ริมฝีปากเหยียด (Open back long unrounded vowel) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/ma: ¹ /	มา
/pa: ² /	ป่า
/ma:n ³ /	มาน
/ma: ⁴ /	ม้า
/ma: ⁵ /	หมา

13) /u/ เป็นหน่วยเสียงสระหลัง สูง เสียงสั้น ริมฝีปากห่อ (Close back short rounded vowel) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/luŋ ¹ /	ลุง
/du? ² /	ดู
/muŋ ³ /	มุง
/muŋ ⁴ /	มั่ง
/puj ⁵ /	ปุย

14) /u:/ เป็นหน่วยเสียงสระหลัง สูง เสียงยาว ริมฝีปากห่อ (Close back long rounded vowel) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/ju:ŋ ¹ /	ยูง
/du: ¹ /	ดู
/mu: ² /	หมู
/su: ³ /	สู้
/nu: ⁵ /	หนู

15) /ɒ/ เป็นหน่วยเสียงสระหลัง กลางค่อนข้างสูง เสียงสั้น ริมฝีปากห่อ (Close – mid back short rounded vowel) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/dom ¹ /	ดม
/tok ² /	ตก
/khon ³ /	ขัน
/toʔ ⁴ /	โต๊ะ
/fon ⁵ /	ฝน

16) /o:/ เป็นหน่วยเสียงสระหลัง กลางค่อนข้างสูง เสียงยาว ริมฝีปากห่อ (Close – mid back long rounded vowel) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/co:n ¹ /	โจร
/do: ² /	โด่
/tɕho:k ³ /	โชค
/mo: ⁴ /	ม่
/tho: ⁵ /	โท

17) /ɔ/ เป็นหน่วยเสียงสระหลัง กลางค่อนข้างต่ำ เสียงสั้น ริมฝีปากห่อ (Open - mid back short rounded vowel) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/kɔʔ ² /	เกาะ
/mɔʔ ² /	เหมาะ
/tɔŋ ³ /	ต้อง
/lɔŋ ³ /	ล่อง
/phɔʔ ⁴ /	เพาะ

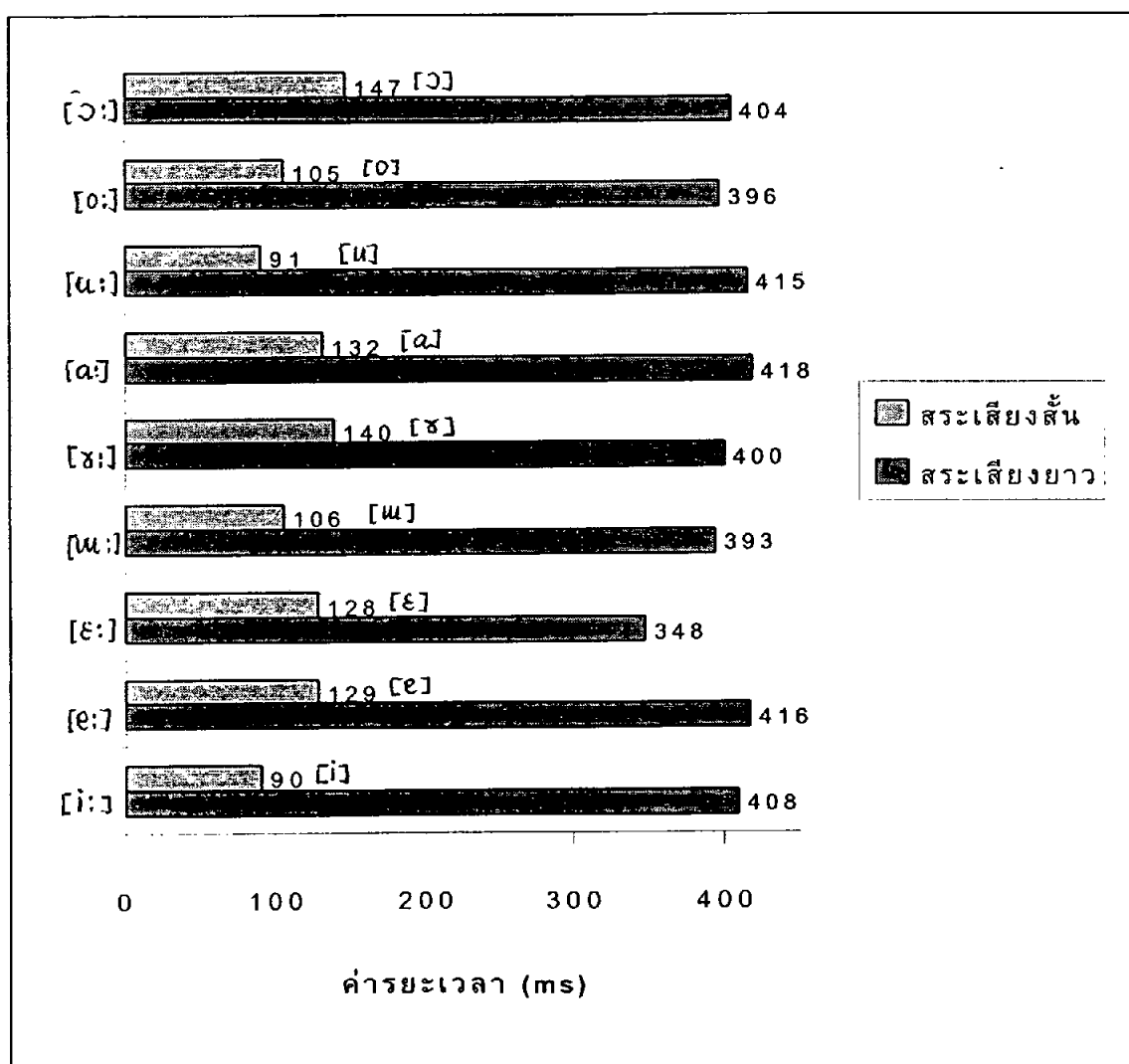
18) /ɔ:/ เป็นหน่วยเสียงสระหลัง กลางค่อนข้างต่ำ เสียงยาว ริมฝีปากห่อ (Open - mid back long rounded vowel) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/kho:j ¹ /	คอย
/do:k ² /	ดอก

/tɕhɔ:p ³ /	ชอบ
/phɔ:ŋ ⁴ /	ห้อง
/fɔ:j ⁵ /	ฝอย

ผู้วิจัยได้ใช้วิธีทางกลศาสตร์ช่วยในการวัดค่าระยะเวลาของเสียงสระในภาษาไทยมาตรฐาน เพื่อให้เห็นความสั้นยาวของเสียงสระในภาษาไทยมาตรฐาน เพื่อนำผลที่ได้ไปวิเคราะห์เปรียบต่างกับค่าระยะเวลาของเสียงสระในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ ผลของการวัดค่าระยะเวลาของเสียงสระในภาษาไทยมาตรฐานมีดังต่อไปนี้

ค่าระยะเวลาของสระ

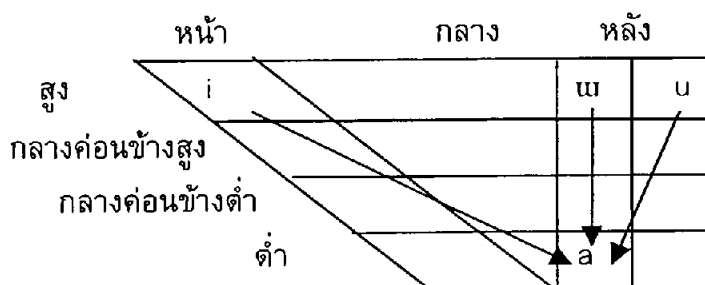

ภาพประกอบ 24 ค่าระยะเวลาของสระในภาษาไทยมาตรฐาน

จากแผนภูมิดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า สระเสียงสั้นในภาษาไทยมาตรฐาน มีค่าระยะเวลาอยู่ในช่วง 90 - 147 มิลิวินาที (ms) ส่วนค่าระยะเวลาของสระเสียงยาวอยู่ในช่วง 348 - 418 มิลิวินาที (ms)

3.2 หน่วยเสียงสระประสม

สระประสมในภาษาไทยมาตรฐานมี 3 หน่วยเสียง ได้แก่ /ia, ua, ua/ ทั้ง 3 หน่วยเสียงมีลักษณะของสระประสมเสียงตก หมายถึง สระทั้ง 3 หน่วยเกิดขึ้นจากการประสมระหว่างสระสูง /i, u, u/ กับสระต่ำ /a/ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ภาพประกอบ 25 แผนภูมิหน่วยเสียงสระประสมในภาษาไทยมาตรฐาน

1) /ia/ เป็นหน่วยเสียงสระประสม เริ่มต้นที่สระหน้า สูง ริมฝีปากเหี่ยยด และลงท้ายด้วยสระหลัง ต่ำ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/tiaŋ ¹ /	เตียง
/piaŋ ² /	เปียก
/hiaŋ ⁵ /	เขียง
/thiaŋ ³ /	เที่ยง
/niau ⁴ /	เหนียว

2) /ua/ เป็นหน่วยเสียงสระประสม เริ่มต้นที่สระหลัง สูง ริมฝีปากเหี่ยยด และลงท้ายด้วยสระหลัง ต่ำ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/tuan ¹ /	เดือน
/bua ² /	เบื้อ
/phuan ³ /	เพื่อน

/klua¹/

เกลือ

/nua⁵/

เหนื่อ

3) /ua/ เป็นหน่วยเสียงสระประสม เริ่มต้นที่สระหลัง สูง ริมฝีปากห่อ และลงท้ายด้วยสระหลัง ต่ำ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/wua¹/

วัว

/bua¹/

บัว

/buap²/

บวบ

/tɕhua³/

ข้าว

/muan⁴/

ม้วน

/hua⁵/

หัว

กาญจนา นาคสกุล ได้วิเคราะห์การปรากฏร่วมกันของหน่วยเสียงสระกับหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย ดังต่อไปนี้

ตาราง 31 การปรากฏร่วมกันของหน่วยเสียงสระกับหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย

	-p	-t	-k	ʔ	-m	-n	ŋ	-j	-w
i	+	+	+	+	+	+	+	—	+
i:	+	+	+	—	+	+	—	—	0
e	+	+	+	+	+	+	+	—	+
e:	+	+	+	—	+	+	+	—	+
ɛ	+	+	—	+	+	+	+	—	+
ɛ:	+	+	+	—	+	+	+	—	+
ʊ	+	+	+	+	+	+	+	—	—
ʊ:	+	+	—	—	+	+	—	—	—
ɤ	—	—	—	+	—	+	+	—	—
ɤ:	+	+	+	—	+	+	+	+	—
a	+	+	+	+	+	+	+	+	+
a:	+	+	+	—	+	+	+	+	+
u	+	+	+	+	+	+	+	+	—
u:	+	+	+	—	+	+	+	—	—
o	+	+	+	+	+	+	+	—	—
o:	+	+	+	—	+	+	+	+	—
ɔ	—	—	—	+	+	+	+	+	—
ɔ:	+	+	+	—	+	+	+	+	—
ia	+	+	+	—	+	+	+	—	+
wa	+	+	+	—	+	+	+	+	—
ua	+	+	+	—	+	+	+	+	—

+ แสดงการปรากฏร่วม

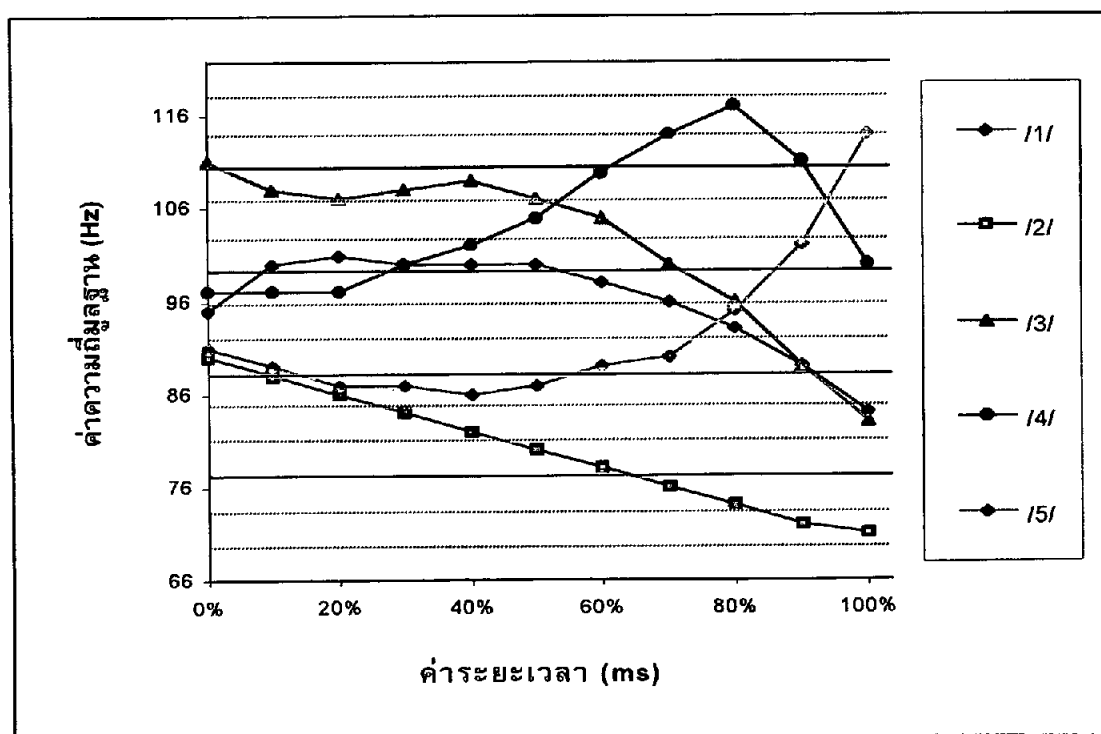
— แสดงการไม่ปรากฏร่วม

4. หน่วยเสียงวรรณยุกต์

ดังได้กล่าวไว้เบื้องต้นว่า ในการวิจัยครั้งนี้ นอกจากวิธีการวิเคราะห์ทางโสตศาสตร์ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีทางกลศาสตร์ (Acoustic analysis) เพื่อวิเคราะห์หารูปลักษณะเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในทั้งภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน ผลของการวิเคราะห์หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานพบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานมี 5 หน่วยเสียง ได้แก่

- 1) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ คือหน่วยเสียงวรรณยุกต์สามัญ
- 2) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ คือหน่วยเสียงวรรณยุกต์เอก
- 3) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ คือหน่วยเสียงวรรณยุกต์โท
- 4) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ คือหน่วยเสียงวรรณยุกต์ตรี
- 5) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ คือหน่วยเสียงวรรณยุกต์จัตวา

จากการวิเคราะห์ข้อมูลทางกลศาสตร์ ผู้วิจัยได้แสดงแผนภูมิรูปลักษณะเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่างๆ ในภาษาไทยมาตรฐานดังต่อไปนี้

ภาพประกอบ 26 แผนภูมิรูปลักษณะเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่างๆ ในภาษาไทยมาตรฐาน

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่าง ๆ ดังกล่าวที่มีสัญลักษณ์และรูปลักษณ์เชิงกลมีดังต่อไปนี้

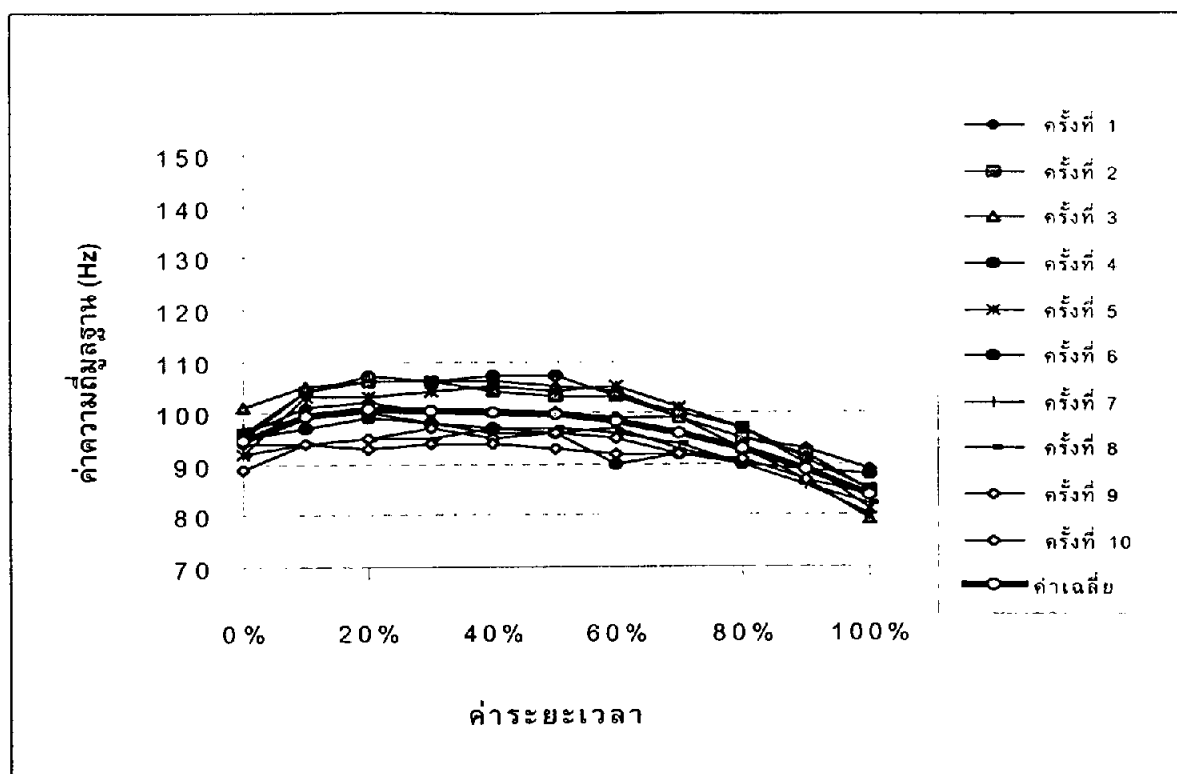
1) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางโสตสัทศาสตร์และกลสัทศาสตร์พบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ มีสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ดังนี้

ตาราง 32 สัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ จากผลการวิเคราะห์ทางโสตสัทศาสตร์และกลสัทศาสตร์

โสตสัทศาสตร์	กลสัทศาสตร์
กลางระดับ	$34^V 2$

ผลการวิเคราะห์หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ โดยวิธีการวิเคราะห์ทางโสตสัทศาสตร์ ผู้วิจัยพบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์กลางระดับ (mid level) กล่าวคือ เริ่มต้นระดับเสียงกลางๆ จนปลายพยางค์ระดับเสียงลดต่ำลงเล็กน้อย และเมื่อวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการทางกลสัทศาสตร์พบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้มีรูปลักษณ์เชิงกลเป็น $/34^V 2/$ กล่าวคือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ มีจุดเริ่มต้นที่เสียงกลาง ระดับกลาง (3) ในช่วงแรกของพยางค์ จากนั้นระดับเสียงขึ้นไปเล็กน้อยมาอยู่ที่เสียงกลางค่อนข้างสูง ระดับต่ำ (4^V) จากนั้นระดับเสียงลงไปเรื่อยๆ จนปลายพยางค์ระดับเสียงอยู่ที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำ ระดับกลาง (2) ดังในแผนภูมิต่อไปนี้

ภาพประกอบ 27 แผนภูมิรูปลักษณะเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ ในภาษาไทยมาตรฐาน

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ ไม่ปรากฏในพยางค์ตาย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/ma: ¹ /	มา
/lu: ¹ m ¹ /	ลีม
/pen ¹ /	เป็น
/la:j ¹ /	ลาย
/ciŋ ¹ /	จริง

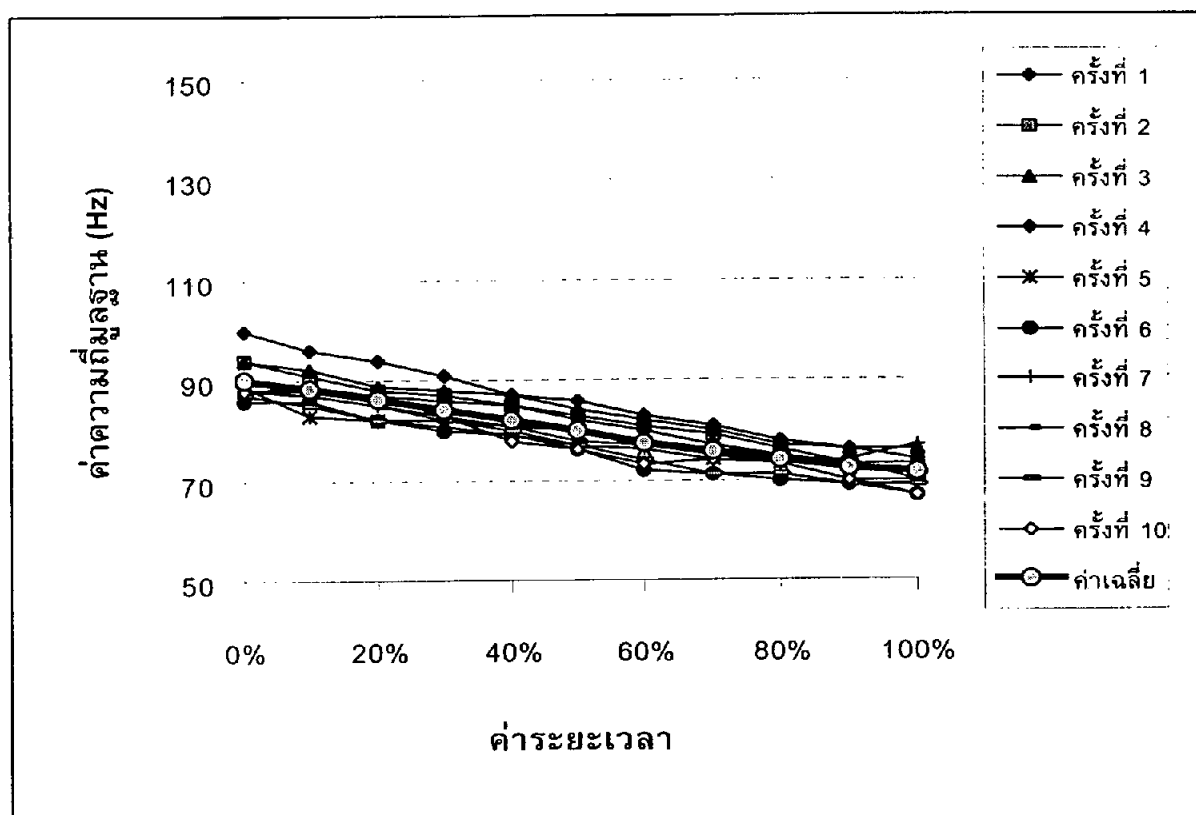
2) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางสัทศาสตร์และกลศาสตร์พบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ มีสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ดังนี้

ตาราง 33 สัมพันธของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ จากผลการวิเคราะห์ทางโสตสัทศาสตร์และ
กลสัทศาสตร์

โสตสัทศาสตร์	กลสัทศาสตร์
กลาง - ดก	3^V1

ผลการวิเคราะห์หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ โดยวิธีการวิเคราะห์ทางโสตสัทศาสตร์ ผู้วิจัยพบว่า เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์กลาง - ดก กล่าวคือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้เริ่มต้นที่ระดับกลางๆ หลังจากนั้นระดับเสียงลดต่ำลงเรื่อยๆ และเมื่อวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการทางกลสัทศาสตร์พบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้มีรูปลักษณะเชิงกลเป็น $/3^V1/$ กล่าวคือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ มีจุดเริ่มต้นที่เสียงกลาง ระดับต่ำ (3^V) จากนั้นระดับเสียงลดลงไปเรื่อยๆ จนท้ายพยางค์ระดับเสียงอยู่ที่เสียงต่ำ ระดับกลาง (1) ดังในแผนภูมิต่อไปนี้

ภาพประกอบ 28 แผนภูมิรูปลักษณะเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ในภาษาไทยมาตรฐาน

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ปรากฏทั้งในพยางค์เป็นและพยางค์ตาย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/ʔe:k ² /	เอก
/nuaj ² /	เหน้อย
/bua ² /	เปื้อ
/keɯ ² /	เก้ง
/tam ² /	ต่ำ

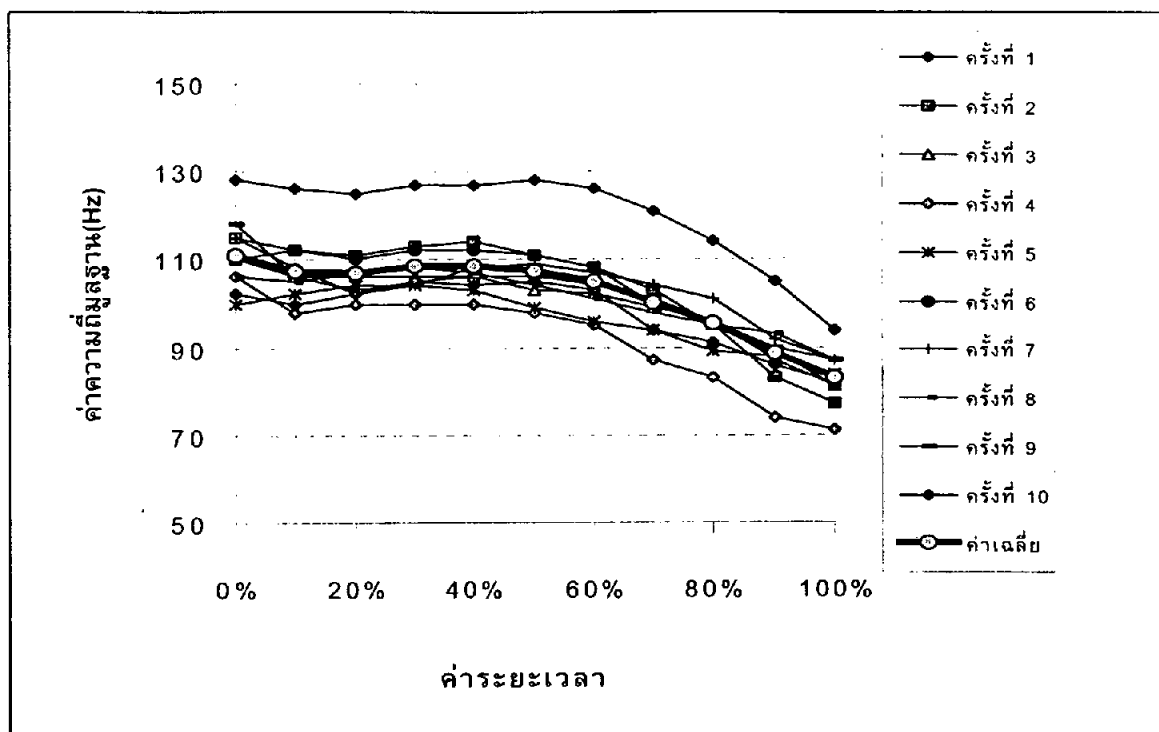
3) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางโสตสัทศาสตร์และกลสัทศาสตร์พบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ มีสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ดังนี้

ตาราง 34 สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ จากผลการวิเคราะห์ทางโสตสัทศาสตร์และกลสัทศาสตร์

โสตสัทศาสตร์	กลสัทศาสตร์
สูง - ตก	5 ^V 2

ผลการวิเคราะห์หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ โดยวิธีการวิเคราะห์ทางโสตสัทศาสตร์ ผู้วิจัยพบว่าหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ สูง - ตก กล่าวคือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้เริ่มต้นที่ระดับสูง ในช่วงแรกของพยางค์ระดับเสียงคงที่ หลังจากนั้นระดับเสียงลดลงอย่างรวดเร็ว จนปลายพยางค์ ระดับเสียงอยู่ที่ระดับต่ำ และเมื่อวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการทางกลสัทศาสตร์พบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้มีรูปลักษณะเชิงกลเป็น /5^V2/ กล่าวคือหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ มีจุดเริ่มต้นที่เสียงสูง ระดับต่ำ (5^V) ในช่วงแรกของพยางค์ระดับเสียงค่อนข้างคงที่ จากนั้นระดับเสียงลดลงอย่างรวดเร็ว จนปลายพยางค์ระดับเสียงอยู่ในเสียงกลางค่อนข้างต่ำ ระดับกลาง ดังในแผนภูมิต่อไปนี้

ภาพประกอบ 29 แผนภูมิรูปลักษณะเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ ในภาษาไทยมาตรฐาน

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ ไม่ปรากฏในพยางค์ตายเสียงสั้น (นอกจากในคำพิเศษอย่างคำเลียนเสียง คำลงท้ายบางคำ) ดังในตัวอย่างต่อไปนี้

/ba:n ³ /	บ้าน
/chwak ³ /	เชือก
/ɯan ³ /	ง่วง
/cho:k ³ /	โชค
/ja:k ³ /	ยาก

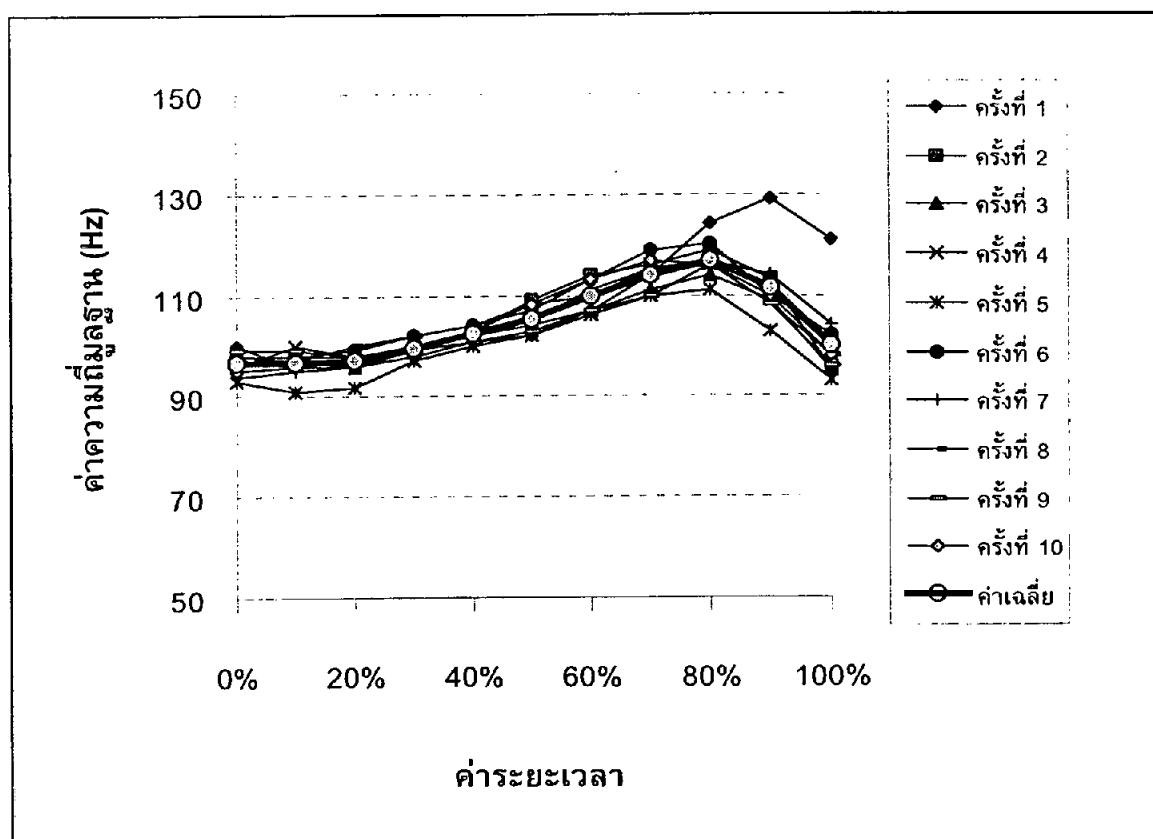
4) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางโสตสัทศาสตร์และกลศาสตร์พบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ มีสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ดังนี้

ตาราง 35 สัณฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ จากผลการวิเคราะห์ทางโสตสัทศาสตร์และ
กลสัทศาสตร์

โสตสัทศาสตร์	กลสัทศาสตร์
กลาง - ขึ้น	354 ^V

ผลการวิเคราะห์หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ โดยวิธีการวิเคราะห์ทางโสตสัทศาสตร์
ผู้วิจัยพบว่า เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ กลาง - ขึ้น กล่าวคือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้เริ่มต้นที่
ระดับเสียงกลาง จากนั้นระดับเสียงขึ้นไปเรื่อยๆ จนถึงระดับเสียงสูง ตอนปลายพยางค์ระดับเสียงมี
การลดลงไปเล็กน้อย และเมื่อวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการทางกลสัทศาสตร์พบว่า หน่วยเสียง
วรรณยุกต์นี้มีรูปลักษณะเชิงกลเป็น /354^V/ กล่าวคือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ มีจุดเริ่มต้นอยู่ที่เสียง
กลาง ระดับกลาง (3) จากนั้นระดับเสียงสูงขึ้นเรื่อยๆ จนปลายๆ พยางค์ ระดับเสียงอยู่ที่เสียงสูง
ระดับกลาง (5) ระดับเสียงตอนปลายพยางค์จะลดลงเล็กน้อย อยู่ที่ระดับกลางค่อนข้างสูง ระดับต่ำ
(4^V) ดังในแผนภูมิต่อไปนี้

ภาพประกอบ 31 แผนภูมิรูปลักษณะเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ในภาษาไทยมาตรฐาน

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ไม่ปรากฏในพยางค์ตายเสียงยาว ดังในตัวอย่างต่อไปนี

/khit ⁴ /	คิด
/nap ⁴ /	นับ
/no:j ⁴ /	น้อย
/co:k ⁴ /	โจ๊ก
/luk ⁴ /	ลูก

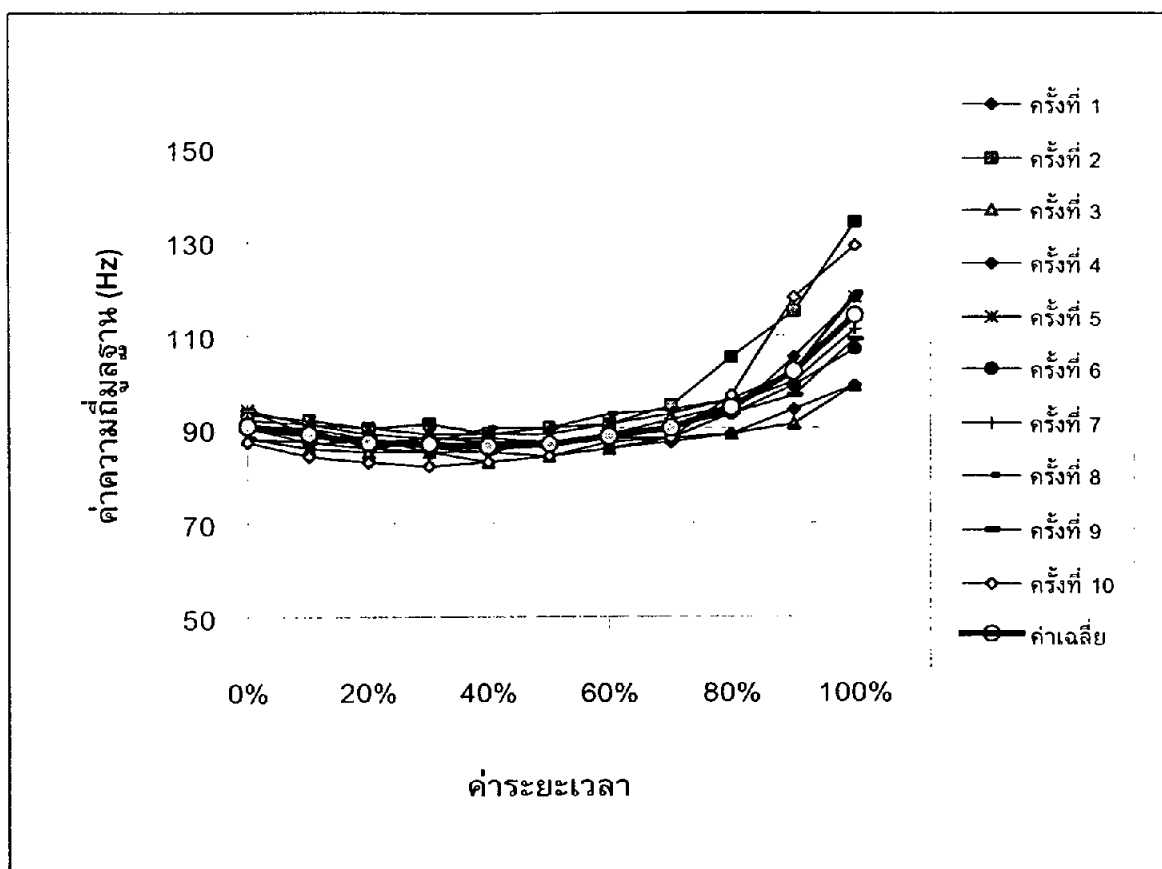
5) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางโสตสัทศาสตร์และกลสัทศาสตร์พบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ มีสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ดังนี้

ตาราง 36 สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ จากผลการวิเคราะห์ทางโสตสัทศาสตร์และกลสัทศาสตร์

โสตสัทศาสตร์	กลสัทศาสตร์
กลางค่อนข้างต่ำ - ขึ้น	$3^V 2^{\wedge} 5$

ผลการวิเคราะห์หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ โดยวิธีการวิเคราะห์ทางโสตสัทศาสตร์ ผู้วิจัยพบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ กลางค่อนข้างต่ำ - ขึ้น กล่าวคือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้เริ่มต้นที่ระดับเสียงกลางค่อนข้างต่ำ ระดับเสียงลดลงไปเล็กน้อยในช่วงแรกของพยางค์ จากนั้นระดับเสียงเปลี่ยนขึ้นอย่างรวดเร็ว จนปลายพยางค์ระดับเสียงอยู่ที่ระดับเสียงสูง และเมื่อวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการทางกลสัทศาสตร์พบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์กลาง - ตก - ขึ้น มีรูปลักษณะเชิงกลเป็น $[3^V 2^{\wedge} 5]$ มีจุดเริ่มต้นที่เสียงกลาง ระดับต่ำ (3^V) จากนั้นระดับเสียงจะลดลงเล็กน้อย อยู่ที่เสียงกลางค่อนข้างสูง ระดับสูง ($2^{\wedge}$) ก่อนที่เปลี่ยนขึ้นอย่างรวดเร็ว ตอนปลายพยางค์ระดับเสียงอยู่ที่ระดับเสียงสูง ระดับกลาง (5) ดังในแผนภูมิต่อไปนี้

ภาพประกอบ 31 แผนภูมิรูปลักษณะเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ในภาษาไทยมาตรฐาน

หน่วยเสียงวรรณยุกต์จัตวาไม่ปรากฏในพยางค์ตาย ดังในตัวอย่างต่อไปนี้

/ɯaw ⁵ /	เหงา
/na:w ⁵ /	หนาว
/phi: ⁵ /	ผี
/rw: ⁵ /	หรือ
/ma: ⁵ /	หมา

ผู้วิจัยสรุปผลการวิเคราะห์หน่วยเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐานโดยวิธีทางโสตสัท
ลักษณะและกลศาสตร์ดังในตารางต่อไปนี้

ตาราง 37 สรุปผลการวิเคราะห์หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานโดยวิธีทาง
กลโสตศาสตร์และกลสัทศาสตร์

หน่วยเสียงวรรณยุกต์	โสตสัทศาสตร์	กลสัทศาสตร์
/1/	กลาง - ระดับ	$/34^V 2/$
/2/	กลาง - ตก	$/3^V 1/$
/3/	สูง - ตก	$/5^V 2/$
/4/	กลาง - ขึ้น	$/354^V 1/$
/5/	กลางค่อนข้างต่ำ - ขึ้น	$/3^V 2^{\wedge} 5/$

ตาราง 38 การปรากฏร่วมกันของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์

	/1/	/2/	/3/	/4/	/5/
C(C)V ^T	+	+	+	+	+
C(C)VN ^T	+	+	+	+	+
C(C)VS ^T	—	+	+	+	—
C(C)VV ^T	+	+	+	+	+
C(C)VVN ^T	+	+	+	+	+
C(C)VVS ^T	—	+	+	—	—

+ แสดงการปรากฏร่วม

— แสดงการไม่ปรากฏร่วม

บทที่ 5
การวิเคราะห์เปรียบเทียบ
ระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน

ในบทนี้ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐานในเรื่องต่างๆ ดังต่อไปนี้

- โครงสร้างพยางค์
- หน่วยเสียงพยัญชนะ
- หน่วยเสียงสระ
- หน่วยเสียงวรรณยุกต์

1. โครงสร้างพยางค์

จากการศึกษาระบบเสียงของทั้งสองภาษา ผู้วิจัยพบว่า โครงสร้างพยางค์ของภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐานมีทั้งความเหมือนและความต่าง กล่าวคือ โครงสร้างพยางค์ในแต่ละภาษาต่างประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะต้น หน่วยเสียงสระ หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย ซึ่งอาจจะปรากฏหรือไม่ปรากฏก็ได้ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ แต่เนื่องจาก ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ หน่วยเสียงพยัญชนะต้นปรากฏในลักษณะเดี่ยว ส่วนในภาษาไทยมาตรฐาน หน่วยเสียงพยัญชนะต้นปรากฏในลักษณะเดี่ยวและควบกล้ำ จึงทำให้โครงสร้างพยางค์ในทั้งสองภาษามีทั้งความเหมือนและต่างกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตาราง 39 เปรียบต่างโครงสร้างพยางค์ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้และภาษาไทยมาตรฐาน

โครงสร้างพยางค์ภาษาเวียดนามถิ่นใต้	โครงสร้างพยางค์ภาษาไทยมาตรฐาน
$C_1V(V)(C_2)^T$	$C_1C_3V(V)(C_2)^T$

จากตารางดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าโครงสร้างพยางค์ของภาษาเวียดนามถิ่นใต้ และภาษาไทยมาตรฐานมีทั้งความเหมือนและความต่าง ดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 โครงสร้างพยางค์ที่เหมือนกัน

โครงสร้างพยางค์ที่เหมือนกันเป็นโครงสร้างพยางค์แบบ $CV(V)(C)^T$ กล่าวคือ ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว หน่วยเสียงสระ หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย อาจจะปรากฏหรือไม่ปรากฏก็ได้ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ จากโครงสร้างดังกล่าว ผู้วิจัยแยกเป็นโครงสร้างย่อยได้ 6 โครงสร้างดังนี้ CV^T , CVN^T , CVS^T , CVV^T , $CVVN^T$, $CVVS^T$

1.2 โครงสร้างพยางค์ที่ต่างกัน

โครงสร้างพยางค์ที่ต่างกัน ได้แก่ โครงสร้างพยางค์แบบ $CCV(V)(C)^T$ ซึ่งเป็นโครงสร้างพยางค์ที่ปรากฏในภาษาไทยมาตรฐานแต่ไม่ปรากฏในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ กล่าวคือ โครงสร้างพยางค์ที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำ (CC) จะไม่ปรากฏในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ โครงสร้างพยางค์แบบ $CCV(V)(C)^T$ ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำ หน่วยเสียงสระ หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย อาจจะปรากฏหรือไม่ปรากฏ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ จากโครงสร้างดังกล่าว ผู้วิจัยแยกเป็นโครงสร้างย่อยได้ 6 โครงสร้างดังนี้ CCV^T , $CCVN^T$, $CCVS^T$, $CCVV^T$, $CCVNN^T$, $CCVVS^T$ โครงสร้างพยางค์ 6 แบบนี้จะไม่ปรากฏในภาษาเวียดนามถิ่นใต้

ตาราง 40 เปรียบต่างโครงสร้างพยางค์ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน

โครงสร้างพยางค์ภาษาเวียดนามถิ่นใต้	โครงสร้างพยางค์ภาษาไทยมาตรฐาน
CV^T	CV^T
CVN^T	CVN^T
CVS^T	CVS^T
CVV^T	CVV^T
$CVVN^T$	$CVVN^T$
$CVVS^T$	$CVVS^T$
ไม่ปรากฏ	CCV^T
ไม่ปรากฏ	$CCVN^T$
ไม่ปรากฏ	$CCVS^T$
ไม่ปรากฏ	$CCVV^T$
ไม่ปรากฏ	$CCVNN^T$
ไม่ปรากฏ	$CCVVS^T$

ผู้วิจัยได้แสดงตัวอย่างคำที่มีโครงสร้างพยางค์เหมือนกันดังในตารางต่อไปนี้

ตาราง 41 แสดงการเปรียบเทียบต่างโครงสร้างพยางค์ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน

โครงสร้างพยางค์		ภาษาเวียดนามถิ่นใต้			ภาษาไทยมาตรฐาน	
CV ¹	CV ¹	/di ¹ /	[di ¹]	dī	"ไป"	/di ¹ / ดี
	CV ²	/ja ² /	[ja ²]	già	"แก่"	/ja ² / หย่า
	CV ³	/da ³ /	[da ³]	đá	"หิน"	/fa ³ / ฝ่า
	CV ⁴	/ma ⁴ /	[ma ⁴]	mã	"ม้า, สุนัข"	/ma ⁴ / ม้า
	CV ⁵	/mɛ ⁵ /	[mɛ ⁵]	mẹ	"แม่"	/mɛ ⁵ / แหน
CVN ¹	CVN ¹	/ʔan ¹ /	[ʔan ¹]	anh	"พี่" (ผู้ชาย)	/ʔan ¹ / อัน
	CVN ²	/tam ² /	[tam ²]	tâm	"ตัวใหม่"	/tam ² / ต่ำ
	CVN ³	/ja·m ³ /	[ja·m ³]	dám	"กลั"	/ha·m ³ / ห้าม
	CVN ⁴	/tha·j ⁴ /	[tha·j ⁴]	thài	"ทิ้ง"	/tha·j ⁴ / ท้าย
	CVN ⁵	/gɔj ⁵ /	[gɔj ⁵]	gọi	"เรียก"	/hɔj ⁵ / หอย
CVS ¹	CVS ¹	-	-	-	-	-
	CVS ²	-	-	-	-	/fa·k ² / ฝาก
	CVS ³	/mak ³ /	[mak ³]	mắt	"ตา" (อวัยวะ)	/ma·k ³ / มาก
	CVS ⁴	-	-	-	-	/mak ³ / มัก
	CVS ⁵	/fa·k ⁵ /	[fa·k ⁵]	phát	"ทำโทษ, ปรึบ"	-

เครื่องหมาย - แสดงการไม่ปรากฏ

ตาราง 41 ต่อ

โครงสร้างพยางค์		ภาษาเวียดนามถิ่นใต้				ภาษาไทยมาตรฐาน	
CV ^T	CV ¹	/mua ¹ /	[mua ¹]	mua	"ซื้อ"	/tua ¹ /	ตัว
	CV ²	/rua ² /	[rua ²]	rua	"เต่า"	/jua ² /	เหี่ยว
	CV ³	/mua ³ /	[mua ³]	múa	"รำ"	/rua ³ /	ร่ำ
	CV ⁴	/kua ⁴ /	[kua ⁴]	cúa	"ประตู"	/rua ⁴ /	ร่ำ
	CV ⁵	/lua ⁵ /	[lua ⁵]	lúa	"เลือก"	/lua ⁵ /	เหลือ
CVVN ^T	CVVN ¹	/thua ¹ /	[thua ¹]	thường	"รัก"	/dua ¹ /	เดือน
	CVVN ²	/dua ² /	[dua ²]	đường	"ถนน, น้ำตาล"	/khuak ² /	เขื่อน
	CVVN ³	/muak ³ /	[muak ³]	muối	"อยาก"	/muak ³ /	ม่วง
	CVVN ⁴	/muak ⁴ /	[muak ⁴]	muối	"ซั่ม"	/muak ⁴ /	ม้วน
	CVVN ⁵	/muak ⁵ /	[muak ⁵]	muối	"ยืม"	/muak ⁵ /	เหลือ
CVVS ^T	CVS ¹	-	-	-	-	-	-
	CVS ²	-	-	-	-	/phwak ² /	เฟือก
	CVS ³	/khwak ³ /	[khwak ³]	khác	น้ำ	/təhwak ³ /	เขือก
	CVS ⁴	-	-	-	-	-	-
	CVS ⁵	/təwak ⁵ /	[təwak ⁵]	chút	หนู (สัตว์)	-	-

เครื่องหมาย - แสดงการไม่ปรากฏ

2. หน่วยเสียงพยัญชนะ

ผลที่ได้จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบหน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับหน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทยมาตรฐาน ผู้วิจัยพบว่า หน่วยเสียงพยัญชนะในทั้งสองภาษามีลักษณะการออกเสียงและฐานกรณ์ที่ใช้ในการออกเสียงที่คล้ายกันเป็นส่วนใหญ่ แต่ก็ยังมีบางหน่วยเสียงที่มีสัทลักษณะต่างกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 หน่วยเสียงพยัญชนะต้น

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบหน่วยเสียงพยัญชนะต้นทั้งสองภาษาพบว่ามีความเหมือนและความต่างกัน ดังแสดงในตารางดังต่อไปนี้

ตาราง 42 เปรียบต่างหน่วยเสียงพยัญชนะต้นในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน

ฐานที่เกิดเสียง		ริมฝีปาก	ริมฝีปาก กับฟัน	ปุ่มเหงือก	ลิ้นม้วน	เพดานแข็ง	เพดานอ่อน	ท่อปาก เพดานอ่อน	ช่องระหว่าง เส้นเสียง
ลักษณะของเสียง	ไม่ก้อง ไม่มีลม	p		t	t		k		?
	ไม่ก้อง มีลม	ph		th			kh	kh ^w	
	ก้อง ไม่มีลม	b		d			g		
นาสิก		m		n		ɲ	ŋ	ŋ ^w	
เสียดแทรก			f	s					h
กึ่งเสียดแทรก						tɕ	tɕh		
ข้างลิ้น				l					
ร้าว				r					
เสียงเปิด		w				j			

- หน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่ปรากฏในทั้งสองภาษา
- หน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่ปรากฏเฉพาะในภาษาเวียดนามถิ่นใต้
- หน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่ปรากฏเฉพาะในภาษาไทยมาตรฐาน

ภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีหน่วยเสียงพยัญชนะต้นจำนวน 23 หน่วยเสียง ส่วนภาษาไทยมาตรฐานมีหน่วยเสียงพยัญชนะต้นจำนวน 21 หน่วยเสียง หน่วยเสียงที่เหมือนกันระหว่างสองภาษามีจำนวน 18 หน่วยเสียง ได้แก่ /b, t, th, d, k, kh, ʔ, m, n, ŋ, f, s, h, tɕ, l, r, w, j/ ส่วนหน่วยเสียงที่ต่างกัน ได้แก่ หน่วยเสียง /t̪, kh̪, g, ɲ, ɲ̃/ ซึ่งเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะต้นของภาษาเวียดนามถิ่นใต้ที่ไม่ปรากฏในภาษาไทยมาตรฐาน และหน่วยเสียง /p, ph, tɕh/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะต้นของภาษาไทยมาตรฐานที่ไม่ปรากฏในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ จากการพิจารณาลักษณะของเสียงและฐานที่เกิดเสียงของหน่วยเสียงพยัญชนะที่ต่างกันมีลักษณะดังนี้

ตาราง 43 แสดงลักษณะการออกเสียงและฐานที่เกิดของหน่วยเสียงพยัญชนะที่ต่างกันระหว่างภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน

หน่วยเสียง	ลักษณะของเสียง	คุณสมบัติของเสียง	ฐานที่เกิดเสียง
t̪	ระเบิด	ไม่ก้อง ไม่มีลม	ลิ้นม้วน
kh̪	ระเบิด	ไม่ก้อง มีลม	ห่อปาก เพดานอ่อน
g	ระเบิด	ก้อง มีลม	เพดานอ่อน
ɲ	นาสิก	ก้อง	เพดานแข็ง
ɲ̃	นาสิก	ก้อง	ห่อปาก เพดานอ่อน
p	ระเบิด	ไม่ก้อง ไม่มีลม	ริมฝีปาก
ph	ระเบิด	ไม่ก้อง มีลม	ริมฝีปาก
tɕh	กึ่งเสียดแทรก	ไม่ก้อง มีลม	เพดานแข็ง

- ☐ แสดงหน่วยเสียงของภาษาเวียดนามถิ่นใต้
 - ☒ แสดงหน่วยเสียงของภาษาไทยมาตรฐาน
- ตัวอักษรเอนหนาแสดงลักษณะที่ทำให้หน่วยเสียงนั้นๆ แตกต่างกับหน่วยเสียงอื่นๆ ในอีกภาษาหนึ่ง

ผู้วิจัยได้แสดงตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเหมือนกันและต่างกันเพื่อให้เห็นความเหมือนและความต่างได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้นดังนี้

1) ตัวอย่างคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวที่ปรากฏในทั้งภาษาเวียดนามถิ่นใต้และภาษาไทยมาตรฐาน

ตาราง 44 แสดงตัวอย่างคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะที่เหมือนกันระหว่างภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน

หน่วยเสียง	ภาษาเวียดนามถิ่นใต้			ภาษาไทยมาตรฐาน	
/b/	/bo ² /	bò	“วัว”	/bo: ² /	“บ่อ”
/t/	/tu ⁴ /	tủ	“ตุ๋น”	/tu: ³ /	“ตุ๋น”
/th/	/thx ¹ /	thơ	“บทประพันธ์”	/thx: ¹ /	เธอ
/d/	/di ¹ /	đi	“ไป”	/di: ¹ /	ดี
/c/	/cx ⁵ /	chợ	“ตลาด”	/cx: ¹ /	เจอ
/k/	/koŋ ¹ /	con	“ลูก”	/ko:ŋ ¹ /	กอง
/kh/	/khuk ³ /	khúc	“ท่อน”	/khuk ⁴ /	คุก
/ʔ/	/ʔan ¹ /	anh	“พี่” (ผู้ชาย)	/ʔan ¹ /	อัน
/m/	/ma ¹ /	ma	“ผี”	/ma: ¹ /	มา
/n/	/nam ¹ /	năm	“ปี, ห้า”	/nam ¹ /	น้ำ
/ŋ/	/ŋu ¹ /	ngu	“โง่”	/ŋu: ¹ /	งู
/f/	/fa ³ /	phá	“ทำลาย”	/fa: ⁴ /	ฟ้า
/s/	/swa ⁴ /	sũa, sũa	“ซ่อม, นม”	/swa ⁵ /	เสือ
/h/	/hoj ⁴ /	hỏi	“ถาม”	/ho:j ⁵ /	หอย
/l/	/la ¹ /	la	“ลา”	/la: ¹ /	ลา
/r/	/rak ³ /	rất	“โรย”	/rak ⁴ /	รัก
/w/	/wi ⁴ /	quý	“เปรต” (ผี)	/wi: ⁵ /	หวี
/j/	/ja ² /	già, và	“แก่, และ”	/ja: ² /	หย่า

2) หน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวที่ปรากฏในภาษาเวียดนามถิ่นใต้แต่ไม่ปรากฏในภาษาไทยมาตรฐานมี 5 หน่วยเสียง ได้แก่ /t̚, g, kh^w, ɲ, ŋ^w/ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/t̚/	/t̚xŋ ¹ /	trên	“บน”
/g/	/ga ² /	gà	“ไก่”
/ɲ/	/ɲa ² /	nhà	“บ้าน”

/kh ^w /	/kh ^w a ³ /	khoá	“ลือค”
/ŋ ^w /	/ŋ ^w a ³ j ⁵ /	ngoai	“ตายาย”

3) หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวที่ปรากฏในภาษาไทยมาตรฐานแต่ไม่ปรากฏในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มี 3 หน่วยเสียง ได้แก่ /p, ph, tɕh/ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/p/	/pi: ¹ /	ปี
/ph/	/pha: ¹ /	พา
/tɕh/	/cha: ¹ /	ชา

2.2 หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย

ตาราง 45 เปรียบต่างหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยมาตรฐาน

ฐานที่เกิด ลักษณะเสียง	ริมฝีปาก ทั้งสอง	ปุ่มเหงือก	เพดาน แข็ง	เพดาน อ่อน	ห่อปาก เพดานอ่อน	ช่องระหว่าง เส้นเสียง
กัก	-p	-t		-k	[-k ^w] ¹	-ʔ
นาสิก	-m	-n		-ŋ	[-ŋ ^w] ¹	
เครื่องสระ	-w		-j			

- หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายปรากฏในทั้งภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน
- หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่ปรากฏเฉพาะในภาษาเวียดนามถิ่นใต้
- หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่ปรากฏเฉพาะในภาษาไทยมาตรฐาน

หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีจำนวน 8 หน่วยเสียง ได้แก่ /-p, -t, -k, -m, -n, -ŋ, -w, -j/ ส่วนหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยมาตรฐานมีจำนวน 9 หน่วยเสียง ได้แก่ /-p, -t, -k, -m, -n, -ŋ, -w, -j, -ʔ/ จะเห็นได้ว่า หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐานเหมือนกันเป็นส่วนใหญ่ กล่าวคือหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในระบบเสียงทั้งสองภาษาเหมือนกัน 8 หน่วยเสียง ได้แก่ /-p, -t, -k, -m, -n, -ŋ, -w, -j/

¹ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้หน่วยเสียง [-k^w] และ [-ŋ^w] เป็นเสียงย่อยของหน่วยเสียง /-k/ และ /-ŋ/ ตามลำดับ

ตาราง 46 ตัวอย่างคำที่มีพยัญชนะท้ายที่เหมือนกันระหว่างภาษาเวียดนามถิ่นใต้
กับภาษาไทยมาตรฐาน

หน่วยเสียง พยัญชนะท้าย	ภาษาเวียดนามถิ่นใต้			ภาษาไทยมาตรฐาน	
/-p/	/da·p ⁵ /	đạp	“ถีบ”	/da:p ² /	ดาบ
/-t/	/khat ³ /	khách	“แขก”	/khat ⁴ /	กัด
/-k/	/ŋɔk ⁵ /	ngọt	“หวาน”	/ŋɔ:k ² /	หงอก
/-m/	/dam ¹ /	đâm	“แทง”	/dam ¹ /	ดำ
/-n/	/ʔan ¹ /	anh	“พี่ชาย”	/ʔan ¹ /	อัน
/-ŋ/	/deŋ ¹ /	đen	“ดำ”	/de:ŋ ¹ /	แดง
/-w/	/da·w ¹ /	đau	“ปวด”	/da:w ¹ /	ดาว
/-j/	/noj ³ /	nói	“พูด, บอก”	/no:j ³ /	น้อย

อย่างไรก็ตามภาษาทั้งสองยังมีหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่ต่างกัน ได้แก่

1) [-k^w] เป็นหน่วยเสียงย่อยของหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /k/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ ซึ่งเกิดขึ้นแบบสับหลัก กล่าวคือ เสียง [-k^w] เกิดขึ้นเมื่อปรากฏหลังหน่วยเสียงสระ /a/ ลักษณะเสียงพยัญชนะท้ายเช่นนี้ไม่ปรากฏในภาษาไทยมาตรฐาน

ตัวอย่าง

/khak ³ /	[khak ^{w3}]	khóc	“ร้องไห้”
/dak ⁵ /	[dak ^{w5}]	đọc	“อ่าน”

2) [-ŋ^w] เป็นหน่วยเสียงย่อยของหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /-ŋ/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ ซึ่งเกิดขึ้นแบบสับหลัก กล่าวคือ เสียง [-ŋ^w] เกิดขึ้นเมื่อปรากฏหลังหน่วยเสียงสระ /a/ ลักษณะเสียงพยัญชนะท้ายเช่นนี้ไม่ปรากฏในภาษาไทยมาตรฐาน

ตัวอย่าง

/ʔaŋ/	[ʔaŋ ^w]	trong	“ใน”
/maŋ/	[maŋ ^w]	mong	“คอย”

3) /-ʔ/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยมาตรฐานซึ่งไม่ปรากฏในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ ในภาษาไทยมาตรฐาน หน่วยเสียง /-ʔ/ จะปรากฏในตำแหน่งพยัญชนะท้ายของพยางค์ปกติที่มีสระเสียงสั้น

ตัวอย่าง

/tɕaʔ ² /	จะ
/wɛʔ ⁴ /	แะ

2.3 หน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำ

หน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำเป็นหน่วยเสียงที่แสดงให้เห็นลักษณะที่ต่างกันระหว่างระบบเสียงทั้งสองภาษาอย่างชัดเจน กล่าวคือ หน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำไม่ปรากฏในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ ส่วนในภาษาไทยมาตรฐานหน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำเป็นองค์ประกอบสำคัญของระบบเสียง มีทั้งหมด 11 หน่วยเสียง ได้แก่ /pr, pl, phr, phl, tr, kr, kl, kw, khr, khl, khw/

ตัวอย่างหน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำในภาษาไทยมาตรฐาน

/pr/	/pruŋ ¹ /	ปรุง
/pl/	/pla: ¹ /	ปลา
/phr/	phraʔ ⁴ /	พระ
/phl/	/phlap ⁴ /	พลับ
/tr/	/troŋ ¹ /	ตรง
/kr/	/kra:p ² /	กราบ
/kl/	/klap ² /	กลับ
/kw/	/kwa: ² /	กว่า
/khr/	/khru: ¹ /	ครู
/khl/	/khloŋ ¹ /	คลอง
/khw/	/khwa:j ¹ /	ควาย

3. หน่วยเสียงสระ

ในภาษาไทยมาตรฐาน ส่วนของลิ้น ระดับของลิ้น ลักษณะการห่อปาก เป็นนัยสำคัญจำแนกความแตกต่างระหว่างหน่วยเสียงสระต่างๆ นอกจากนั้นแล้ว ความสั้นยาวของหน่วยเสียงสระก็เป็นนัยสำคัญทำให้สระต่างกัน กล่าวคือคำสองคำมีโครงสร้างพยางค์เหมือนกัน แต่

ถ้าประกอบด้วยหน่วยเสียงสระสั้นยาวต่างกันจะให้ความหมายต่างกัน ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ ส่วนของลิ้น ระดับของลิ้น ลักษณะการห่อปากก็เป็นนัยสำคัญในการจำแนกความแตกต่างระหว่างสระต่างๆ เช่นกัน แต่ความสั้นยาวไม่ใช่ปัจจัยสำคัญทำให้สระต่างกันดังเช่นภาษาไทย ผู้วิจัยจึงเลือกวิธีเปรียบเทียบดังต่อไปนี้

- 1) เปรียบต่างตามจำนวนหน่วยเสียงสระเดี่ยว หน่วยเสียงสระประสม
- 2) เปรียบต่างตามลักษณะของการออกเสียง กล่าวคือผู้วิจัยเปรียบเทียบเสียงสระตามส่วนของลิ้น ระดับของลิ้น และลักษณะการห่อปาก
- 3) เปรียบต่างตามความสั้นยาวของเสียงสระ
- 4) เปรียบต่างตามค่าระยะเวลาของเสียงสระ ในส่วนนี้ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีทางกลศาสตร์เพื่อวัดค่าระยะเวลาของเสียงสระ

จากการศึกษาเปรียบเทียบหน่วยเสียงสระในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทย มาตรฐานพบว่ามีความคล้ายคลึงและความแตกต่างกันดังต่อไปนี้

3.1 เปรียบต่างตามจำนวนหน่วยเสียงสระ

หน่วยเสียงสระของภาษาเวียดนามถิ่นใต้มี 15 หน่วยเสียง แบ่งเป็นสระเดี่ยว 12 หน่วยเสียงและสระประสม 3 หน่วยเสียง ส่วนหน่วยเสียงสระของภาษาไทยมาตรฐานมี 21 หน่วยเสียง แบ่งเป็นสระเดี่ยว 18 หน่วยเสียงและสระประสม 3 หน่วยเสียง

ตาราง 47 เปรียบต่างจำนวนหน่วยเสียงสระในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน

ภาษา	สระเดี่ยว	สระประสม
เวียดนามถิ่นใต้	12 หน่วยเสียง	3 หน่วยเสียง
ไทยมาตรฐาน	18 หน่วยเสียง	3 หน่วยเสียง

3.2 เปรียบต่างตามลักษณะการออกเสียง

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบหน่วยเสียงสระในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับหน่วยเสียงสระในภาษาไทยมาตรฐาน โดยไม่คำนึงถึงความสั้น - ยาวของเสียงสระจะเห็นได้ว่าสระของภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับสระของภาษาไทยมาตรฐานมีลักษณะการออกเสียงเหมือนกันและแตกต่างกันในดังต่อไปนี้

ตาราง 48 เปรียบต่างหน่วยเสียงสระในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับหน่วยเสียงสระในภาษาไทยมาตรฐานตามลักษณะการออกเสียง¹

ระดับของลิ้น ↙ ส่วนของลิ้น	หน้า	กลาง	หลัง	
			ริมฝีปากเหี่ยยด	ริมฝีปากห่อ
สูง	i		u	u
	i		u	u
กลางค่อนข้างสูง	e		ɤ	o
	e		ɤ	o
กลางค่อนข้างต่ำ	ɛ		ʌ	ɔ
	ɛ		—	ɔ
ต่ำ		ɐ	a	
		—	a	

- แสดงหน่วยเสียงสระของภาษาเวียดนามถิ่นใต้
- แสดงหน่วยเสียงสระของภาษาไทยมาตรฐาน
- แสดงการไม่ปรากฏ

จากตารางเปรียบเทียบหน่วยเสียงสระในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับหน่วยเสียงสระในภาษาไทยมาตรฐานตามลักษณะของการออกเสียงพบว่า หน่วยเสียงสระที่มีสัทลักษณ์เหมือนกันในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน ได้แก่ /i, e, ɛ, u, ɤ, a, u, o, ɔ/ ส่วนหน่วยเสียงสระที่ต่างกัน ได้แก่ หน่วยเสียง /ɐ, ʌ/ ซึ่งเป็นหน่วยเสียงสระปรากฏเฉพาะในภาษาเวียดนามถิ่นใต้

¹ ตาราง 48 เป็นการถ่ายทอดเสียงแบบกว้าง (Broad transcription)

3.3 เปรียบต่างตามความสั้นยาวของเสียง

ดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นว่า ในภาษาไทยมาตรฐานความสั้น - ยาวของหน่วยเสียงสระเป็นนัยสำคัญทำให้สระต่างกัน ส่วนในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ความสั้น - ยาวของหน่วยเสียงสระไม่ใช่สำคัญทำให้สระต่างกัน จากการวิเคราะห์ทางโสตสัทศาสตร์ผู้วิจัยพบว่า สระในภาษาเวียดนามมีความสั้น - ยาว ซึ่งปรากฏในสถานะหน่วยเสียง 2 หน่วยเสียง กล่าวคือ เป็นหน่วยเสียงสระหลัง ต่ำ ริมฝีปากเหี่ยยด /a/ และ /a:/ ส่วนหน่วยเสียงสระที่มีการปรากฏของความสั้น - ยาว อื่นๆ ปรากฏในสถานะของหน่วยเสียงย่อย ดังที่ได้แสดงในตารางเปรียบเทียบหน่วยเสียงสระของทั้งสองภาษาดังต่อไปนี้

ตาราง 49 เปรียบต่างหน่วยเสียงสระในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับหน่วยเสียงสระในภาษาไทยมาตรฐานตามความสั้นยาวของเสียง

ส่วนของลิ้น ระดับของลิ้น	หน้า	กลาง	หลัง	
			ริมฝีปากเหี่ยยด	ริมฝีปากห่อ
สูง	i [i / i:]		ɯ [ɯ / ɯ:]	u [u / u:]
	i i:		ɯ ɯ:	u u:
กลางค่อนข้างสูง	e		ɤ ɤ:	o
	e e:		ɤ ɤ:	o o:
กลางค่อนข้างต่ำ	ɛ		ʌ	ɔ
	ɛ ɛ:		—	ɔ ɔ:
ต่ำ		ə	a a:	
		—	a a:	

- ☐ แสดงหน่วยเสียงสระของภาษาเวียดนามถิ่นใต้
- ☒ แสดงหน่วยเสียงสระของภาษาไทยมาตรฐาน
- แสดงการไม่ปรากฏ

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐานข้างต้นแสดงให้เห็นความเหมือนและความต่างของหน่วยสระในภาษาทั้งสองดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตาราง 50 วิเคราะห์เปรียบเทียบหน่วยเสียงสระในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน
ตามลักษณะของการออกเสียงและความสั้นยาวของเสียง

หน่วยเสียง ¹	สถานะของเสียง	ระดับของลิ้น	ส่วนของลิ้น	ลักษณะริมฝีปาก	ความสั้นยาว
/i/	[i]	สูง	หน้า	เหี้ยม	สั้น
	/i/	สูง	หน้า	เหี้ยม	สั้น
	[i:]	สูง	หน้า	เหี้ยม	ยาว
	/i:/	สูง	หน้า	เหี้ยม	ยาว
/e/	—	—	—	—	—
	/e/	กลางค่อนข้างสูง	หน้า	เหี้ยม	สั้น *
	[e:]	กลางค่อนข้างสูง	หน้า	เหี้ยม	ยาว
	/e:/	กลางค่อนข้างสูง	หน้า	เหี้ยม	ยาว
/ɛ/	[ɛ]	—	—	—	—
	/ɛ/	กลางค่อนข้างต่ำ	หน้า	เหี้ยม	สั้น
	[ɛ:]	กลางค่อนข้างต่ำ	หน้า	เหี้ยม	ยาว
	/ɛ:/	กลางค่อนข้างต่ำ	หน้า	เหี้ยม	ยาว
/ə/	/ə/	กลาง	ต่ำ	เหี้ยม	สั้น
	—	—	—	—	—
/ɯ/	[ɯ]	สูง	หลัง	เหี้ยม	สั้น
	/ɯ/	สูง	หลัง	เหี้ยม	สั้น
	[ɯ:]	สูง	หลัง	เหี้ยม	ยาว
	/ɯ:/	สูง	หลัง	เหี้ยม	ยาว
/ɤ/	[ɤ]	—	—	—	—
	/ɤ/	กลางค่อนข้างสูง	หลัง	เหี้ยม	สั้น
	[ɤ:]	กลางค่อนข้างสูง	หลัง	เหี้ยม	ยาว
	/ɤ:/	กลางค่อนข้างสูง	หลัง	เหี้ยม	ยาว
ʌ	/ʌ/	กลางค่อนข้างต่ำ	หลัง	เหี้ยม	สั้น
	—	—	—	—	—

☐ แสดงหน่วยเสียงสระของภาษาเวียดนามถิ่นใต้

☒ แสดงหน่วยเสียงสระของภาษาไทยมาตรฐาน

ตัวอักษรเอนหนาแสดงลักษณะของเสียงที่ทำให้เสียงสระนั้นๆ ไม่ปรากฏในอีกภาษาหนึ่ง

เครื่องหมาย — แสดงการไม่ปรากฏ

¹ เพื่อความสะดวกในการวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาทั้งสอง ผู้วิจัยจึงใช้วิธีการถ่ายถอดเสียงแบบกว้าง (Broad transcription)

ตาราง 50 ต่อ

หน่วยเสียง	สถานะของเสียง	ระดับของลิ้น	ส่วนของลิ้น	ลักษณะริมฝีปาก	ความสั้นยาว
a	/a/	ต่ำ	หลัง	เหี้ยม	สั้น
	/a/	ต่ำ	หลัง	เหี้ยม	ยาว
a:	/a:/	ต่ำ	หลัง	เหี้ยม	ยาว
	/a:/	ต่ำ	หลัง	เหี้ยม	ยาว
/u/	[u]	สูง	หลัง	ห่อ	สั้น
	/u/	สูง	หลัง	ห่อ	สั้น
	[u:]	สูง	หลัง	ห่อ	ยาว
	/u:/	สูง	หลัง	ห่อ	ยาว
/o/	—	—	—	—	—
	/o/	กลางค่อนข้างสูง	หลัง	ห่อ	สั้น *
	[o:]	กลางค่อนข้างสูง	หลัง	ห่อ	ยาว
	/o:/	กลางค่อนข้างสูง	หลัง	ห่อ	ยาว
/ɔ/	[ɔ]	—	—	—	—
	/ɔ/	กลางค่อนข้างต่ำ	หลัง	ห่อ	สั้น
	[ɔ:]	กลางค่อนข้างต่ำ	หลัง	ห่อ	ยาว
	/ɔ:/	กลางค่อนข้างต่ำ	หลัง	ห่อ	ยาว

☐ แสดงหน่วยเสียงสระของภาษาเวียดนามถิ่นใต้

☒ แสดงหน่วยเสียงสระของภาษาไทยมาตรฐาน

ตัวอักษรเอนหนาแสดงลักษณะของเสียงที่ทำให้เสียงสระนั้นๆ ไม่ปรากฏในอีกภาษาหนึ่ง

เครื่องหมาย — แสดงการไม่ปรากฏ

หน่วยเสียงสระที่ใกล้เคียง¹ กัน

1) หน่วยเสียงสระ /i/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ใกล้เคียงกับหน่วยเสียงสระ /i/ และ /i:/ ในภาษาไทยมาตรฐาน กล่าวคือเป็นสระหน้า สูง ริมฝีปากเหี้ยม อย่างไรก็ตาม หน่วยเสียงสระ /i/, /i:/ ในภาษาไทยมาตรฐานมีสถานะเป็นหน่วยเสียงสระ ส่วนในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ หน่วยเสียง /i/ มีสองเสียงย่อย คือ [i] [i:] เสียงสระ [i] ของภาษาเวียดนามถิ่นใต้ ใกล้เคียงกับหน่วยเสียง /i/ ในภาษาไทยมาตรฐาน และ เสียงสระ [i:] ของภาษาเวียดนามถิ่นใต้ ใกล้เคียงกับหน่วยเสียง /i:/ ในภาษาไทยมาตรฐาน

¹ ผู้วิจัยใช้คำว่า "ใกล้เคียง" เนื่องจากว่า แม้ว่าหน่วยเสียงในภาษาทั้งสองจะมีลักษณะการออกเสียงเหมือนกัน แต่ก็ยังต่างกันในเรื่องของความสั้นยาว และสถานะการปรากฏ

2) หน่วยเสียงสระ /e/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ใกล้เคียงกับหน่วยเสียงสระ /e:/ ในภาษาไทยมาตรฐาน กล่าวคือเป็นสระหน้า สูงกลางค่อนข้างสูง ริมฝีปากเหี่ยยด ยาว

3) หน่วยเสียงสระ /ɛ/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ใกล้เคียงกับหน่วยเสียงสระ /ɛ:/ ในภาษาไทยมาตรฐาน กล่าวคือเป็นสระหน้า กลางค่อนข้างต่ำ ริมฝีปากเหี่ยยด ยาว

4) หน่วยเสียงสระ /œ/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ใกล้เคียงกับหน่วยเสียงสระ /œ/ และ /w:/ ในภาษาไทยมาตรฐาน กล่าวคือเป็นสระหลัง สูง ริมฝีปากเหี่ยยด อย่างไรก็ตาม หน่วยเสียงสระ /w/, /w:/ ในภาษาไทยมาตรฐานมีสถานะเป็นหน่วยเสียง ส่วนในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ หน่วยเสียง /w/ มีสองเสียงย่อย คือ [w] [w̥] เสียงสระ [œ] ของภาษาเวียดนามถิ่นใต้ ใกล้เคียงกับหน่วยเสียง /w/ ในภาษาไทยมาตรฐาน และ เสียงสระ [w̥] ของภาษาเวียดนามถิ่นใต้ ใกล้เคียงกับหน่วยเสียง /w:/ ในภาษาไทยมาตรฐาน

5) หน่วยเสียงสระ /ɤ/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ใกล้เคียงกับหน่วยเสียงสระ /ɤ:/ ในภาษาไทยมาตรฐาน กล่าวคือเป็นสระหลัง กลางค่อนข้างสูง ริมฝีปากเหี่ยยด ยาว

6) หน่วยเสียงสระ /a/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้เหมือนกับหน่วยเสียงสระ /a/ ในภาษาไทยมาตรฐาน กล่าวคือเป็นสระหลัง ต่ำ ริมฝีปากไม่ห่อ สั้น

7) หน่วยเสียงสระ /a:/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ใกล้เคียงกับหน่วยเสียงสระ /a:/ ในภาษาไทยมาตรฐาน กล่าวคือเป็นสระหลัง ต่ำ ริมฝีปากไม่ห่อ ยาว

8) หน่วยเสียงสระ /u/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ใกล้เคียงกับหน่วยเสียงสระ /u/ และ /u:/ ในภาษาไทยมาตรฐาน กล่าวคือเป็นสระหลัง สูง ริมฝีปากเหี่ยยด อย่างไรก็ตาม หน่วยเสียงสระ /u/, /u:/ ในภาษาไทยมาตรฐานมีสถานะเป็นหน่วยเสียง ส่วนในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ หน่วยเสียง /u/ มีสองเสียงย่อย คือ [u] [u̥] เสียงสระ [u] ของภาษาเวียดนามถิ่นใต้ ใกล้เคียงกับหน่วยเสียง /u/ ในภาษาไทยมาตรฐาน และ เสียงสระ [u̥] ของภาษาเวียดนามถิ่นใต้ ใกล้เคียงกับหน่วยเสียง /u:/ ในภาษาไทยมาตรฐาน

9) หน่วยเสียงสระ /o/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ใกล้เคียงกับหน่วยเสียงสระ /o:/ ในภาษาไทยมาตรฐาน กล่าวคือเป็นสระหลัง กลางค่อนข้างสูง ริมฝีปากห่อ ยาว

10) หน่วยเสียงสระ /ɔ/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ใกล้เคียงกับหน่วยเสียงสระ /ɔ:/ ในภาษาไทยมาตรฐาน กล่าวคือเป็นสระหลัง กลางค่อนข้างสูง ริมฝีปากห่อ ยาว

หน่วยเสียงสระที่ต่างกัน

หน่วยเสียงสระที่ต่างกันหมายถึงหน่วยเสียงสระที่มีลักษณะเฉพาะ ปรากฏในภาษาหนึ่ง แต่จะไม่ปรากฏในอีกภาษาหนึ่ง ซึ่งได้แก่

ก) หน่วยเสียงหรือเสียงสระภาษาเวียดนามถิ่นใต้ที่ไม่ปรากฏในภาษาไทยมาตรฐาน ได้แก่

1) หน่วยเสียงสระ /e/ เป็นหน่วยเสียงสระกลาง ต่ำ ริมฝีปากเหี่ยยด สั้น

2) หน่วยเสียงสระ /ʌ/ เป็นหน่วยเสียงสระหลัง กลางก่อนข้างต่ำ ริมฝีปากไม่ห่อ สั้น

ข) หน่วยเสียงหรือเสียงสระภาษาไทยมาตรฐานที่ไม่ปรากฏในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ ได้แก่

1) หน่วยเสียงสระ /e/ เป็นหน่วยเสียงสระหน้า กลางก่อนข้างสูง ริมฝีปากเหี่ยยด สั้น

2) หน่วยเสียงสระ /ɛ/ เป็นหน่วยเสียงสระหน้า กลางก่อนข้างต่ำ ริมฝีปากเหี่ยยด สั้น

3) หน่วยเสียงสระ /ɤ/ เป็นหน่วยเสียงสระหลัง กลางก่อนข้างสูง ริมฝีปากเหี่ยยด สั้น

4) หน่วยเสียงสระ /o/ เป็นหน่วยเสียงสระหลัง กลางก่อนข้างสูง ริมฝีปากห่อ สั้น

5) หน่วยเสียงสระ /ɔ/ เป็นหน่วยเสียงสระหลัง กลางก่อนข้างต่ำ ริมฝีปากห่อ สั้น

สรุปว่าหน่วยเสียงสระที่ใกล้เคียงกันระหว่างภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐานมี 10 หน่วยเสียงได้แก่

ตาราง 51 แสดงการเปรียบเทียบสระที่มีสัทลักษณ์คล้ายคลึงกันระหว่างภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน

ภาษาเวียดนามถิ่นใต้		ภาษาไทยมาตรฐาน	
/i/	[i]	↔	/i/
	[iː]	↔	/iː/
/e/	[e]	↔	/eː/
/ɛ/	[ɛː]	↔	/ɛː/
/u/	[u]	↔	/u/
	[uː]	↔	/uː/
/ɤ/	[ɤː]	↔	/ɤː/
/a/	/a/	↔	/a/
/aː/	/aː/	↔	/aː/
/u/	[u]	↔	/u/
	[uː]	↔	/uː/
/o/	[oː]	↔	/oː/
/ɔ/	[ɔː]	↔	/ɔː/

เครื่องหมาย ↔ แสดงความใกล้เคียงกัน

หน่วยเสียงสระภาษาเวียดนามถิ่นใต้ที่ไม่ปรากฏในภาษาไทยมาตรฐานมีสอง
หน่วยเสียงได้แก่ /e, ɤ/

หน่วยเสียงสระภาษาไทยมาตรฐานที่ไม่ปรากฏในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีห้า
หน่วยเสียงได้แก่ /e, ɛ, ɤ, o, ɔ/

ตาราง 52 แสดงตัวอย่างคำที่ประกอบด้วยเสียงสระที่มีสัทลักษณะเหมือนกันระหว่างภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน

ภาษาเวียดนามถิ่นใต้				ภาษาไทยมาตรฐาน		
[i]	[dip ⁵]	điêp	“ผีเสื้อ”	[i]	[dip ²]	ดิบ
[i:]	[di: ¹]	đi	“ไป”	[i:]	[di: ¹]	ดี
[e:]	[che: ¹]	chê	“คำหนิ”	[e:]	[ce: ¹]	เจ
[ɛ:]	[me: ³]	mé	“ริม”	[ɛ:]	[me: ⁴]	แม่
[u]	[duk ⁵]	đực	“เพศผู้”	[u]	[duk ²]	ดึก
[u:]	[thu: ¹]	thư	“จดหมาย”	[u:]	[thu: ⁵]	ถือ
[ɤ:]	[thɤ: ¹]	thơ	“บทประพันธ์”	[ɤ:]	[thɤ: ¹]	เธอ
[a]	[mak ³]	mắt, mắt	“ตา, แผลง”	[a]	[mak ⁴]	มัก
[a:]	[tha: ¹]	tha	“ทา, คาบ”	[a:]	[tha: ¹]	ทา
[u]	[luk ³]	lúc	“ตอน”	[u]	[luk ⁴]	ลูก
[u:]	[du: ¹]	đủ	“เกาะ”	[u:]	[du: ¹]	ดู
[o:]	[to: ¹]	tô	“ซาม”	[o:]	[to: ¹]	โต
[ɔ:]	[lo: ³]	lô	“โผล่”	[ɔ:]	[lo: ⁴]	ล้อ
[ia]	[tiaŋ ¹]	tiên	“นางฟ้า”	[ia]	[tiaŋ ¹]	เตี้ยง
[ua]	[thuaŋ ¹]	thương	“รัก”	[ua]	[muaŋ ¹]	เมือง
[ua]	[mua ¹]	mua	“ซื้อ”	[ua]	[mua ¹]	มัว

ตาราง 53 ตัวอย่างคำที่มีเสียงสระที่ต่างกันระหว่างภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับ
ภาษาไทยมาตรฐาน

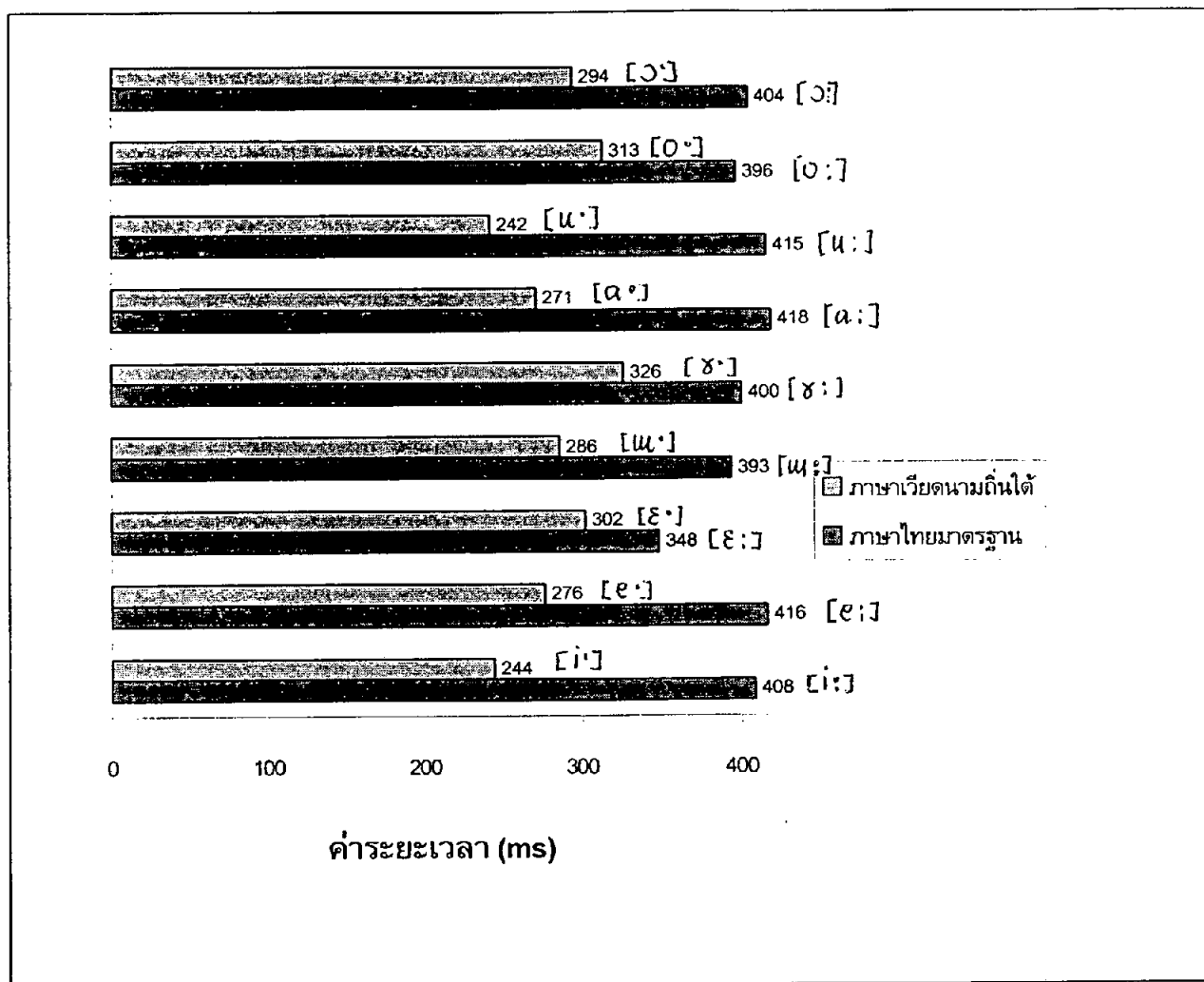
ภาษาเวียดนามถิ่นใต้				ภาษาไทยมาตรฐาน		
—	—	—	—	/e/	/teʔ ² /	เตะ
—	—	—	—	/ɛ/	/tɛʔ ² /	แตะ
ɛ	/dek ³ /	đất	"ดิน"	—	—	—
—	—	—	—	/ɤ/	/lɤʔ ⁴ /	เลอะ
ʌ	/dʌk ⁵ /	đọc	"อ่าน"	—	—	—
—	—	—	—	/o/	/toʔ ⁴ /	โตะ
—	—	—	—	/ɔ/	/moʔ ² /	เหมะ

หมายเหตุ - แสดงการไม่ปรากฏ

3.3 คำนวณระยะเวลาของเสียงสระในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน

1) เปรียบต่างระยะเวลาของสระเสียงยาวในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับสระเสียงยาวในภาษาไทยมาตรฐาน

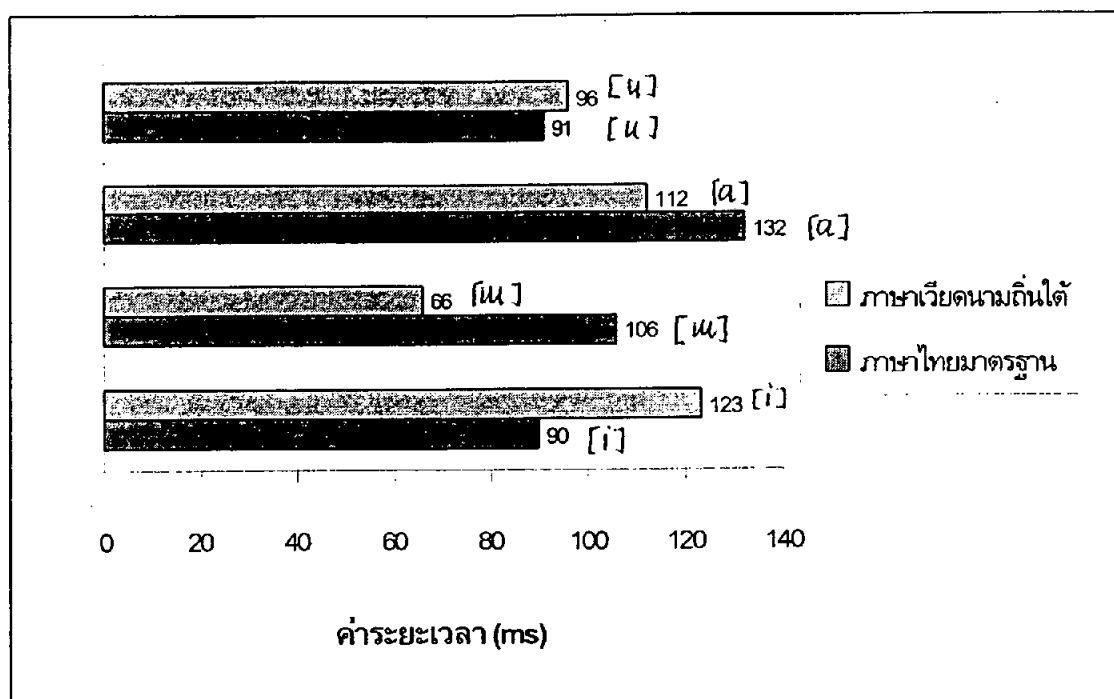
ผลวัดระยะเวลาของสระโดยทางกลศาสตร์ แสดงให้เห็นว่า สระเสียงยาวในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีค่าระยะเวลาน้อยกว่าสระเสียงยาวในภาษาไทยมาตรฐาน โดยเฉลี่ยแล้ว สระเสียงยาวในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีค่าระยะเวลอยู่ที่ 283 มิลลิวินาที (ms) ส่วนสระเสียงยาวในภาษาไทยมาตรฐานมีค่าระยะเวลอยู่ที่ 400 มิลลิวินาที (ms) (ดูภาพประกอบ 33)

ภาพประกอบ 32 แสดงแผนภูมิค่าระยะเวลาของสระเสียงยาวในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน

2) เปรียบต่างค่าระยะเวลาของสระเสียงสั้นในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับสระเสียงสั้นในภาษาไทยมาตรฐาน

ผลวัดค่าระยะเวลาของเสียงสระโดยวิธีทางกลศาสตร์ แสดงให้เห็นว่า ค่าระยะเวลาของหน่วยเสียงสระเสียงสั้นในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีค่าระยะเวลาใกล้เคียงกับค่าระยะเวลาของสระเสียงสั้นในภาษาไทยมาตรฐาน กล่าวคือสระเสียงสั้นในภาษาเวียดนามถิ่นใต้บางเสียงยาวกว่าและ บางเสียงสั้นกว่าสระเสียงสั้นของภาษาไทยมาตรฐาน แต่ค่าเฉลี่ยมีค่าใกล้เคียงกัน สระเสียงสั้นในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีค่าระยะเวลอยู่ที่ 97 มิลลิวินาที (ms) ส่วนสระเสียงสั้นในภาษาไทยมาตรฐานมีค่าระยะเวลอยู่ที่ 105 มิลลิวินาที (ms) ซึ่งถือว่าเป็นความต่างกันเพียงเล็กน้อย (ดูภาพประกอบ 34)

ภาพประกอบ 33 แผนภูมิแสดงค่าระยะเวลาของหน่วยเสียงสระเสียงยาว
ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน

4. หน่วยเสียงวรรณยุกต์

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้งสองภาษา โดยใช้วิธีทางโสต
ศาสตร์ (Auditory analysis) และกลศาสตร์ (Acoustic analysis) ผู้วิจัยพบว่า ในภาษาทั้ง
สองมีจำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์เท่ากัน คือ 5 หน่วยเสียง และมีสัญลักษณ์ที่คล้ายคลึงและ
แตกต่างกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบทางโสตศาสตร์ (Auditory analysis)

จากการวิเคราะห์ทางโสตศาสตร์ พบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ของภาษาเวียดนาม
ถิ่นใต้กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยมาตรฐานมีสัญลักษณ์ที่คล้ายคลึงกันและแตก
ต่างกันดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1.1 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่มีสัญลักษณ์ที่คล้ายคลึงกัน

1) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีสัญลักษณ์คล้ายคลึง
กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ ในภาษาไทยมาตรฐาน กล่าวคือ ทั้งสองหน่วยเสียงต่างเริ่มต้นที่
ระดับเสียงกลาง หลังจากเริ่มต้นระดับเสียงขึ้นไปเล็กน้อย เมื่อถึงกลางเสียงสระ ระดับเสียง
ค่อยๆ ลดลง จนปลายพยางค์ระดับเสียงอยู่ที่เสียงต่ำกว่าระดับเริ่มต้นเล็กน้อย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ภาษาเวียดนามถิ่นใต้		ภาษาไทยมาตรฐาน	
/di ¹ /	đi	“ไป”	/di ¹ / ดี
/ma ¹ /	ma	“ผี”	/ma: ¹ / มา
/nam ¹ /	năm	“ปี, ห้า”	/nam ¹ / นำ

2) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีสัทลักษณะคล้ายคลึงกับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ภาษาไทยมาตรฐานที่ปรากฏในพยางค์เป็น กล่าวคือ ทั้งสองหน่วยเสียงต่างมีจุดเริ่มต้นที่ระดับกลางค่อนข้างต่ำ หลังจากนั้นค่อยๆ ลดระดับเสียงลง จนตอนท้ายพยางค์ระดับเสียงอยู่ที่เสียงต่ำ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ภาษาเวียดนามถิ่นใต้		ภาษาไทยมาตรฐาน	
/ja: ² /	già	“แก่”	/ja: ² / หย่า
/jwa: ² /	dừa	“มะพร้าว”	/jwa: ² / เหี่ยว
/siaŋ ² /	xiêng	“ลามโซ่”	/siaŋ ² / เสี่ยง

3) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีสัทลักษณะคล้ายคลึงกับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ในภาษาไทยมาตรฐาน กล่าวคือ ทั้งสองหน่วยเสียงต่างมีจุดเริ่มต้นที่ระดับกลาง หลังจากเริ่มต้นระดับเสียงจะสูงขึ้นสูง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ภาษาเวียดนามถิ่นใต้		ภาษาไทยมาตรฐาน	
/ma: ³ /	má	“แม่”	/ma: ⁴ / ม้า
/fa: ³ /	phá	“ทำลาย”	/fa: ⁴ / ฟ้า
/mak ³ /	mất, mất	“ตา, แพง”	/mak ⁴ / มัก

4) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีสัทลักษณะที่คล้ายคลึงกับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ในภาษาไทยมาตรฐาน กล่าวคือ ทั้งสองหน่วยเสียงต่างมีจุดเริ่มต้นที่ระดับกลางค่อนข้างต่ำ หลังจากเริ่มต้นระดับเสียงจะลดลงเล็กน้อย จากนั้นระดับเสียงค่อยๆ ขึ้นสูงจนปลายพยางค์อยู่ที่ระดับเสียงสูง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ภาษาเวียดนามถิ่นใต้		ภาษาไทยมาตรฐาน	
/ma: ⁴ /	mả	“สุสาน”	/ma: ⁵ / หมา
/mu: ⁴ /	mũ	“พลาสติก”	/mu: ⁵ / หมู
/wi: ⁴ /	quý	“เปรต”	/wi: ⁵ / หวี

5) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้เมื่อเกิดในพยางค์ตายมี สัทลักษณะคล้ายคลึงกับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ในภาษาไทยมาตรฐานเมื่อปรากฏในพยางค์ตาย กล่าวคือ ทั้งสองหน่วยเสียงมีจุดเริ่มต้นที่ระดับกลางค่อนข้างต่ำ หลังจากเริ่มต้นระดับเสียงตกและจบลงที่ระดับต่ำ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ภาษาเวียดนามถิ่นใต้			ภาษาไทยมาตรฐาน	
/tap ⁵ /	tâp	“สมุด”	/tap ² /	ดับ
/gap ⁵ /	gắp	“พบ”	/kap ² /	กับ
/fa·k ⁵ /	phat	“ปรับ, ทำโทษ”	/fa:k ² /	ฝาก

4.1.2 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่มีสัทลักษณะต่างกัน

1) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้เมื่อปรากฏในพยางค์เป็นจะไม่พบในภาษาไทยมาตรฐาน หน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้มีจุดเริ่มต้นอยู่ที่ระดับเสียงกลางค่อนข้างต่ำ หลังจากเริ่มต้นระดับเสียงลดลงไปเล็กน้อย จากนั้นระดับเสียงค่อยๆ ขึ้นไปจนปลายพยางค์ ระดับเสียงอยู่สูงกว่าระดับเริ่มต้นเล็กน้อย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

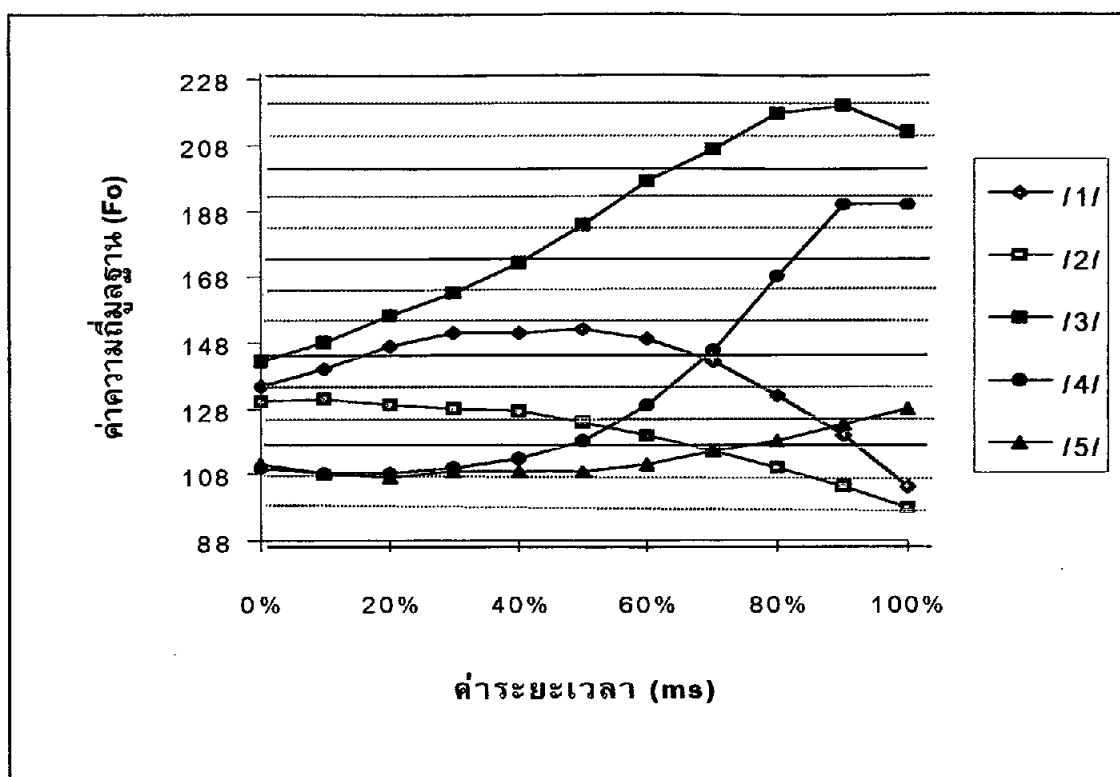
/mɛ ⁵ /	mẹ	“แม่”
/nɛ ⁵ /	nhe	“เบา”
/la ⁵ /	lạ	“แปลก”

2) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ ในภาษาไทยมาตรฐานไม่ปรากฏในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ หน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้มีจุดเริ่มต้นอยู่ที่ระดับสูง หลังจากเริ่มต้นระดับเสียงคงที่ หลังจากนั้นระดับเสียงลดลงอย่างรวดเร็ว จนท้ายพยางค์ ระดับเสียงอยู่ที่ระดับเสียงต่ำ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

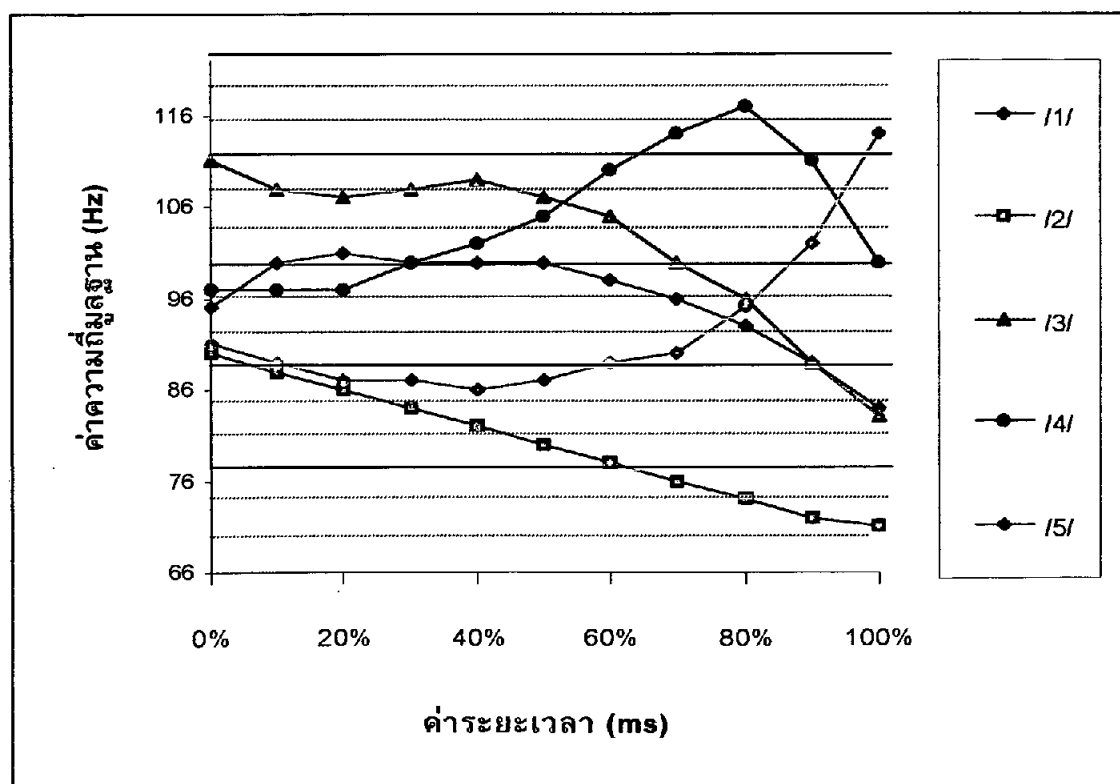
/mɛ ³ /	แม่
/ba:n ³ /	บ้าน
/kha:t ³ /	คาด

4.2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบโดยวิธีทางกลศาสตร์ (Acoustic analysis)

จากผลการวิเคราะห์ค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่างๆ ในทั้งภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน ผู้วิจัยได้ทำแผนภูมิแสดงสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่างๆ ในภาษาทั้ง 2 ได้ดังนี้

ภาพประกอบ 34 แผนภูมิรูปลักษณะเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้

ภาพประกอบ 35 แผนภูมิรูปลักษณะเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐาน

จากแผนภูมิแสดงรูปลักษณะเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐานข้างต้น ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาทั้งสองโดยวิธีทางกลศาสตร์ใน 2 ประเด็น คือ รูปลักษณะเชิงกลของค่าความถี่มูลฐานและพิสัยค่าความถี่มูลฐาน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.2.1 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่มีสัทลักษณะคล้ายคลึงกัน

ความเหมือนและความต่างของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ได้พิจารณาจากรูปลักษณะเชิงกลของวรรณยุกต์ และพิสัยค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบทางกลศาสตร์พบว่าหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐานมีทั้งความคล้ายคลึงและความต่าง ดังต่อไปนี้

4.2.1.1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ ของภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ ของภาษาไทยมาตรฐาน

1) รูปลักษณะเชิงกลของค่าความถี่มูลฐาน

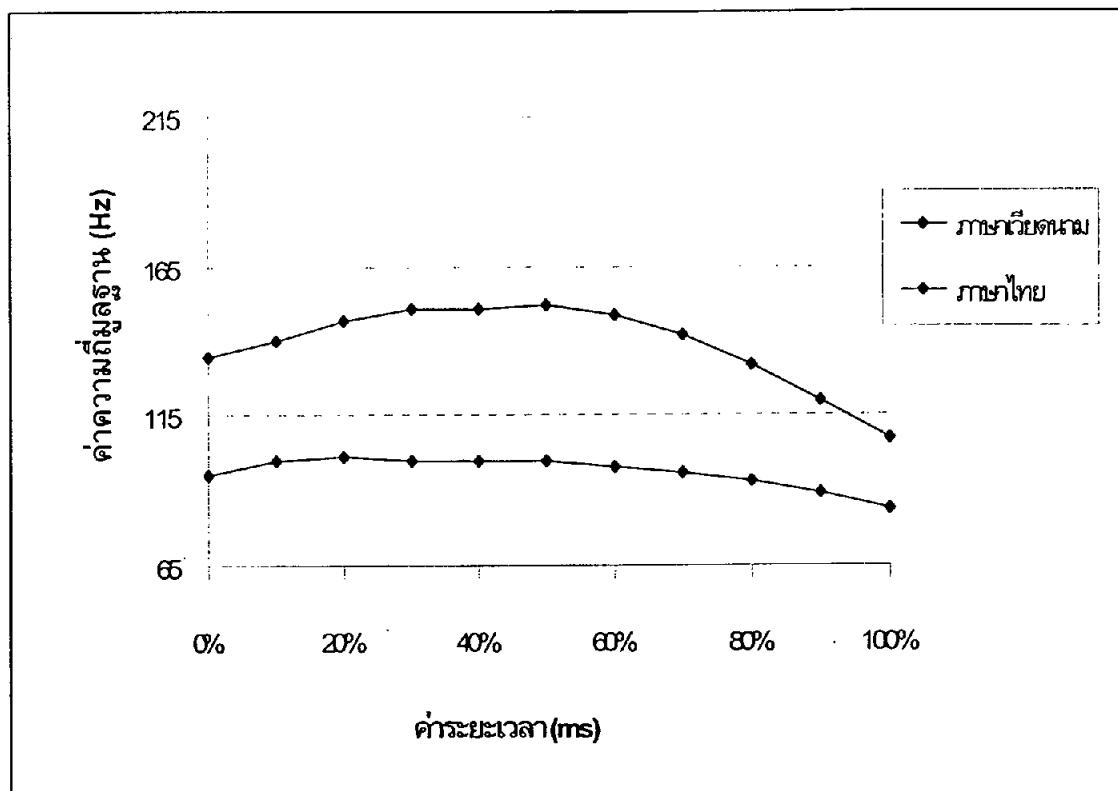
ตาราง 54 แสดงสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ ในภาษาไทยมาตรฐาน

ภาษา	หน่วยเสียงวรรณยุกต์	สัทลักษณะ	คำที่ใช้ทดสอบ
เวียดนามถิ่นใต้	/1/	$2^{\Delta}3^V1$	/di ¹ / dī “ไป”
ไทยมาตรฐาน	/1/	34^V2	/di: ¹ / “ดี”

จากการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้นพบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้เริ่มต้นที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำ ระดับสูง (2^{Δ})¹ และค่อยๆ ขึ้นไปสู่เสียงกลางระดับต่ำ (3^V) จากนั้นระดับเสียงค่อยตกลงเรื่อยๆ จนตอนท้ายระดับเสียงตกมาอยู่ที่ระดับเสียงต่ำ ระดับกลาง (1) (ดูภาพประกอบ 34) ในขณะที่หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ ในภาษาไทยมาตรฐานมีระดับเสียงเริ่มต้นที่เสียงกลาง ระดับกลาง (3) ซึ่งสูงกว่าจุดเริ่มต้นของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้เล็กน้อย จากนั้นระดับเสียงขึ้นสู่เสียงกลางค่อนข้างสูง ระดับต่ำ (4^V)

¹ ผู้วิจัยใช้วิธีการบรรยายหน่วยเสียงวรรณยุกต์ตามการแบ่งพิสัยค่าความถี่มูลฐานออกเป็น 15 ช่อง ดังรายละเอียดในบทที่ 2 หน้า 40 - 41

จากนั้นระดับเสียงค่อยๆ ลดลงมาอยู่ในระดับเสียงกลางค่อนข้างต่ำ (2) (ดูภาพประกอบ 35) เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบรูปลักษณ์เชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ ของทั้งสองภาษาจะเห็นได้ว่ามีรูปลักษณ์ (Tonal shape) และทิศทาง (Tonal direction) คล้ายคลึงกัน กล่าวคือ กลางค่อนข้างต่ำ - ขึ้น - ตก ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ และกลาง - ขึ้น - ตกในภาษาไทยมาตรฐาน (ดูภาพประกอบ 36)

ภาพประกอบ 36 แผนภูมิแสดงการเปรียบเทียบรูปลักษณ์เชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ ในภาษาไทยมาตรฐาน

2) พิสัยค่าความถี่มูลฐาน

ตาราง 55 แสดงพิสัยค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ ในภาษาไทยมาตรฐาน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ภาษา	ค่าความถี่มูลฐาน (Hz)		
	ต่ำที่สุด (Min)	สูงที่สุด (Max)	ช่วงพิสัย (Range)
ภาษาเวียดนามถิ่นใต้	107	152	45
ภาษาไทยมาตรฐาน	84	105	21

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบพิสัยค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับพิสัยค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ ในภาษาไทยมาตรฐานพบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ ของภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีพิสัยค่าความถี่มูลฐานที่สูงกว่าพิสัยค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ ในภาษาไทยมาตรฐาน กล่าวคือ พิสัยค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ ของภาษาเวียดนามถิ่นใต้อยู่ระหว่าง 107–152 เฮิรตซ์ (Hz) ในขณะที่พิสัยค่าความถี่มูลฐานหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ ในภาษาไทยมาตรฐานอยู่ระหว่าง 84 – 105 เฮิรตซ์ (Hz) เมื่อพิจารณาช่วงพิสัยค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้งสอง จะเห็นว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีช่วงพิสัยค่าความถี่มูลฐานสูงกว่าช่วงพิสัยค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ ในภาษาไทยมาตรฐาน (ดูภาพประกอบ 37)

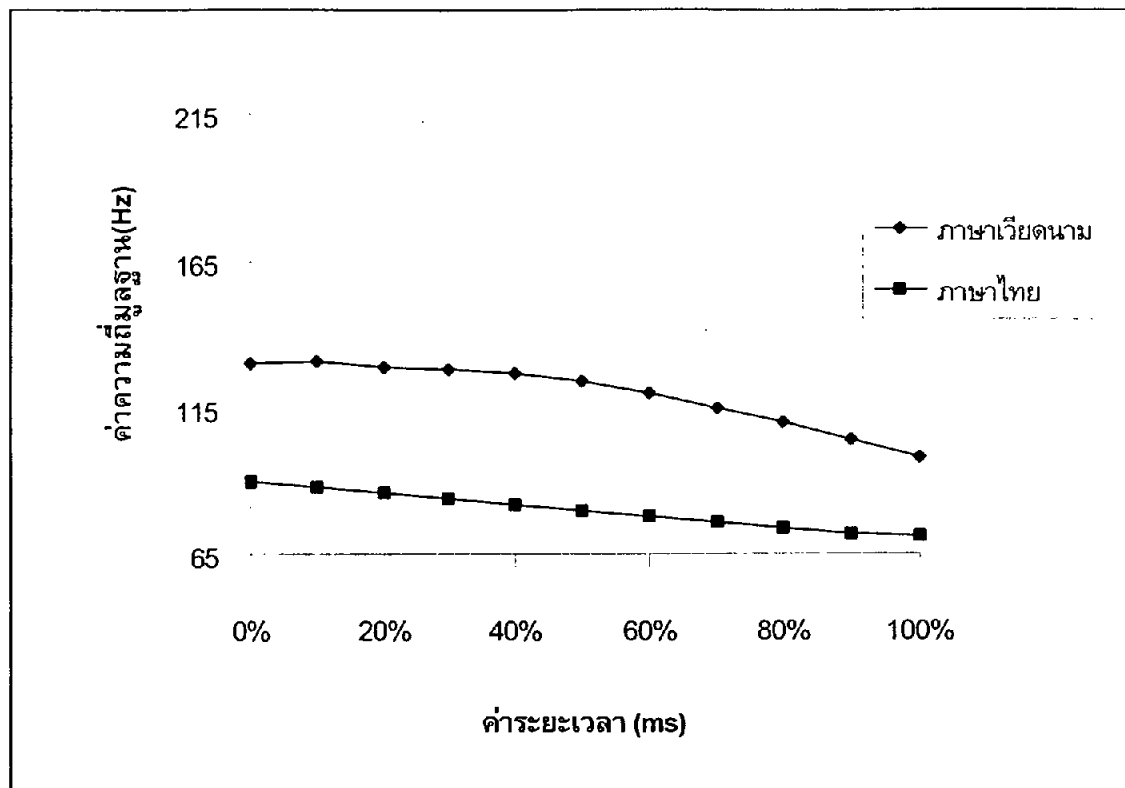
4.2.2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ของภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ของภาษาไทยมาตรฐาน

1) รูปลักษณะเชิงกลของค่าความถี่มูลฐาน

ตาราง 56 แสดงสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ในภาษาไทยมาตรฐาน

ภาษา	หน่วยเสียงวรรณยุกต์	สัญลักษณ์	คำที่ใช้ทดสอบ		
เวียดนามถิ่นใต้	/2/	21	/dɛ ² /	dè	"ทับ"
ไทยมาตรฐาน	/2/	3 ^V 1	/dɛ: ² /		"แต่"

จากการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้นพบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้เริ่มต้นที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำ ระดับกลาง (2) จากนั้นระดับเสียงลดลงไปเรื่อยๆ จนในตอนท้ายระดับเสียงอยู่ที่เสียงต่ำ ระดับกลาง (1) (ดูภาพประกอบ 34) ในขณะที่หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ในภาษาไทยมาตรฐานมีระดับเสียงเริ่มต้นที่เสียงกลาง ระดับต่ำ (3^V) ซึ่งสูงกว่าจุดเริ่มต้นของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้เล็กน้อย จากนั้นระดับเสียงค่อยๆ ลดลงมาอยู่ที่เสียงต่ำ ระดับกลาง (1) (ดูภาพประกอบ 35) เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบรูปลักษณะเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ของทั้งสองภาษาจะเห็นได้ว่ามีรูปลักษณะ (Tonal shape) และทิศทาง (Tonal direction) ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้งสองอยู่ในลักษณะคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ กลางค่อนข้างต่ำ - ตก ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ และ กลาง - ตก ในภาษาไทยมาตรฐาน (ดูภาพประกอบ 37)

ภาพประกอบ 37 แผนภูมิแสดงการเปรียบเทียบรูปลักษณะเชิงกลของเสียงวรรณยุกต์ /2/ ใน ภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ในภาษาไทยมาตรฐาน

2) พิสัยค่าความถี่มูลฐาน

ตาราง 57 แสดงพิสัยค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ในภาษาไทยมาตรฐาน

ภาษา	ค่าความถี่มูลฐาน (Hz)		
	ต่ำที่สุด (Min)	สูงที่สุด (Max)	ช่วงพิสัย (Range)
ภาษาเวียดนามถิ่นใต้	98	130	32
ภาษาไทยมาตรฐาน	71	90	19

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบพิสัยค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับพิสัยค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ในภาษาไทยมาตรฐานพบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ของภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีพิสัยค่าความถี่มูลฐานสูงกว่าพิสัยค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ในภาษาไทยมาตรฐาน กล่าวคือ พิสัยค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ของภาษาเวียดนามถิ่นใต้อยู่ระหว่าง 98 - 130 เฮิรตซ์ (Hz) ในขณะที่พิสัยค่าความถี่มูลฐานหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ในภาษาไทยมาตรฐาน

ฐานอยู่ระหว่าง 71 - 90 เฮิรตซ์ (Hz) เมื่อพิจารณาช่วงพิสัยค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้งสอง จะเห็นว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีช่วงพิสัยค่าความถี่มูลฐานมากกว่าช่วงพิสัยค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ในภาษาไทยมาตรฐาน (ดูภาพประกอบ 37)

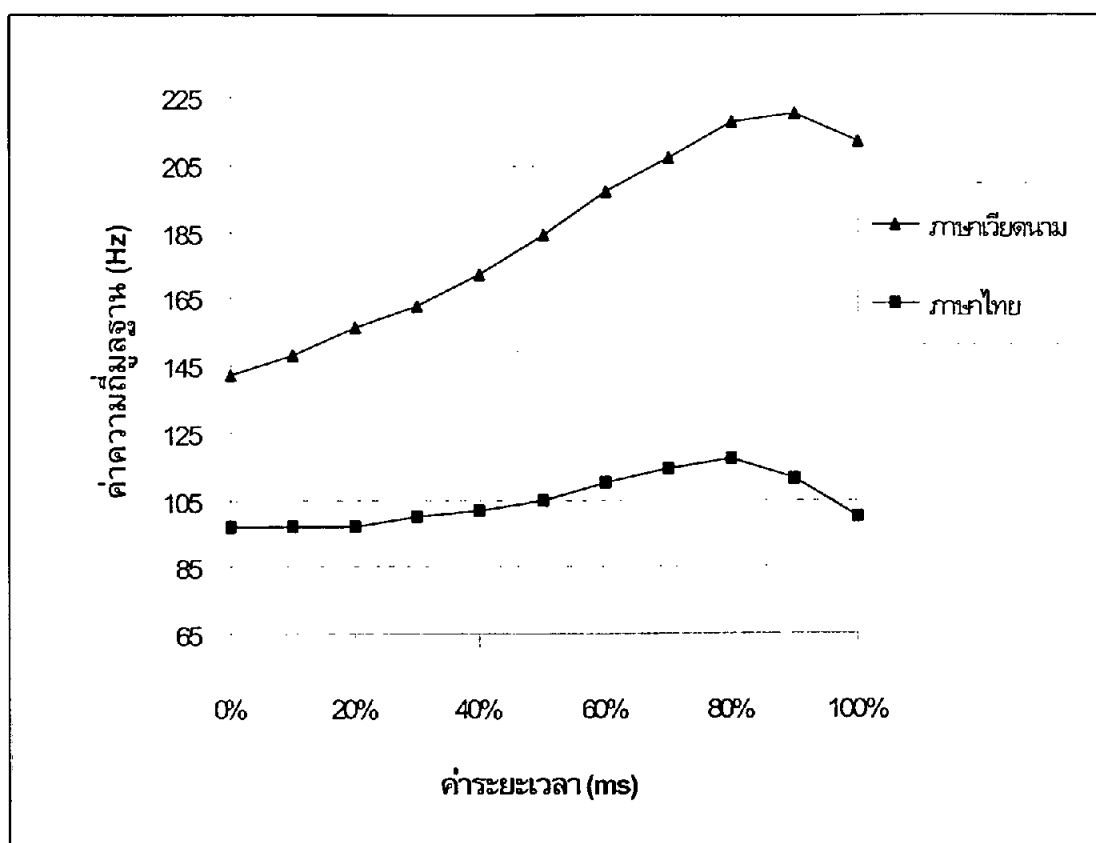
4.2.3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ ของภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ของภาษาไทยมาตรฐาน

1) รูปลักษณ์เชิงกลของค่าความถี่มูลฐาน

ตาราง 58 แสดงสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ในภาษาไทยมาตรฐาน

ภาษา	หน่วยเสียงวรรณยุกต์	สัญลักษณ์	คำที่ใช้ทดสอบ
เวียดนามถิ่นใต้	/3/	$2^{\wedge}55^{\vee}$	/ma: ³ / má "แม่"
ไทยมาตรฐาน	/4/	$3^{\wedge}54^{\vee}$	/ma: ⁴ / "ม้า"

การวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้นพบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้เริ่มต้นที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำ ระดับสูง ($2^{\wedge}$) จากนั้นระดับเสียงค่อยๆ ขึ้นไปสู่เสียงสูงระดับกลาง (5) ในตอนท้ายพยางค์ระดับเสียงลดลงไปเล็กน้อย อยู่ที่เสียงสูงระดับต่ำ ($5^{\vee}$) (ดูภาพประกอบ 34) ในขณะที่หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ในภาษาไทยมาตรฐานมีระดับเสียงเริ่มต้นที่ระดับเสียงกลาง ระดับสูง ($3^{\wedge}$) ซึ่งสูงกว่าจุดเริ่มต้นของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ จากนั้นระดับเสียงขึ้นสู่เสียงสูง ระดับกลาง (5) ในตอนท้ายระดับเสียงลดลงเล็กน้อย อยู่ที่ระดับเสียงกลางค่อนข้างสูง ระดับต่ำ ($4^{\vee}$) (ดูภาพประกอบ 35) เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบรูปลักษณ์เชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ ในภาษา เวียดนามถิ่นใต้และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ในภาษาไทยมาตรฐาน จะเห็นได้ว่ามีรูปลักษณ์ (Tonal shape) และทิศทาง (Tonal direction) ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้งสองอยู่ในลักษณะคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ กลางค่อนข้างต่ำ - ขึ้น ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ และ กลาง - ขึ้น ในภาษาไทยมาตรฐาน (ดูภาพประกอบ 38)

ภาพประกอบ 38 แผนภูมิการเปรียบเทียบรูปลักษณ์เชิงกลของเสียงวรรณยุกต์ /3/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ในภาษาไทยมาตรฐาน

2) พิสัยค่าความถี่มูลฐาน

ตาราง 59 แสดงค่าความถี่มูลฐาน (Hz) ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 ในภาษาไทยมาตรฐาน

ภาษา	ค่าความถี่มูลฐาน (Hz)		
	ต่ำที่สุด (Min)	สูงที่สุด (Max)	ช่วงพิสัย (Range)
ภาษาเวียดนามถิ่นใต้	142	220	78
ภาษาไทยมาตรฐาน	97	111	14

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบพิสัยค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับพิสัยค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ในภาษาไทยมาตรฐานพบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ ของภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีพิสัยค่าความถี่

มูลฐานที่สูงกว่าพิสัยค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ในภาษาไทยมาตรฐาน กล่าวคือ พิสัยค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ ของภาษาเวียดนามถิ่นใต้อยู่ระหว่าง 142 – 220 เฮิรตซ์ (Hz) ในขณะที่พิสัยค่าความถี่มูลฐานหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ในภาษาไทยมาตรฐานอยู่ระหว่าง 97 – 111 เฮิรตซ์ (Hz) เมื่อพิจารณาช่วงพิสัยค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้งสอง จะเห็นว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีช่วงพิสัยค่าความถี่มูลฐานมากกว่าช่วงพิสัยค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ในภาษาไทยมาตรฐาน (ดูภาพประกอบ 38)

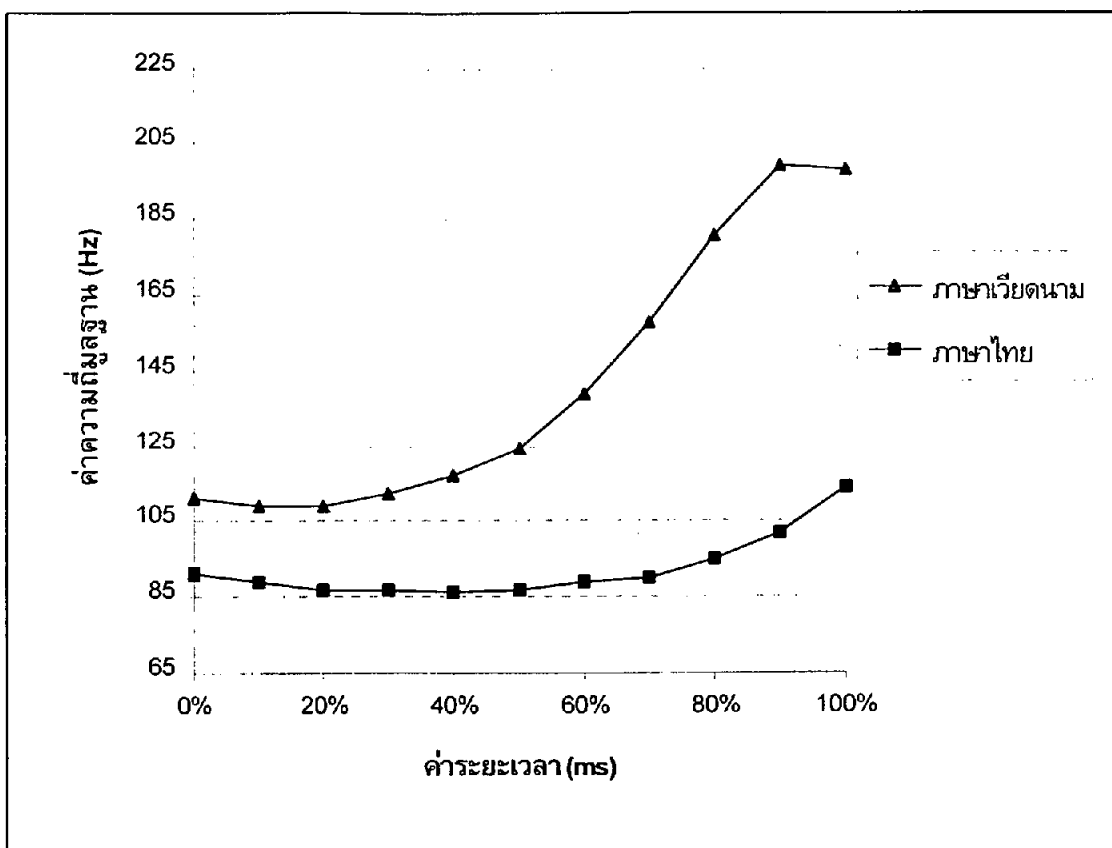
3.1.4 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ของภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ของภาษาไทยมาตรฐาน

1) รูปลักษณะเชิงกลของค่าความถี่มูลฐาน

ตาราง 60 แสดงสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ในภาษาไทยมาตรฐาน

ภาษา	หน่วยเสียงวรรณยุกต์	รูปลักษณะเชิงกล	คำที่ใช้ทดสอบ
เวียดนามถิ่นใต้	/4/	$1^{\Delta}4$	/ma: ⁴ / mả สู่สาน
ไทยมาตรฐาน	/5/	$3^{\vee}5$	/ma: ⁴ / หมา

จากตารางข้างต้น ผู้วิจัยพบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้เริ่มต้นที่เสียงต่ำ ระดับสูง (1^{Δ}) หลังจากนั้นระดับเสียงลดลงเล็กน้อยก่อนที่จะขึ้นไปสู่เสียงกลางค่อนข้างสูง ระดับกลาง (4) (ดูภาพประกอบ 34) ในขณะที่หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ในภาษาไทยมาตรฐานมีระดับเสียงเริ่มต้นที่เสียงกลาง ระดับต่ำ ($3^{\vee}$) ซึ่งสูงกว่าจุดเริ่มต้นของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ จากนั้นระดับเสียงขึ้นไปสู่เสียงสูง ระดับกลาง (5) (ดูภาพประกอบ 35) เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบรูปลักษณะเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ในภาษาไทยมาตรฐาน จะเห็นว่า มีรูปลักษณะ (Tonal shape) และทิศทาง (Tonal direction) ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้งสองอยู่ในลักษณะคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ ต่ำ - ขึ้น ในภาษาเวียดนามใต้ และ กลาง - ขึ้น ในภาษาไทยมาตรฐาน (ดูภาพประกอบ 39)

ภาพประกอบ 39 แผนภูมิแสดงการเปรียบเทียบรูปลักษณะเชิงกลของเสียงวรรณยุกต์ /4/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ในภาษาไทยมาตรฐาน

2) พิสัยค่าความถี่มูลฐาน

ตาราง 61 แสดงพิสัยค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ในภาษาไทยมาตรฐาน

ภาษา	ค่าความถี่มูลฐาน (Hz)		
	ต่ำที่สุด (Min)	สูงที่สุด (Max)	ช่วงพิสัย (Range)
ภาษาเวียดนามถิ่นใต้	109	199	90
ภาษาไทยมาตรฐาน	86	114	28

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบพิสัยค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับพิสัยค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ในภาษาไทยมาตรฐานพบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ของภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีพิสัยค่าความถี่มูลฐานที่สูงกว่าพิสัยค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ในภาษาไทยมาตรฐาน กล่าว

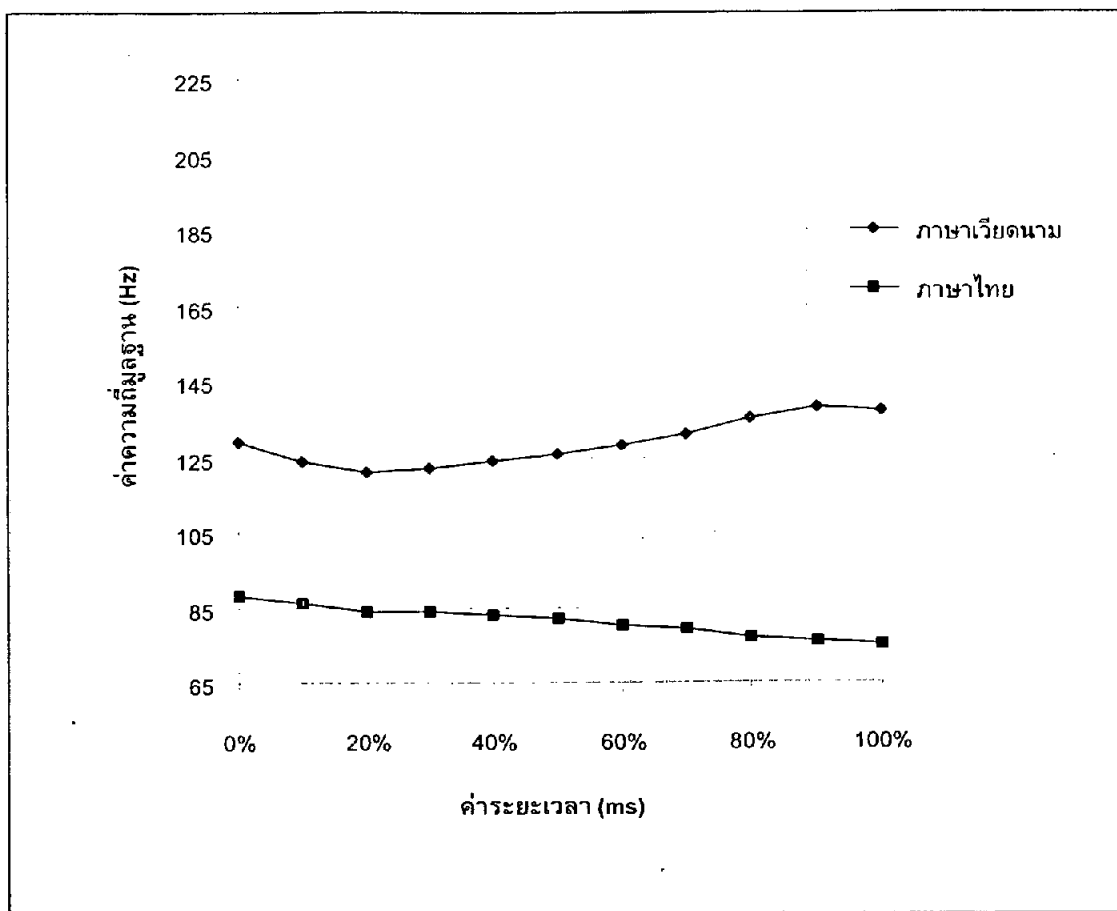
คือ พิสัยค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ของภาษาเวียดนามถิ่นใต้อยู่ระหว่าง 109 - 199 เฮิรตซ์ (Hz) ในขณะที่พิสัยค่าความถี่มูลฐานหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ในภาษาไทยมาตรฐานอยู่ระหว่าง 86 - 114 เฮิรตซ์ (Hz) เมื่อพิจารณาช่วงพิสัยค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้งสอง จะเห็นได้ว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีช่วงพิสัยค่าความถี่มูลฐานสูงกว่าช่วงพิสัยค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ในภาษาไทยมาตรฐาน (ดูภาพประกอบ 39)

4.3 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ทางโสตสัทศาสตร์ (Auditory analysis) ข้างต้นพบว่าหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้เมื่อเกิดในพยางค์ตายเหมือนกับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ในภาษาไทยมาตรฐานเมื่อเกิดในพยางค์ตาย ผู้วิจัยได้ทำการเปรียบเทียบต่างทางกลศาสตร์ (Acoustic analysis) ดังต่อไปนี้

ตาราง 62 แสดงสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ในภาษาไทยมาตรฐานเมื่อเกิดในพยางค์ตาย

ภาษา	หน่วยเสียงวรรณยุกต์	สัญลักษณ์	คำที่ใช้ทดสอบ
เวียดนามถิ่นใต้	/5/	$22^V 2^A$	/fa:k ⁵ / phat "ปรับ, ทำโทษ"
ไทยมาตรฐาน	/2/	$3^V 1$	/fa:k ² / "ฝาก"

ภาพประกอบ 40 แผนภูมิเปรียบเทียบรูปลักษณ์เชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ของภาษาเวียดนามถิ่นใต้และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ของภาษาไทยมาตรฐานเมื่อเกิดในพยางค์ตาย

ผลการวิเคราะห์ทางกลศาสตร์พบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ของภาษาเวียดนามถิ่นใต้เริ่มต้นที่เสียงกลางระดับกลาง (2) ระดับเสียงลดลงไปเล็กน้อยหลังจากเริ่มต้น กล่าวคือ อยู่ที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำระดับต่ำ (2^V) จากนั้นระดับเสียงเปลี่ยนขึ้น จนจบพยางค์ระดับเสียงอยู่ที่เสียงกลางค่อนข้างต่ำระดับสูง (2^A) ในขณะที่หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ของภาษาไทยมาตรฐานเริ่มต้นที่ระดับเสียงกลางค่อนข้างต่ำระดับต่ำ (2^A) หลังจากนั้นระดับเสียงก็ลดลงไปเรื่อยๆ และจบที่เสียงต่ำระดับกลาง (1) เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบรูปลักษณ์เชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ในภาษาไทยมาตรฐานเมื่อเกิดในพยางค์ตาย จะเห็นได้ว่ามีรูปลักษณ์ (Tonal shape) และทิศทาง (Tonal direction) ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้งสองอยู่ในลักษณะต่างกัน (ดูภาพประกอบ 40)

ผลการวิเคราะห์ทางโสตศาสตร์พบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ของภาษาเวียดนามถิ่นใต้ในพยางค์เป็นไม่ปรากฏในภาษาไทยมาตรฐาน ผู้วิจัยได้นำมาวิเคราะห์ทางกลศาสตร์ ผลการวิเคราะห์พบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ของภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีรูป

ลักษณะเชิงกลแตกต่างจากรูปลักษณะเชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่างๆ ในภาษาไทยมาตรฐาน สรุปได้ว่าหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ของภาษาเวียดนามถิ่นใต้เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่แตกต่างจากหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่างๆ ในภาษาไทยมาตรฐาน (ดูภาพประกอบ 34, 35)

ผลการวิเคราะห์ทางกลศาสตร์พบว่าหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ ของภาษาไทยมาตรฐานไม่ปรากฏในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ เนื่องจากว่าหน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้มีรูปลักษณะเชิงกลแตกต่างกับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่างๆ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ (ดูภาพประกอบ 34, 35)

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่างๆ โดยวิธีทางโสตศาสตร์และกลศาสตร์ ผู้วิจัยมีข้อสังเกตว่า แม้ว่าหน่วยเสียงต่างๆ มีรูปลักษณะ (Tonal shape) และทิศทาง (Tonal direction) อยู่ในลักษณะเดียวกัน แต่พิสัยค่าความถี่มูลฐาน (Range) ต่างกัน พิสัยค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ภาษาเวียดนามถิ่นใต้สูงกว่าพิสัยค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐาน อย่างไรก็ตามการวิเคราะห์ทางโสตศาสตร์ยังไม่เห็นความแตกต่างของพิสัยค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ของภาษาทั้งสอง ผู้วิจัยจึงสรุปว่า ระหว่างภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐานมีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่คล้ายคลึงกัน 4 หน่วยเสียง ดังต่อไปนี้

ตาราง 63 แสดงหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ใกล้เคียงกันระหว่างภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน

ภาษาเวียดนามถิ่นใต้		ภาษาไทยมาตรฐาน
/1/	↔	/1/
/2/	↔	/2/
/3/	↔	/4/
/4/	↔	/5/

หมายเหตุ ↔ เป็นเครื่องหมายแสดงว่าหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่อยู่ข้างหน้าและข้างหลังมีความคล้ายคลึงกัน

บทที่ 6

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในบทนี้ ผู้วิจัยจะสรุปผลงานวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะที่เกี่ยวกับงานวิจัยตามลำดับ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเปรียบเทียบระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐานในเรื่อง โครงสร้างพยางค์ หน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระและหน่วยเสียงวรรณยุกต์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการแก้ไขข้อบกพร่องในการออกเสียงภาษาไทยของชาวเวียดนามถิ่นใต้ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม และศึกษาระบบเสียงภาษาไทยมาตรฐานจากเอกสารต่างๆ โดยเน้นที่ผลงานของกาญจนา นาคสกุล (2543) นอกจากนั้นผู้วิจัยยังได้ใช้วิธีการวิเคราะห์ทางกลศาสตร์ประกอบการวิเคราะห์ค่าระยะเวลาของเสียงสระและค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ของทั้งสองภาษา

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามเพื่อวิเคราะห์ระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้ ณ นครโฮจิมินห์ โดยเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาจำนวน 4 คน ซึ่งเป็นชาวเวียดนามถิ่นใต้ มีภูมิลำเนาที่นครโฮจิมินห์ และมีอายุระหว่าง 30 - 60 ปี เป็นเพศชาย 2 คน เพศหญิง 2 คน

ส่วนการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อวิเคราะห์ทางกลศาสตร์ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลภาษาเวียดนามจากผู้บอกภาษาชาวเวียดนามที่เป็นเพศชายจำนวน 2 คน มีอายุระหว่าง 30 - 60 ปี และมีภูมิลำเนาที่นครโฮจิมินห์ แต่มาศึกษาที่ประเทศไทย ณ สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย (AIT) ส่วนข้อมูลภาษาไทยมาตรฐาน ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาชาวไทยที่เป็นเพศชายจำนวน 2 คน มีอายุระหว่าง 30 - 60 ปี ใช้ภาษาไทยมาตรฐานสื่อสารในชีวิตประจำวัน

ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือช่วยในการเก็บข้อมูล ได้แก่ ซอฟต์แวร์เพื่อเก็บข้อมูลภาษาเวียดนามถิ่นใต้ ซอฟต์แวร์เพื่อเก็บข้อมูลวิเคราะห์ทางกลศาสตร์ บัตรคำ ตลอดจนใช้โปรแกรม Wincelcil V2.2 เพื่อช่วยในการวิเคราะห์ค่าระยะเวลาของเสียงสระ และค่าความถี่มูลฐานของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในทั้งสองภาษา

ผลของการศึกษา "การวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน" มีดังต่อไปนี้

1.1 ระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้

ระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้ประกอบด้วยโครงสร้างพยางค์ หน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์

1.1.1 โครงสร้างพยางค์

ผลการวิจัยผู้วิจัยพบว่า โครงสร้างพยางค์ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีรูปแบบเป็น $C_1V(V)C_2^T$ ซึ่งสามารถจำแนกเป็นโครงสร้างย่อย 6 แบบ คือ CV^T , CVN^T , CVS^T , CVV^T , $CVVN^T$, $CVVS^T$

1.1.2 หน่วยเสียงพยัญชนะ

หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาเวียดนามถิ่นใต้เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยว ทำหน้าที่เป็น หน่วยเสียงพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้าย

1.1.2.1 หน่วยเสียงพยัญชนะต้น มีจำนวน 23 หน่วยเสียง จำแนกตามลักษณะการออกเสียงได้ 7 ประเภทดังนี้

- เสียงระเบิด (Plosive) มี 10 หน่วยเสียงได้แก่ /b, t, th, d, ʈ, k, kh, kh^w, g, ʔ/
- เสียงนาสิก (Nasal) มี 5 หน่วยเสียงได้แก่ /m, n, ɲ, ŋ, ŋ^w/
- เสียงเสียดแทรก (Fricative) มี 3 หน่วยเสียงได้แก่ /f, s, h/
- เสียงกึ่งเสียดแทรก (Affricate) มี 1 หน่วยเสียง ได้แก่ /tʃ/
- เสียงข้างลิ้น (Lateral) มี 1 หน่วยเสียงได้แก่ //
- เสียงร้ว (Trill) มี 1 หน่วยเสียงได้แก่ /r/
- เสียงเปิด (Approximant) มี 2 หน่วยเสียงได้แก่ /w, j/

1.1.2.2 หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย มีจำนวน 8 หน่วยเสียง ได้แก่ /-p, -t, -k, -m, -n, -ŋ, -w, -j/ จำแนกตามลักษณะการออกเสียงเป็น 3 ประเภท ได้แก่

- เสียงกัก (Stop) มี 3 หน่วยเสียง ได้แก่ /-p, -t, -k/
- เสียงนาสิก (Nasal) มี 3 หน่วยเสียงได้แก่ /-m, -n, -ŋ/
- เสียงเปิด (Approximant) มี 2 หน่วยเสียงได้แก่ /-w, -j/

1.1.3 หน่วยเสียงสระ

หน่วยเสียงสระในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มี 15 หน่วยเสียงจำแนกตามลักษณะการออกเสียงได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ หน่วยเสียงสระเดี่ยวและหน่วยเสียงสระประสม ดังนี้

1.1.3.1 หน่วยเสียงสระเดี่ยว มี 12 หน่วยเสียง ได้แก่ /i, e, ɛ, ɐ, ɯ, ɤ, ʌ, a, aː, u, o, ɔ/

1.1.3.2 หน่วยเสียงสระประสม มี 3 หน่วยเสียง ได้แก่ /ia, ua, ua/

ผลจากการศึกษา ผู้วิจัยพบว่าความสั้น - ยาว ไม่มีนัยสำคัญในการจำแนกความแตกต่างทางความหมายของคำ แต่จากการวิเคราะห์ค่าระยะเวลาของเสียงสระโดยกลวิธีทางกลศาสตร์ ผู้วิจัยพบว่าสระในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ มีความแตกต่างในเรื่องความสั้น - ยาว ดังต่อไปนี้

- สระเสียงสั้นมี 6 เสียง ได้แก่ [i, e, ɯ, ʌ, a, u]
- สระเสียงยาวมี 9 เสียง ได้แก่ [iː, eː, ɛː, ɯː, ɤː, aː, uː, oː, ɔː]

1.1.4 หน่วยเสียงวรรณยุกต์

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีจำนวน 5 หน่วยเสียงมีสัญลักษณ์ทางโสตศาสตร์และกลศาสตร์ดังต่อไปนี้

ตาราง 64 แสดงสัญลักษณ์ทางโสตศาสตร์และกลศาสตร์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่างๆ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้

หน่วยเสียงวรรณยุกต์	โสตศาสตร์	กลศาสตร์
/1/	กลางระดับ	$/2^{\Delta}3^{\nabla}1/$
/2/	กลางตก	$/21/$
/3/	กลางขึ้น	$/3^{\nabla}5/$
/4/	กลางก่อนข้างต่ำ - ขึ้น	$/1^{\Delta}4^{\Delta}/$
/5/	กลางก่อนข้างต่ำ - ตก - ขึ้น	$/12/$

1.2 ระบบเสียงภาษาไทยมาตรฐาน

ระบบเสียงภาษาไทยมาตรฐาน ประกอบด้วย โครงสร้างพยางค์ หน่วยเสียง พยัญชนะหน่วยเสียงสระและหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ดังนี้

1.2.1 โครงสร้างพยางค์

โครงสร้างพยางค์ในภาษาไทยมาตรฐาน มีรูปแบบเป็น $C_1(C_3)V(V)C_2^T$ ซึ่งสามารถจำแนกเป็นโครงสร้างย่อย 12 แบบ คือ C_1V^T , C_1VN^T , C_1VS^T , C_1VV^T , C_1VVN^T , C_1VVS^T , $C_1C_3V^T$, $C_1C_3VN^T$, $C_1C_3VS^T$, $C_1C_3VV^T$, $C_1C_3VVN^T$, $C_1C_3VVS^T$

1.2.2 หน่วยเสียงพยัญชนะ

หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทยมาตรฐานเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวและหน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำ หน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวทำหน้าที่เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้าย ส่วนหน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำทำหน้าที่เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเพียงอย่างเดียว

1.2.2.1 หน่วยเสียงพยัญชนะต้นมีจำนวน 21 หน่วยเสียง จำแนกตามลักษณะการออกเสียงได้ 7 ประเภท ได้แก่

- เสียงระเบิด (Plosive) มี 9 หน่วยเสียง ได้แก่ /p, ph, b, t, th, d, k, kh, ʔ/
- เสียงนาสิก (Nasal) มี 3 หน่วยเสียง ได้แก่ /m, n, ŋ/
- เสียงเสียดแทรก (Fricative) มี 3 หน่วยเสียง ได้แก่ /f, s, h/
- เสียงกึ่งเสียดแทรก (Affricate) มี 2 หน่วยเสียง ได้แก่ /tɕ, tɕh/
- เสียงข้าง (Lateral) มี 1 หน่วยเสียง ได้แก่ /l/
- เสียงร่ว (Trill) มี 1 หน่วยเสียง ได้แก่ /r/
- เสียงเปิด (Approximant) มี 2 หน่วยเสียง ได้แก่ /w, j/

1.2.2.2 หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายมีจำนวน 9 หน่วยเสียง ได้แก่ /-p, -t, -k, -ʔ, -m, -n, -ŋ, -w, -j/ ซึ่งสามารถจำแนกตามลักษณะการออกเสียงเป็น 3 ประเภท ได้แก่

- เสียงกัก (Stop) มี 4 หน่วยเสียง ได้แก่ /-p, -t, -k, -ʔ/
- เสียงนาสิก (Nasal) มี 3 หน่วยเสียง ได้แก่ /-m, -n, -ŋ/
- เสียงเปิด (Approximant) มี 2 หน่วยเสียง ได้แก่ /-w, -j/

1.2.2.3 หน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำมีจำนวน 11 หน่วยเสียง ได้แก่ /pr-, phr-, pl-, phl-, tr-, kr-, khr-, khl-, kl-, kw-, khw-/

1.2.3 หน่วยเสียงสระ

หน่วยเสียงสระในภาษาไทยมาตรฐานมี 21 หน่วยเสียงจำแนกตามลักษณะการออกเสียงได้เป็น 2 ประเภทได้แก่หน่วยเสียงสระเดี่ยวและหน่วยเสียงสระประสม ดังนี้

1.2.3.1 หน่วยเสียงสระเดี่ยวมี 18 หน่วยเสียง แบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่

- หน่วยเสียงสระเดี่ยวเสียงสั้น มี 9 หน่วยเสียง ได้แก่ /i, e, ε, u, ɤ, a, u, o, ɔ/
- หน่วยเสียงสระเดี่ยวเสียงยาวมี 9 หน่วยเสียง ได้แก่ /i:, e:, ε:, u:, ɤ:, a:, u:, o:, ɔ:/

1.1.3.2 หน่วยเสียงสระประสม มี 3 หน่วยเสียง ได้แก่ /ia, ua, ua/

1.2.4 หน่วยเสียงวรรณยุกต์

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานมีจำนวน 5 หน่วยเสียง มีสัญลักษณ์ทางโสตสัทศาสตร์และกลสัทศาสตร์ ดังต่อไปนี้

ตาราง 65 แสดงสัญลักษณ์ทางโสตสัทศาสตร์และกลสัทศาสตร์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่างๆ ในภาษาไทยมาตรฐาน

หน่วยเสียง วรรณยุกต์	โสตสัทศาสตร์	กลสัทศาสตร์
/1/	กลาง - ระดับ	$/34^V 2/$
/2/	กลาง - ตก	$/3^V 1/$
/3/	สูง - ตก	$/5^V 2/$
/4/	กลาง - ขึ้น	$/354^V /$
/5/	กลางค่อนข้างต่ำ - ขึ้น	$/3^V 2^{\wedge} 5/$

1.3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทย

มาตรฐาน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐานในเรื่อง โครงสร้างพยางค์ หน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ พบว่าระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐานมีทั้งความเหมือนและความต่างในทุกด้าน แสดงไว้ในตาราง 66

ตาราง 66 สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน

ระบบเสียง	ภาษาเวียดนาม	ภาษาไทย
1. โครงสร้างพยางค์	6	12
2. พยัญชนะ		
2.1 พยัญชนะต้น	23	21
2.2 พยัญชนะควบกล้ำ	0	11
2.3 พยัญชนะท้าย	8	9
3. สระ		
3.1 สระเดี่ยว	12	18
3.2 สระประสม	3	3
4. วรรณยุกต์	5	5

จากตารางข้างต้น สามารถสรุปรายละเอียดได้ ดังนี้

1.3.1 โครงสร้างพยางค์

โครงสร้างพยางค์ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐานมีทั้งความเหมือนและความต่างกัน ดังต่อไปนี้

1.3.1.1 โครงสร้างพยางค์ที่เหมือนกัน คือ โครงสร้างแบบ $C_1V(V)(C_2)^T$

1.3.1.2 โครงสร้างพยางค์ที่ต่างกัน คือ โครงสร้างแบบ $C_1C_3V(V)(C_2)^T$ ซึ่งเป็นโครงสร้างพยางค์ในภาษาไทยมาตรฐานที่ไม่ปรากฏในภาษาเวียดนามถิ่นใต้

1.3.2 หน่วยเสียงพยัญชนะต้น

หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ มีแต่ลักษณะของหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวไม่ปรากฏหน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำ ส่วนหน่วยเสียงพยัญชนะต้นในภาษาไทยมาตรฐานมี 2 ประเภท กล่าวคือ หน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยว และหน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำ

1.3.2.1 หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว

หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีจำนวน 23 หน่วยเสียง ส่วนหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวในภาษาไทยมาตรฐานมีจำนวน 21 หน่วยเสียง หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวในทั้งสองภาษามีสัทลักษณะที่คล้ายคลึงและต่างกัน ดังนี้

1.3.2.1.1 หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวที่สัทลักษณะเหมือนกันระหว่างระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐานมี 18 หน่วยเสียง ได้แก่ /b, t, th, d, k, kh, ʔ, m, n, ŋ, f, s, h, tɕ, l, r, w, j/

1.3.2.1.2 หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวที่ต่างกันระหว่างระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน ได้แก่

1) หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ที่ไม่ปรากฏในภาษาไทยมาตรฐานมี 5 หน่วยเสียง ได้แก่ /t, kh^w, g, ɲ, ŋ^w/

2) หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทยมาตรฐานที่ไม่ปรากฏในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ มี 3 หน่วยเสียง ได้แก่ /p, ph, tɕh/

1.3.2.2 หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย

หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีจำนวน 8 หน่วยเสียง ส่วนหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยมาตรฐานมีจำนวน 9 หน่วยเสียง หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในทั้งสองภาษามีสัทลักษณะที่คล้ายคลึงและต่างกัน ดังนี้

1.3.2.2.1 หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่เหมือนกันระหว่างระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน ได้แก่ /-p, -t, -k, -m, -n, -ŋ, -w, -j/

1.3.2.2 หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่ต่างกันระหว่างระบบเสียง ภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน ได้แก่ หน่วยเสียงย่อย [-k^w, -ŋ^w] ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ที่ไม่ปรากฏในภาษาไทยมาตรฐาน และหน่วยเสียง /-ʔ/ ปรากฏในภาษาไทยมาตรฐาน แต่ไม่ปรากฏในภาษาเวียดนามถิ่นใต้

1.3.2.3 หน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำ

หน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำไม่ปรากฏในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ แต่ปรากฏในภาษาไทยมาตรฐาน ได้แก่ /pr, phr, pl, phl, tr, kr, kl, kw, khr, khl, khw/

1.3.3 หน่วยเสียงสระ หน่วยเสียงสระในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีจำนวน 15 หน่วยเสียง แบ่งเป็นหน่วยเสียงสระเดี่ยว 12 หน่วยเสียงและสระประสม 3 หน่วยเสียง ส่วนหน่วยเสียงสระในภาษาไทยมาตรฐานมีจำนวน 21 หน่วยเสียง แบ่งเป็นหน่วยเสียงสระเดี่ยว 18 หน่วยเสียงและสระประสม 3 หน่วยเสียง หน่วยเสียงสระของทั้งสองภาษา ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.3.3.1 หน่วยเสียงสระเดี่ยว

1.3.3.1.1 ผลการวิเคราะห์ทางโสตสัทศาสตร์ พบว่า หน่วยเสียงสระเดี่ยวที่มีสัทลักษณะคล้ายคลึงกันระหว่างภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน ได้แก่

- ตามลักษณะการออกเสียง หน่วยเสียงสระที่เหมือนกันมี 9 หน่วยเสียง ได้แก่ /i, e, ɛ, ʊ, ɔ, a, u, o, ɔ/ หน่วยเสียงที่ต่างกัน ได้แก่ หน่วยเสียง /e, ʌ/ ซึ่งปรากฏในภาษาเวียดนามถิ่นใต้แต่ไม่ปรากฏในภาษาไทยมาตรฐาน

- ตามความสั้น - ยาวของเสียง

1) หน่วยเสียงสระสูง ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มี 3 หน่วยเสียง ได้แก่ /i, e, ɛ/ ซึ่งมีหน่วยเสียงย่อยเป็นสระเสียงสั้นและเสียงยาว คือ [i, i:, e, e:, ɛ, ɛ:] ส่วนในภาษาไทยมาตรฐานปรากฏเป็นลักษณะหน่วยเสียงสั้นและยาว 6 หน่วยเสียง ได้แก่ /i, i:, e, e:, ɛ, ɛ:/

2) หน่วยเสียงสระกลาง ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มี 6 หน่วยเสียง ได้แก่ /e, ɛ, ɔ, ʌ, o, ɔ/ ในภาษาไทยมาตรฐาน มี 10 หน่วยเสียง ได้แก่ /e, e:, ɛ, ɛ:, ɔ, ɔ:, ʌ, ʌ:, o, o:/ หน่วยเสียงสระ /ʌ/ ของภาษาเวียดนามถิ่นใต้ไม่ปรากฏในภาษาไทยมาตรฐาน ส่วนหน่วยเสียง /e, ɛ, ɔ, ʌ, o, ɔ/ ใกล้เคียงกับหน่วยเสียง /e:, e:, ɔ:, ʌ:, o:/ ในภาษาไทยตามลำดับ หน่วยเสียงในภาษาไทย /e, ɛ, ɔ, ʌ, o, ɔ/ ซึ่งเป็นสระเสียงสั้น ไม่ปรากฏในภาษาเวียดนามถิ่นใต้

3) หน่วยเสียงสระต่ำในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มี 3 หน่วยเสียง ได้แก่ /e, a, a:/ ส่วนในภาษาไทยมาตรฐานมี 2 หน่วยเสียง ได้แก่ /a, a:/ หน่วยเสียง /a, a:/

ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ใกล้เคียงกับหน่วยเสียง /a, a:/ ในภาษาไทยตามลำดับ ส่วนหน่วยเสียง /e/ ไม่ปรากฏในภาษาไทยมาตรฐาน

1.3.3.1.2 ผลการวิเคราะห์ทางกลศาสตร์ พบว่า สระเสียงสั้นในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีค่าระยะเวลาใกล้เคียงกับหน่วยเสียงสระเสียงสั้นในภาษาไทยมาตรฐาน ส่วนสระเสียงยาวในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีค่าระยะเวลายาวกว่าสระเสียงสั้นในภาษาไทยมาตรฐานแต่สั้นกว่าสระเสียงยาวในภาษาไทยมาตรฐาน

1.3.3.2 หน่วยเสียงสระประสม

หน่วยเสียงสระประสมของภาษาเวียดนามถิ่นใต้ มีสัทลักษณะ คล้ายคลึงกับสระประสมของภาษาไทยมาตรฐาน จำนวน 3 หน่วยเสียง คือ /ia, wa , ua/

1.3.4 หน่วยเสียงวรรณยุกต์

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐาน มีจำนวน 5 หน่วยเสียงเท่ากัน เมื่อพิจารณาจากสัทลักษณะและรูปลักษณ์เชิงกลของหน่วยเสียงวรรณยุกต์โดยวิธีการวิเคราะห์ทางโสตศาสตร์และกลศาสตร์ ผู้วิจัยพบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในทั้งสองภาษามีสัทลักษณะคล้ายคลึงและต่างกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.3.4.1 การวิเคราะห์ทางโสตศาสตร์

จากการวิเคราะห์ทางโสตศาสตร์ พบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ใกล้เคียงกัน มีดังนี้

1) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีสัทลักษณะ ที่คล้ายคลึงกับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ ในภาษาไทยมาตรฐาน

2) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีสัทลักษณะที่คล้ายคลึงกับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ในภาษาไทยมาตรฐาน

3) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีสัทลักษณะที่คล้ายคลึงกับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ในภาษาไทยมาตรฐาน

4) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีสัทลักษณะที่คล้ายคลึงกับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ในภาษาไทยมาตรฐาน

5) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้เมื่อปรากฏในพยางค์ตาย มีสัทลักษณะที่คล้ายคลึงกับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ในภาษาไทยมาตรฐานเมื่อเกิดในพยางค์ตาย

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่มีสัทลักษณะและรูปลักษณะต่างกัน มี 2 หน่วยเสียง ได้แก่

1) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้เมื่อปรากฏในพยางค์เป็นจะไม่ปรากฏในภาษาไทยมาตรฐาน

2) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ ในภาษาไทยมาตรฐานจะไม่ปรากฏในภาษาเวียดนามถิ่นใต้

1.3.4.2 การวิเคราะห์ทางกลศาสตร์

จากการวิเคราะห์ทางกลศาสตร์ ผู้วิจัยพบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ มีสัทลักษณะที่คล้ายคลึงกับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/, หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ในภาษาไทยมาตรฐานตามลำดับ ส่วนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ต่างกัน ได้แก่

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้จะไม่ปรากฏในภาษาไทยมาตรฐาน

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ ในภาษาไทยมาตรฐานจะไม่ปรากฏในภาษาเวียดนามถิ่นใต้

2.อภิปรายผล

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบต่างระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน ครั้งนี้พบว่าระบบเสียงทั้งสองภาษามีทั้งความเหมือนและความต่างกัน ซึ่งผู้วิจัยคาดว่าเสียงที่ต่างกันจะเป็นปัญหาต่อการเรียนภาษาไทยของชาวเวียดนามถิ่นใต้ กล่าวคือ ผู้เรียนอาจไม่สามารถออกเสียงภาษาไทยให้เหมือนหรือใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา เนื่องจากว่าลักษณะของเสียงภาษาไทยมาตรฐานบางเสียงไม่ปรากฏในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ ผู้เรียนจึงนำเอาลักษณะ

ของภาษาเวียดนามถิ่นใต้ที่ใกล้เคียงกับภาษาไทยมาแทรกแซงเพื่อพูดภาษาไทย ผู้เรียนอาจพบปัญหาในการออกเสียงภาษาไทยดังต่อไปนี้

1. ปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว

ชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทย อาจประสบกับปัญหาเมื่อออกเสียงพยัญชนะต่อไปนี้

ตาราง 67 แสดงเสียงพยัญชนะต้นที่อาจจะเป็นปัญหาต่อชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทย

คุณสมบัติของเสียง	เสียงที่เป็นปัญหา	เสียงที่ออก	ตัวอย่างคำ
ลักษณะของเสียง	/p/	/b/	บี → /bi: ¹ /
ฐานกรณ์	ริมฝีปากทั้งสอง	ริมฝีปากทั้งสอง	บู → /bu: ¹ /
คุณสมบัติ	ไม่ก้อง ไม่มีลม	ก้อง ไม่มีลม	บ้า → /ba: ² /
ลักษณะของเสียง	/ph/	/f/	ฝ่า → /fa: ² /
ฐานที่ออกเสียง	ริมฝีปากทั้งสอง	ริมฝีปาก - ฟัน	ภูเขา → /fu: ¹ khaw ⁴ /
คุณสมบัติ	ไม่ก้อง มีลม	ไม่ก้องไม่มีลม	พา → /fa: ¹ /
ลักษณะของเสียง	/ph/	/p/	พอ → /po: ¹ /
ฐานที่ออกเสียง	ริมฝีปากทั้งสอง	ริมฝีปาก	พูด → /pu:t ³ /
คุณสมบัติ	ไม่ก้อง มีลม	ไม่ก้อง ไม่มีลม	เพื่อ → /pwa: ¹ /
ลักษณะของเสียง	/tɕh/	/tɕ/	ชา → /tɕa: ¹ /
ฐานที่ออกเสียง	เพดานแข็ง	เพดานแข็ง	ช้า → /tɕa: ⁴ /
คุณสมบัติ	มีลม	ไม่มีลม	ช้าง → /tɕa:ŋ ⁴ /

เครื่องหมาย → หมายถึงว่า "อาจจะออกเสียงเป็น"

คุณสมบัติที่เขียนด้วยอักษรตัวเอนเป็นคุณสมบัติที่เหมือนกันจึงทำให้เสียงสองเสียงมีความใกล้เคียงกัน จนทำให้ชาวเวียดนามถิ่นใต้ที่เรียนภาษาไม่สามารถจำแนกความแตกต่างระหว่างสองเสียง

2. ปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ

ชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทยมาตรฐานอาจพบปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /pr, phr, pl, phl/ เนื่องจากหน่วยเสียงพยัญชนะดังกล่าวประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะ /p, ph/ ซึ่งเป็นเสียงปัญหาตั้งได้กล่าวมาแล้วข้างต้น การออกเสียงผิดอาจจะเป็นไปดังนี้

ตาราง 68 แสดงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำที่อาจเป็นปัญหาต่อชาวเวียดนามถิ่นใต้ที่เรียนภาษาไทย

เสียงที่เป็นปัญหา	ออกเสียงเป็น	ตัวอย่างคำ
/pr/	/br/	ปรากฏ → /bra: ¹ kot ² /
/phr/	/fr/	พระ → /fra: ⁴ /
/pl/	/bl/	ปลา → /bla: ¹ /
/phl/	/fl/	พลาด → /fəla:t ³ /

เครื่องหมาย → หมายถึงว่า "อาจจะออกเสียงเป็น"

3) ปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะท้าย

จากประสบการณ์การเรียนการสอนภาษาไทย ผู้วิจัยพบว่า ชาวเวียดนามถิ่นใต้ที่เรียนภาษาไทยอาจไม่สามารถจำแนกหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่เป็นหน่วยเสียง /-v/ และ /-k/ , /-n/ และ /-ŋ/ กล่าวคือ เมื่อชาวเวียดนามถิ่นใต้ฟังคำภาษาไทยที่สะกดด้วยพยัญชนะท้ายที่เป็นแม่กกดและแม่กก หรือแม่กนและแม่กงมักจะสับสน เนื่องจากว่า คู่เสียงดังกล่าวมีลักษณะฐานที่เกิดและคุณสมบัติใกล้เคียงกัน (ดูตาราง 69)

ตาราง 69 แสดงลักษณะ ฐานที่เกิดและคุณสมบัติของ
หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /-t, -k, -n, -ŋ/

หน่วยเสียง	ประเภทเสียง	ฐานกรณ์	ความก้อง
/-v/	กัก	ปุ่มเหงือก	ไม่ก้อง
/-p/	กัก	เพดานอ่อน	ไม่ก้อง
/-n/	นาสิก	เพดานแข็ง	ก้อง
/-ŋ/	นาสิก	เพดานอ่อน	ก้อง

ถึงแม้ว่าหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /-t, -k, -n, -ŋ/ ต่างปรากฏในภาษาเวียดนามถิ่นใต้และภาษาไทยมาตรฐาน แต่การปรากฏร่วมระหว่างพยัญชนะท้ายและสระในแต่ละภาษาไม่เหมือนกัน ดังนี้

ตาราง 70 ตารางแสดงการปรากฏร่วมระหว่างหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /-t, -k, -n, -ŋ/ กับหน่วยเสียงสระในภาษาเวียดนามถิ่นใต้และภาษาไทยมาตรฐาน

หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย	หน่วยเสียงสระที่ปรากฏร่วม
/-t/	/๓ , ๕, a/
	/ i, i:, e, e:, ɛ, ɛ:, ʉ, ʉ:, ɤ, a:, u, u:, o:, ɔ:/
/-k/	/ɛ, e, ʉ, ๕, ʌ, a, a: u, o, ɔ, ia, ʉa, ua/
	/ i, i:, e, e:, ɛ, ɛ:, ʉ, ๕:, a, a:, u, u:, o:, ɔ:/
/-n/	/๓ , ๕, a/
	/ i, i:, e, e:, ɛ, ɛ:, ʉ, ๕:, ɤ, a:, u, u:, o, ɔ:, ɔ, ɔ:/
/-ŋ/	/ɛ, e, ʉ, ๕, ʌ, a, a: u, o, ɔ, ia, ʉa, ua/
	/ i, e, e:, ɛ, ɛ:, ʉ, ๕, ๕:, a, a:, u, u:, o, ɔ:, ɔ, ɔ:/

☐ ภาษาเวียดนามถิ่นใต้

■ ภาษาไทยมาตรฐาน

จะเห็นได้ว่าในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ หน่วยเสียงสระที่ปรากฏร่วมกับหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /-t, -n/ มีเพียง 3 หน่วยเสียง คือ /๓ , ๕, a/ ส่วน หน่วยเสียงสระที่ปรากฏร่วมกับหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /-k, -ŋ/ มี 13 หน่วยเสียง ได้แก่ /ɛ, a, a: u, o, ɔ, ia, ʉa, ua/ ลักษณะเช่นนี้ทำให้ชาวเวียดนามมักพบปัญหาในการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /-t, -n/ เมื่อประกอบกับหน่วยเสียงสระ /ɛ, ɛ:, a, a: u, u:, o, ɔ: ɔ, ɔ: ia, ʉa, ua/ ในภาษาไทย กล่าวคือ ชาวเวียดนามถิ่นใต้มีปัญหาในการฟังและพูดคำที่สะกดด้วยแม่กด และ แม่กน เมื่อเรียนภาษาไทย ผู้เรียนจะสับสนกับ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตาราง 71 ตารางแสดงตัวอย่างคำที่สะกดด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่อาจเป็นปัญหาต่อชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทย

ตัวอย่างคำ	เสียงที่ได้ยินหรือออกเสียง	
ตัด	/tat ² /	หรือ /tak ² /
มาก	/ma:k ³ /	หรือ /ma:t ³ /
หาด	/ha:t ² /	หรือ /ha:k ² /
ประกาศ	/pra ¹ ka:t ² /	หรือ /pra ¹ ka:k ² /
กระถาง	/kra ¹ tha:ŋ ⁵ /	หรือ /kra ¹ tha:n ⁵ /
กล่าวหาญ	/kla: ³ ha:n ⁵ /	หรือ /kla: ³ ha:ŋ ⁵ /
แฟน	/fɛ:n ¹ /	หรือ /fɛ:ŋ ¹ /
แดง	/dɛ:ŋ ¹ /	หรือ /dɛ:n ¹ /

4) ปัญหาในการออกเสียงสระ

ตามที่ได้กล่าวมาแล้วเบื้องต้นว่า ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ความสั้น - ยาว ของเสียงสระไม่ใช่ปัจจัยสำคัญในการจำแนกสระภาษาเวียดนามถิ่นใต้ จึงทำให้ชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทยหรือฟังเสียงภาษาไทยแล้วไม่สามารถแยกแยะว่าเป็นสระเสียงสั้นหรือสระเสียงยาว หรือออกเสียงภาษาไทยโดยไม่แยกแยะระหว่างเสียงสั้นและเสียงยาว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตาราง 72 ตารางแสดงตัวอย่างคำที่อาจเป็นปัญหาในการออกเสียงสระภาษาไทยของชาวเวียดนามถิ่นใต้

ตัวอย่างคำ	เสียงที่ได้ยินหรือออกเสียง	
สูง	/su:ŋ ⁵ /	หรือ /suŋ ⁵ /
เต็ม	/tem ¹ /	หรือ /te:m ¹ /
เหมาะ	/moʔ ² /	หรือ /mo: ² /
กระดุก	/kra ¹ du:k ² /	หรือ /kra ¹ duk ² /

ปัญหาในการออกเสียงวรรณยุกต์

ชาวเวียดนามถิ่นใต้ที่เรียนภาษาไทย มักจะพบปัญหาในการฟังและพูดคำที่สะกดด้วยหน่วยเสียงวรรณยุกต์โท ผู้วิจัยคิดว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นเกิดจากการที่ชาวเวียดนามถิ่นใต้คุ้นเคยกับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ของภาษาเวียดนามถิ่นใต้ ซึ่งไม่มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์โท จากการ

สังเกตชาวเวียดนามมักจะไต่ยีนหรือออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์โทเป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์สามัญหรือตรี กล่าวคือ คำที่เป็นพยางค์เป็นประกอบด้วยหน่วยเสียงวรรณยุกต์โท ชาวเวียดนามมักจะฟังหรือออกเสียงเป็นเสียงวรรณยุกต์สามัญ และคำที่เป็นพยางค์ตาย ประกอบด้วยหน่วยเสียงวรรณยุกต์โท ชาวเวียดนามมักจะฟังเป็นวรรณยุกต์ตรี ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตาราง 73 ตารางแสดงตัวอย่างคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงวรรณยุกต์โทที่อาจเป็นปัญหาต่อชาวเวียดนามถิ่นใต้ที่เรียนภาษาไทย

ตัวอย่างคำ	เสียงที่ได้ยินหรือออกเสียง		
บ้าน	/ba:n ³ /	หรือ	/ba:n ¹ /
ร่ม	/rom ³ /	หรือ	/rom ¹ /
ตุ้	/tu: ³ /	หรือ	/tu: ¹ /
พูด	/phu:t ³ /	หรือ	/phu:t ⁴ /
เชือก	/tɕhwak ³ /	หรือ	/tɕhwak ⁴ /
ชอบ	/tɕho:p ³ /	หรือ	/tɕho:p ⁴ /

ข้อเสนอแนะ

ผลจากการวิจัยเปรียบเทียบระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

- 1) น่าจะมีการวิจัยวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการออกเสียงภาษาไทยของชาวเวียดนามถิ่นใต้
- 2) น่าจะมีการสร้างแบบฝึกหัดเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในการออกเสียงภาษาไทยของชาวเวียดนามถิ่นใต้
- 3) น่าจะมีการวิจัยเปรียบเทียบระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐานเพื่อเป็นประโยชน์แก่ชาวเวียดนามถิ่นใต้ที่เรียนภาษาไทย
- 4) น่าจะมีการวิจัยเปรียบเทียบระบบคำและประโยคระหว่างภาษาเวียดนามกับภาษาไทยมาตรฐาน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กาญจนา นาคสกุล. (2543). ระบบเสียงภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เกรียงไกร วัฒนาสวัสดิ์. (2540). ลักษณะทางกลศาสตร์ของวรรณยุกต์ในพยางค์เสียงหนักและพยางค์เสียงเบาในภาษาเวียดนาม. วิทยานิพนธ์ อ.ม. (ภาษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- โกสุม วรรณดิลก. (2525). เปรียบเทียบและวิเคราะห์ภาษาไทย-อังกฤษ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประพาศน์ พฤทธิประภา. (2521). แนะนำการวิเคราะห์เชิงแย้ง : จากทฤษฎีถึงการปฏิบัติ. (เอกสารประกอบการสอนวิชา). กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิมลสรรค์ ไสลง. (2524). การศึกษาเสียงเชิงวิเคราะห์. เชียงใหม่: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2537). พจนานุกรมศัพท์สัทศาสตร์ อังกฤษ-ไทย. กรุงเทพฯ: เพื่อนพิมพ์
- สุธินี สุขตระกูล. (2526). วิธีวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุริยา รัตนกุล. (2531). ภาษาตระกูลออสโตรเอเชียติกและตระกูลทิเบต. นครปฐม: สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สุวิทย์ เปรมศรีรัตน์, จิน เสียวถิ่น และมยุรี ถาวรพัฒน์. (2541). ศัพท์นุกรมเวียดนาม - ไทย - อังกฤษ. นครปฐม: สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.

ภาษาเวียดนาม

- Cao Xuân Hạo. (1998). **Tiếng Việt mấy vấn đề ngữ âm, ngữ pháp, ngữ nghĩa.** Việt Nam: Nhà xuất bản Giáo dục.
- Đinh Lê Thư. (1998). **Cơ cấu ngữ âm tiếng Việt.** Việt Nam: Nhà xuất bản Giáo dục.

- Đoàn Thiện Thuật. (1999). **Ngữ âm tiếng Việt**. Hà Nội: Nhà xuất bản Đại học quốc gia Hà Nội.
- Hoàng Thị Châu. (1989). **Tiếng Việt trên các miền đất nước**. Hà Nội: Nhà xuất bản Khoa học Xã hội.
- Huỳnh Công Tín. (1999). **Hệ thống ngữ âm của tiếng Sài Gòn**. Tp. Hồ Chí Minh: Luận án Tiến sĩ ngữ văn học. Bộ Giáo dục và Đào tạo, Đại học Quốc gia thành phố Hồ Chí Minh, Trường Đại học Khoa học Xã hội và Nhân Văn.
- Nguyễn Hữu Quỳnh. (2001). **Ngữ pháp tiếng Việt**. Hà Nội: Nhà xuất bản Bách Khoa Hà Nội.
- Nguyễn Tài Cẩn. (1997). **Giáo trình lịch sử ngữ âm tiếng Việt**. Hà Nội: Xí nghiệp in đường sắt Hà Nội.

ภาษาอังกฤษ

- Hunt, Geoffrey. (1995). **Interpreting Cecil**. Waxhaw North Carolina: Summer Institute of Linguistics,
- Hendickson, J. (1983). **Error Analysis and Error Connection in Language Teaching**. Occasional Papers No. 10. Singapore: SEAMEO Regional Language Centre.
- James, Carl . (1983). **Contrastive Analysis**. [n.p] Longman group.
- Ladefoged, Peter. **Preliminaries to Linguistics**. Chicago: The University of Chicago Press.
- Li, Fang kuei. (1977). **A hand Book of Comparative Tai**. Hawaii : University Press.
- Nguyen Dang Liem. (1970). **A Contrastive Analysis of English and Vietnamese**. Canberra: Linguistic Circle of Canberra.
- Nguyễn Đình Hòa. (1997). **Vietnamese = Tiếng Việt không son phấn**. Amsterdam: John Benjamins Publishing Company.
- Phuget, Sujika. (1996). **A Phonological study of Vietnamese in Aranyaprathet district, Sakeaw Province**. Thesis M.A. (Linguistics). Nakhonpathom: Graduate School, Mahidol University. Photocopied.
- Ubolchote, Jinda. (1998). **A Phonological Study of Vietnamese at Tambon Khlung, Khlung District, Chanthaburi Province**. Master Thesis, M.A. (Linguistics) Nakhonpathom: Graduate School, Mahidol University. Photocopied.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ข้อมูลรายการคำในภาษาเวียดนามถิ่นใต้

ผู้วิจัยเสนอข้อมูลรายการคำในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ ที่ได้เก็บรวบรวมมาจากภาค
สนามตามหลักเกณฑ์ต่อไปนี้

1. รายการคำวัดเป็นกลุ่มตามลำดับเสียงพยัญชนะต้น คือ
/ b, t, th, d, ṭ, k, kh, khʷ, ɡ, ʔ, m, n, ɲ, ŋʷ, f, s, h, tɕ, l, r, w, j /
2. รายการคำในแต่ละกลุ่มจัดตามลำดับสระเดี่ยวและสระประสม คือ
/ i, e, ɛ, ɐ, ɯ, ʌ, ɑ, aː, u, o, ɔ, iɑ, ɯa, ua /
3. พยัญชนะท้ายจัดตามลำดับดังต่อไปนี้ / _p, _t, _k, _m, _n, _ŋ, _w, _j /
4. หน่วยเสียงวรรณยุกต์จัดตามลำดับ / 1 , 2 , 3 , 4 , 5 /

/b/		
/bi ³ /	bí	“ฟัก”
/bi ³ daːw ¹ /	bí dao	“ฟักเขียว”
/bi ³ do ⁴ /	bí đồ	“ฟักทอง”
/bi ⁵ /	bị	“โดน”
/be ¹ /	bê	“ยก”
/be ³ /	bế	“อุ้ม”
/be ⁴ /	bể	“แตก”
/bep ³ /	bếp	“ครัว”
/be ² /	bè	“แพ”
/be ³ /	bé	“เล็ก”
/be ⁴ /	bẻ	“หัก” (ก)
/bew ² /	bèo	“แพ”
/bew ³ /	béo	“มัน”
/bek ³ hiw ³ /	bất hiểu	“อกตัญญู”
/bek ⁵ /	bật	“เปิด”
	bật	“ขึ้น” (ขึ้นบันได)
/bw ⁵ /	bự	“ใหญ่”
/bwuk ⁵ /	bực	“รำคาญ, หงุดหงิด”
/bwuk ⁵ twuk ⁵ /	bực tức	“โมโห”

/bum ³ /	bướm	"ผีเสื้อ"
/bwn ² bɔŋ ¹ /	bình bông	"แจกัน"
/bwn ² tɯt ³ /	bình tích	"กาน้ำชา"
/bwn ² thi ⁴ /	bình thủy	"กระติกน้ำร้อน"
/bwn ⁵ /	bệnh	"ป่วย"
/bwn ⁵ jiaŋ ⁵ /	bệnh viện	"โรงพยาบาล"
/bwj ¹ /	bưi	"คุ้ย"
/bwj ⁴ /	bưởi	"ส้มโอ"
/bx ¹ /	bơ	"เนย"
/bx ² /	bờ	"ตลิ่ง"
/bx ⁴ /	bở	"ไม่แน่น"
/bx ⁵ /	bự	"ประคอง"
/byn ¹ /	bên	"ข้าง"
/byn ¹ fa.j ⁴ /	bên phải	"ข้างขวา"
/byn ¹ tɔ.j ³ /	bên trái	"ข้างซ้าย"
/byn ² /	bền	"ทน"
/byn ² bi ⁴ /	bền bì	"ทนทาน"
/byn ³ /	bến	"ท่า"
/byn ⁵ /	bệnh	"ป่วย"
/byn ⁵ ɲeŋ ¹ /	bệnh nhân	"ผู้ป่วย"
/bxj ¹ /	bơ	"ว่ายนํ้า"
/bɔŋ ¹ /	bông	"ดอกไม้"
/bɔŋ ¹ ta.j ¹ /	bông tai	"ต่างหู"
/bɔŋ ¹ ɣeŋ ¹ /	bong gân	"เคล็ด"
/bɔŋ ³ tɕiaŋ ² /	bóng chuyền	"วอลเลย์บอล"
/bɔŋ ⁵ da.j ³ /	bong đá	"กระเพาะปัสสาวะ"
/bap ³ /	bấp	"ข้าวโพด"
/bap ³ du.j ² /	bấp dùi	"กล้ามขา"
/bap ³ tɕu.j ³ /	bấp chuối	"หว่าปลี"
/bak ³ /	bắt, bắc	"จับ, เหนือ (น.)"
/bam ² /	bấm	"สับ"
/bam ³ /	bấm	"กด"
/baw ² /	bầu	"น้ำเต้า"
/baw ² km ⁴ /	bầu cử	"เลือกตั้ง"

/ba.j ² /	bầy	“ฝูง”
/ban ³ /	bánh	“ขนมชาลาเปา”
/ban ³ ba.w ¹ /	bánh bao	“ขนมเปา”
/ban ³ tek ³ /	bánh tét	“ขนมชนิดหนึ่งคล้าย ข้าวต้มมัด”
/ban ³ ta.ŋ ³ /	bánh tráng	“ข้าวเกรียบ”
/ban ³ sɛw ² /	bánh xèo	“ขนมเบื้อง”
/ba. ¹ /	ba	“พ่อ, สาม”
/ba. ² /	bà	“คำเรียกผู้หญิงอายุ ประมาณย่าหรือยาย”
/ba. ² mu ⁵ /	bà mụ	“หมอต้าแย”
/ba. ² noj ⁵ /	bà nội	“ย่า”
/ba. ² ŋwa.j ⁵ /	bà ngoại	“ยาย”
/ba. ² ja. ³ /	bà giá	“แม่ม่าย”
/ba.k ³ /	bác	“ลุง”
/ba.k ³ si ⁴ /	bác sĩ	“หมอ”
/ba.k ⁵ /	bạc	“เงิน”
/ba.ŋ ¹ dem ¹ /	ban đêm	“กลางคืน”
/ba.ŋ ¹ na.k ⁵ /	ban nhạc	“วงดนตรี”
/ba.ŋ ¹ ŋa.j ² /	ban ngày	“กลางวัน”
/ba.ŋ ² /	bàn	“โต๊ะ”
/ba.ŋ ² ba.w ² /	bàn bảo	“กบไสไม้”
/ba.ŋ ² ta.j ¹ /	bàn tay	“มือ”
/ba.ŋ ² thɿ ² /	bàn thờ	“โต๊ะบูชา”
/ba.ŋ ² tɕwŋ ¹ /	bàn chân(chung)	“เท้า”
/ba.ŋ ² tɕa.j ⁴ /	bàn chải	“แปรง”
/ba.ŋ ² ɿuj ⁴ /	bàn ủi	“เตารีด”
/ba.ŋ ² na.w ⁵ /	bàn nạo	“ที่ขูดมะพร้าว”
/ba.ŋ ³ /	bán	“ขาย”
/ba.ŋ ⁴ /	bảng	“ตาราง”
/ba.ŋ ⁵ /	bạn	“เพื่อน”
/ba.w ¹ /	bao	“ถุง, กระสอบ”
/ba.w ¹ tw ⁴ /	bao tử	“กระเพาะ”
/ba.w ² /	bào	“ไส (ไม้)”

/ba·w ³ /	báo	“หนังสือพิมพ์, แจ้ง”
/ba·w ⁴ /	bão	“พายุ”
/ba·j ¹ /	bay	“บิน”
/ba·j ² /	bài	“บท”
/ba·j ⁴ /	bày	“เจ็ด”
/ba·j ⁵ liak ⁵ /	bại liệt	“อัมพาต, เป็นง่อย”
/bu ¹ /	bu	“ดอม”
/bu ³ ko ⁴ /	búu cớ	“คอกหอยพอก”
/buŋ ² /	bùn	“โคลน”
/buŋ ³ /	bún	“ขนมจีน”
/buŋ ⁵ /	bụng	“ท้อง”
/bu j ⁵ /	bui	“ฝุ่น”
/bo ² kaw ¹ /	bồ câu	“นกพิราบ”
/bo ⁴ /	bồ	“มีประโยชน์บำรุง”
/bo ⁵ /	bộ	“ชุด”
/bo ⁵ ʔak ³ /	bộ ốc	“สมอง”
/bok ⁵ /	bột	“แป้ง”
/boŋ ² tɕoŋ ² /	bồn chồn	“กระวนกระวาย”
/boŋ ³ /	bồn	“สี่”
/bo ² /	bò	“วัว, คลาน, เลี้ยง”
/bo ² ka·p ⁵ /	bò cạp	“แมงป่อง”
/bo ³ bok ⁵ /	bó bột	“เข้าเฝือก”
/bo ⁴ /	bỏ	“ทิ้ง”
/bo ⁵ /	bọ	“แมลงชนิดหนึ่ง”
/bo p ³ /	bóp	“บีบ”
/bo p ³ na·k ³ /	bóp nát	“ขยี้”
/biak ³ /	biết	“รู้”
/biak ⁵ thw ⁵ /	biệt thự	“วิลล่า”
/bian ¹ la·j ¹ /	biên lai	“ใบเสร็จ”
/bua ² /	bùa	“เสน่ห์”
/bua ³ /	búa	“ไม้ฉอน”
/buaŋ ² /	buồn	“เศร้า, เหงา”
/buaŋ ² ɲu ² /	buồn ngủ	“ง่วงนอน”

/t/		
/ti ⁴ /	tì	“ลั่น”
/ti ⁴ mi ⁴ /	tì mi	“พิถิพิถัน”
/tim ¹ /	tim	“หัวใจ”
/tim ² /	tìm	“หา”
/tim ² kim ³ /	tìm kiếm	“ค้นหา”
/tim ³ /	tím	“ม่วง”
/tim ⁵ /	tiệm	“ร้าน”
/tiw ¹ /	tiêu	“พริกไทย”
/tiw ¹ tɕa·j ⁴ /	tiêu chày	“ท้องเสีย”
/tiw ¹ sa·j ² /	tiêu xài	“ใช้จ่าย”
/tiw ³ lam ¹ /	tiểu lâm	“ตลก”
/tiw ⁴ /	tiểu	“ปัสสาวะ”
/te ¹ /	tê	“ชา”
/te ⁵ /	tệ	“แย่”
/tɛ ³ /	té	“หกล้ม”
/tɛp ³ /	tép	“กุ้ง (เล็ก ๆ)”
/tɛk ³ /	tét	“ขาด”
/tɛw ¹ /	teo	“หด”
/teŋ ² /	tăn	“ชั้น”
/tɰ ² /	từ	“คำ”
/tɰk ² /	tức	“โกรธ”
/tɰk ³ buŋ ⁵ /	tức bụng	“แน่นท้อง”
/tɰk ³ ŋɰk ⁵ /	tức ngực	“แน่นหน้าอก”
/tɰn ¹ /	tin	“ข่าว, เชื่อ”
/tɰn ² /	tình	“ความรัก”
/tɰn ³ /	tính	“คิดคำนวณ”
/tɰn ⁴ /	tỉnh	“จังหวัด”
/tɰj ¹ /	tươi	“สด”
/tɣ ¹ /	tơ	“ไหม” (น)
/tɣn ¹ /	tên	“ชื่อ”
/tɣj ³ /	tới	“มา”
/tɬk ³ /	tóc	“ผม” (น)
/tap ⁵ /	tập	“สมุด”

/tat ³ ta ² /	tách trà	“ถ้วยน้ำชา”
/tam ¹ /	tăm	“ไม้จิ้มฟัน”
/tam ² /	tăm	“ตัวไหม”
/tam ³ /	tăm	“อาบน้้า”
	tăm	“ปลายข้าว”
/tam ³ ba·ŋ ⁴ /	tăm bảng	“กระดาน”
/tam ³ thɤk ³ /	tăm thốt	“เขียง”
/tam ³ nem ⁵ /	tăm nệm	“ที่นอน”
/tan ¹ /	tanh	“เหม็นคาว”
/taŋ ² haŋ ³ /	tảng hằg	“กระแอมไ้”
/taj ¹ /	tây	“ฝรั่ง”
/ta ³ /	tá	“โหล”
/ta·p ³ /	táp	“จับ”
/ta·k ³ /	tát	“ตบ”
/ta·m ³ /	tám	“แปด”
/ta·ŋ ² ɤa·k ³ /	tàn ác	“โหดเหี้ยม”
/ta·ŋ ² na·ŋ ¹ /	tàn nhang	“ผ้า”
/ta·ŋ ³ /	tán	“ตบ”
/ta·w ¹ /	tao	“กู”
/ta·j ¹ /	tay	“มือ”
/ta·j ² se ³ /	tài xế	“ผู้ขับรถ”
/ta·j ³ /	tái	“ลวก”
/ta·j ⁴ /	tài	“บรรทุก”
/tu ¹ /	tu	“บวช”
/tu ² /	tù	“ถูก”
/tu ⁴ /	tủ	“ตู้”
/tuŋ ⁵ kmn ¹ /	tụng kinh	“สวดมนต์”
/tuj ¹ /	tui	“ฉัน, ผม”
/tuj ³ /	túi	“กระเป๋า”
/tuj ⁴ /	tuối	“อายุ”
/tuj ⁴ theŋ ¹ /	tủi thân	“สงสารตนเอง”
/tuj ⁵ baj ¹ /	tụi bây	“พวกมึง”
/tuj ⁵ ta·w ¹ /	tụi tao	“พวกกู”
/tuj ⁵ tuj ¹ /	tụi tui	“พวกเรา”

/tuj ⁵ no ³ /	tụi nó	“พวกมัน”
/to ¹ /	tô	“ซาม”
/tok ³ /	tốt	“ดี”
/tom ¹ /	tôm	“กุง”
/tom ¹ kaŋ ² /	tôm cang	“กุงก้ามกราม”
/tom ¹ hum ² /	tôm hùm	“กุงมังกร”
/toŋ ³ /	tõn	“เปลื้อง”
/toj ¹ /	tôi	“ข้าพเจ้า”
/toj ³ /	tõi	“มิด”
/toj ⁵ /	tội	“บาป”
/to ¹ /	to	“ใหญ่”
/to ⁴ /	tỏ	“สว่าง”
/toj ⁴ /	tỏi	“กระเทียม”
/tiaŋ ¹ /	tiên	“นางฟ้า”
/tiaŋ ² /	tiền	“เงิน”
/tiaŋ ³ /	tiếng	“เสียง”
/tiaŋ ⁴ /	tiễn	“ส่ง” (คน)
/tiaŋ ⁵ /	tiện	“สะดวก”
/tmaŋ ¹ /	tương	“เต้าเจี้ยว”
/tmaŋ ² /	tưỡng	“ผนัง”
/tmaŋ ⁴ tmaŋ ⁵ /	tưởng tượng	“จินตนาการ”
/tuak ⁵ /	tuột	“หลุดออก”
/th/		
/thi ¹ /	thì	“ประกวด, ประชัน”
/thi ² tham ² /	thì thăm	“กระชับ”
/thi ³ /	thí	“สละ, ทิ้งไป”
/thi ⁵ /	thị	“ลูกจันทร์”
/thi ⁵ sa ⁴ /	thị xã	“อำเภอ (เมือง)”
/thip ⁵ /	thiếp	“การ์ด”
/thim ³ /	thím	“อาสะใภ้”
/thiw ¹ /	thiu	“บูด”
/thiw ³ /	thiếu	“ขาด”
/the ¹ /	thuê	“จ้าง”

/the ² /	thế	“สาบาน”
/the ³ /	thế	“แทน”
/the ⁴ tha·w ¹ /	thể thao	“กีฬา”
/the ¹ /	the	“เช่า”
/thɛp ³ /	thép	“แสดนเลส”
/thɛm ² /	thèm	“อยาก”
/thɛw ¹ /	theo	“ตาม”
/thɛw ⁴ /	thèo	“แล้ว, เงื่อน”
/thɛw ⁵ /	theo	“แผล”
/thɛŋ ¹ /	thân	“ตัว, สนิท”
/thɛŋ ¹ the ⁴ /	thân thể	“ร่างกาย”
/thɛŋ ¹ thiak ³ /	thân thiết	“สนิทสนม”
/thɛŋ ² /	thần	“เทวดา”
/thɛŋ ⁵ /	thận	“ไต่”
/thɯ ¹ /	thư	“จดหมาย”
/thɯ ³ /	thứ	“วัน”
/thɯ ⁴ /	thử	“ลอง”
/thɯt ³ /	thích	“ชอบ”
/thɯt ⁵ /	thit	“เนื้อ”
/thɣ ¹ /	thơ	“บทประพันธ์”
/thɣ ² /	thờ	“นับถือ, บูชา”
/thɣ ⁴ /	thờ	“หายใจ”
/thɣ ⁵ /	thợ	“ช่าง” (น.)
/thak ³ /	thóc	“ข้าวเปลือก”
/thʌŋ ¹ ka·m ⁴ /	thông cảm	“เห็นใจ”
/thap ³ /	thấp	“เตี้ย”
/tham ¹ /	thăm	“เยี่ยม”
/than ² fo ³ /	thành phố	“นคร”
/thaŋ ² laŋ ² /	thăng lặn	“จิ้งจก”
/thaŋ ³ /	thăng	“ชนะ”
/thaŋ ⁴ /	thăng	“ตรง”
/thaj ² /	thầy	“ครูผู้ชาย”
/thaj ² boj ³ /	thầy bói	“หมอดู”
/thaj ² ja·w ³ /	thầy giáo	“ครูผู้ชาย”

/thaː¹/	thoa	“ทา”
/thaː⁴/	thà	“ปล่อย”
/thaːk³/	thác	“น้ำตก”
/thaːm¹/	tham	“งก”
/thaːŋ¹/	than	“ถ่าน”
/thaːŋ³/	tháng	“เดือน”
/thaːj¹ doj⁴/	thay đổi	“เปลี่ยน”
/thaːj⁴/	thài	“โยน, ทิ้ง”
/thu¹/	thu	“เก็บ”
/thu²/	thù	“เกลียด, แค้น”
/thu³/	thú	“สัตว์”
/thun²/	thùng	“ถัง, ปิ๊บ”
/thuj³/	thúi	“เหม็น”
/tho¹ lo⁴/	thô lố	“หยาบคาย”
/thoj¹/	thôi	“เลิก”
/thoj⁴/	thối	“พด, เป่า”
/thoj⁴ saːw³/	thối sáo	“เป่าปี่”
/tho⁴/	thỏ	“กระต่าย”
/thian¹ dman²/	thiên đường	“สวรรค์”
/thian²/	thuyền	“เรือ”
/thmak³/	thước	“ไม้บรรทัด”
/thiak⁵/	thiệt	“จริง”
/thman¹/	thương	“รัก”
/thman²/	thường	“ธรรมดา, บ่อย”
/thman⁴/	thường	“ให้รางวัล”
/thua¹/	thua	“แพ้”
/thuak³/	thuốc	“ยา”
/thuak³ dək⁵/	thuốc độc	“ยาพิษ”
/d/		
/di¹/	đi	“ไป”
/diw²/	điều	“มะม่วงหิมพานต์”
/de⁴/	để	“เพื่อ”
/dem³/	đếm	“นับ”

/dɛ ² /	dề	"ทับ"
/dɛ ⁴ /	dề	"ตลอด"
/dɛp ⁵ /	đẹp	"สวย"
/dɛm ¹ /	đem	"เอา, นำ"
/dɛŋ ¹ /	đen	"ดำ"
/dɛŋ ² /	đen	"ไฟ"
/dɛŋ ² kɔj ² /	đen cây	"เทียน"
/dɛw ² /	dèo	"เทือกเขา"
/dek ³ /	đất	"ดิน"
/du ² /	đủ	"เพียงพอ"
/duk ⁵ /	đức	"เพศผู้"
/dun ¹ /	đinh	"ตะปู"
/dun ² /	đinh	"ศาล"
/dun ³ hoŋ ¹ /	đính hôn	"หมั้น"
/duŋ ² /	đừng	"อย่า"
/duŋ ³ /	đứng	"ยืน"
/dɣ ⁴ /	đỡ	"ประคอง"
/dɣn ² /	đền	"ใช้คืน"
/dɣn ³ /	đến	"มา"
/dɣj ⁵ /	đợi	"รอ, คอย"
/dɬk ⁵ /	đọc	"อ่าน"
/dɬŋ ¹ /	đông	"แน่น"
/dɬŋ ² /	đồng	"ทองแดง"
/dɬŋ ² ho ² /	đồng hồ	"นาฬิกา"
/dɬŋ ³ /	đóng	"ปิด"
/dɬŋ ⁵ /	động	"ค้ำ"
/dap ³ mɣn ² /	đắp mền	"ห่มผ้า"
/dap ⁵ /	đập	"ทุบ, เขื่อน"
/dak ³ /	đắt	"ขายดี"
/dak ⁵ /	đặc	"ข้น"
/dak ⁵ biak ⁵ /	đặc biệt	"พิเศษ"
/dam ¹ /	đâm	"แทง"
/dan ³ /	đánh	"ตี"
/daŋ ³ /	đăng	"ขม"

/daw ¹ /	ด้าว	"ไหนด"
/daw ² /	ด้าว	"หัว"
/daw ³ /	ด้าว	"แข่ง"
/daw ⁵ /	ด้าว	"ถั่ว"
/da.j ¹ /	ด้าย	"นี้"
/da.j ² /	ด้าย	"เต็ม"
/da.j ⁴ /	ด้าย	"ตัน"
/da.j ⁵ /	ด้าย	"ปิด, ครอบ"
/da. ³ /	ด่า	"เตะ, หิน"
/da. ⁴ /	ด้า	"แล้ว"
/da.p ⁵ /	ด่าป	"ถีบ"
/da.m ² /	ด้าม	"เสลด"
/da.m ³ kw.j ³ /	ด้าม curi	"งานแต่งงาน"
/da.m ³ ma: ¹ /	ด้าม ma	"งานศพ"
/da.m ³ jo ⁴ /	ด้าม gi ³	"งานครบรอบวันตาย"
/da.ŋ ¹ /	ด่าง	"กำลัง"
/da.ŋ ² /	ด่าง	"ฝูง"
/da.ŋ ³ /	ด่าง	"สม"
/da.ŋ ⁴ /	ด่าง	"พรรค"
/da.ŋ ⁵ /	ด่าง	"ลูกปิ่น"
/da.w ¹ /	ด่าว	"เจ็บ"
/da.w ² /	ด่าว	"จุด"
/da.w ⁴ /	ด่าว	"เกาะ"
/da.j ⁴ /	ด้า	"เลี้ยง"
/da.j ⁵ /	ด้า	"ใหญ่โต"
/duk ⁵ /	ดุด	"ขุน"
/duŋ ³ /	ดุ้ง	"ถูก"
/duŋ ⁵ /	ดุ้ง	"ชน"
/du.j ¹ /	ดุย	"ดาบอด"
/du.j ³ /	ดุย	"หมดแรง"
/du.j ⁴ /	ดุย	"ไล่"
/do ² /	ดื้อ	"เครื่องใช้"
/do ³ /	ดื้อ	"ให้คำทาย"
/do ⁴ /	ดื้อ	"หก, เทลง"

/dɔk ³ /	ด้อต	“เผา”
/dɔŋ ³ /	ด้อน	“ก้อน” (ก)
/dɔj ¹ /	ด้อ	“คู”
/dɔj ² /	ด้อ	“เขา”
/dɔj ⁴ /	ด้อ	“แลก”
/dɔ ¹ /	ดอ	“วัด” (ก)
/dɔ ³ /	ดอ	“นั้น, โนน”
/dɔ ⁴ /	ดอ	“แดง”
/dɔk ⁵ /	ดอต	“ยอด”
/dɔj ³ /	ด้อ	“หิว”
/diak ³ /	ดิแ็ค	“หุหนวก”
/dian ¹ /	ดิเ็น	“บ้า”
/dian ⁵ /	ดิเ็น	“ไฟฟ้า”
/dian ⁵ thoŋ ⁵ /	ดิเ็น thoại	“โทรศัพท์”
/dwan ¹ /	ดาง	“กำลัง”
/dwan ² /	ดว่อง	“ถนน, น้ำตาล”
/dwak ⁵ /	ดวอ	“ได้”
/dua ¹ /	dua	“แข่งขัน”
/dua ² /	dua	“เล่น”
/dua ⁴ /	dua	“ตะเกียบ”
/dua ⁴ bep ³ /	dua bếp	“ไม้พายข้าว”

/t /		
/ti ⁴ /	trĩ	“ริดสีดวง”
/tiw ⁵ /	triệu	“ล้าน”
/te ⁴ /	trĩ	“ช้า, สาย”
/tɛ ⁴ /	trẻ	“เด็ก”
/teŋ ² na ² /	trần nhà	“เพดานบ้าน”
/tɰ ² /	trừ	“ลบ”
/tɰ ⁴ /	trữ	“ดุน, เก็บ”
/tɰŋ ³ /	trúng	“ trúng ”
/tɣn ¹ /	trên	“บน”
/tɣŋ ⁵ mak ³ /	trợn mắt	“เหลืออกตา”
/tɣj ² /	trời	“ฟ้า”

/tɤj ² gam ² /	trời gầm	“ฟ้าร้อง”
/tɤk ³ hok ³ /	tróc hốt	“ลมบ้าหมู”
/tɤk ⁵ /	trọc	“ล้น” (ค)
/tɤŋ ³ /	trống	“กลอง”
/tat ³ /	trách	“ต่อว่า”
/tak ⁵ /	trắc	“ชัน”
/tam ¹ /	trăm	“ร้อย” (จ)
/tan ¹ /	tranh	“ภาพ”
/tan ³ /	tránh	“เลี่ยง”
/taŋ ¹ /	trăng	“พระจันทร์”
/taŋ ¹ khwiak ³ /	trăng khuyết	“จันทร์เสี้ยว”
/taŋ ³ /	trăng	“ขาว”
/ta ² /	trà	“ชา”
/ta ⁴ /	trà	“คิน”
/ta ⁴ lɤj ² /	trà lời	“ตอบ”
/ta.m ⁵ /	trạm	“สถานี”
/ta.ŋ ³ /	trán	“หน้าผาก”
/ta.j ³ /	trái	“ซ้าย”
/ta.j ³ ta.j ² /	trái tai	“ติงหู”
/ta.j ³ kaj ¹ /	trái cây	“ผลไม้”
/ta.j ⁴ /	trài	“ปู่” (ก.)
/ta.j ⁵ /	trại	“ค่าย”
/tu ¹ /	tru	“หอน”
/tu ² /	trù	“สาปแช่ง”
/tum ² /	trùm	“คลุม”
/tuŋ ¹ /	trung	“กลาง”
/tuŋ ² /	trùn	“ไล่เดือน”
/to ⁴ bɤŋ ¹ /	trổ bông	“ออกดอก”
/toŋ ³ /	trốn	“แอบ, ซ่อน”
/toj ¹ /	trôi	“ไหล”
/to ¹ /	tro	“ชี้เท้า”
/toŋ ² /	tròn	“กลม”
/toj ³ /	trói	“มัด”
/twa ¹ /	trưa	“เที่ยง”

/twaŋ ² /	trườn	"เลื้อย"
/twaŋ ² hək ⁵ /	trường học	"โรงเรียน"
/k /		
/ki ² da ² /	kì đà	"ตะกวด"
/ki ² ɲaŋ ¹ /	kì nhong	"กิ้งก่า"
/ki ³ tɲn ¹ /	kí tên	"เข็นชื่อ"
/ki ⁴ /	kī	"รอบคอบ"
/kim ¹ /	kim	"เข็ม"
/kim ³ /	kiếm	"หา, ดาบ"
/kim ⁴ /	kiếm	"ตรวจ"
/kiw ¹ /	kêu	"ร้อง, เรียก"
/ke ¹ /	kê	"ปู" (ก.), "รอง"
/ke ³ /	kế	"แผน"
/ke ³ wat ⁵ /	kế hoạch	"แผนการ"
/ke ⁴ /	kế	"เล่า"
/ke ⁴ le ⁴ /	kể lể	"รำพึงรำพรรณ"
/ke ⁵ /	kệ	ชั้นวางของ
/kew ¹ /	kêu	"ร้อง, เรียก"
/kɛ ¹ /	ke	"ชี้พื้น"
/kɛ ³ /	ké	เจ็บ
/kɛp ⁵ /	kẹp	"คีบ"
/kɛw ¹ /	keo	"การ"
/kɛw ³ /	kéo	"ลาก"
/kɛw ⁵ /	kẹo	"ลูกอม, ชี้นิ่ม"
/kek ³ /	kất	"เก็บ"
/keŋ ¹ /	cân	"ชั่ง"
/keŋ ² /	cần	"ต้องการ"
/keŋ ⁴ then ⁵ /	cẩn thận	"ระมัดระวัง"
/keŋ ⁵ thi ⁵ /	cận thị	"สายตาสั้น"
/kwɛt ⁵ /	kịch	"ละคร"
/kwk ⁵ /	cực	"ลำบาก"
/kun ¹ /	kinh	"คลอง"
/kun ¹ ɲim ⁵ /	kinh nghiệm	"ประสบการณ์"

/kwn ³ /	kín	“มิด”
/kwn ³ da·w ³ /	kín đáo	“มิดชิด”
/kwŋ ¹ /	cưng	“รัก”
/kwŋ ³ /	cúng	“แข็ง”
/kwj ² /	cười	“หัวเราะ”
/kwj ³ /	cười	“แต่งงาน”
/kwj ⁴ /	củi	“ฐิ”
/kɣ ² /	kờ	“ธง”
/kɣ ² ba·k ⁵ /	kờ bạc	“การพนัน”
/kɣ ³ /	cớ	“เหตุผล”
/kɣ ⁴ /	cỡ	“ขนาด”
/kɣm ¹ /	cơm	“ข้าว”
/kɣj ⁴ /	cởi	“ถอด”
/kap ⁵ /	cặp	“คู่”
/kak ³ /	cắt	“ตัด”
/kam ¹ /	câm	“ไป”
/kam ² /	cầm	“ถือ”
/kam ³ /	cấm	“ห้าม”
/kan ¹ /	canh	“แกง”
/kan ² /	cành	“กิ่ง”
/kan ³ /	cánh	“ปีก”
/kan ⁴ /	cảnh	“ทิวทัศน์”
/kaŋ ¹ thaŋ ⁴ /	căng thẳng	“เครียด”
/kaŋ ² naŋ ² /	cần nhân	“บ่น”
/kaŋ ³ /	cần	“กัด”
/kaŋ ⁴ /	cảng	“ดิน”
/kaŋ ⁵ /	cặn	“กาก”
/kaw ¹ ka· ³ /	câu cá	“ตกปลา”
/kaw ² /	cầu	“สะพาน”
/kaw ² tha·ŋ ¹ /	cầu thang	“บันได”
/kaw ² maj ¹ /	cầu mây	“ตะกร้อ”
/kaw ² ɲwian ⁵ /	cầu nguyện	“ภาวนา”
/kaw ² lɔŋ ¹ /	cầu lông	“แบดมินตัน”
/kaw ⁵ /	cậu	“น้า”

/kaj ¹ /	cây	“ไม้”
/kaj ¹ thwak ³ /	cây thước	“ไม้บรรทัด”
/kaj ¹ tɔoj ⁴ /	cây chổi	“ไม้กวาด”
/kaj ¹ gaj ⁵ /	cây gậy	“ไม้เท้า”
/kaj ¹ kɛp ⁵ /	cây kẹp	“คียบผม”
/kaj ¹ kok ⁵ /	cây cột	“เสา”
/kaj ¹ koj ³ /	cây cối	“ต้นไม้”
/kaj ¹ kian ⁴ /	cây kiếng	“ไม้ประดับ”
/kaj ¹ saŋ ¹ /	cây xăng	“ปั้มน้ำมัน”
/kaj ¹ ju ² /	cây dù	“ร่ม”
/ka ¹ /	ca	“ร้องเพลง, เหยือกน้ำ”
/ka ¹ si ⁴ /	ca sĩ	“นักร้อง”
/ka ² /	cà	“มะเขือ”
/ka ² lam ¹ /	cà lăm	“ดัดอ่าง”
/ka ³ /	cá	“ปลา”
/ka ³ tɛ ¹ /	cá trê	“ปลาดุก”
/ka ³ map ⁵ /	cá mập	“ปลาดลาม”
/ka ³ saw ³ /	cá sấu	“จระเข้”
/ka ³ hɛw ¹ /	cá heo	“ปลาโลมา”
/ka ³ ro ¹ /	cá rô	“ปลาหมอ”
/ka ³ k ³ /	cát	“ทราย”
/ka ³ m ¹ /	cam	“ส้ม”
/ka ³ m ³ ʔɤŋ ¹ /	cám ơn	“ขอบคุณ”
/ka ⁴ m ⁴ ʔɤŋ ¹ /	cảm ơn	“ขอบคุณ”
/ka ³ ɲ ³ /	cán	“ทับ (รถ)”
/ka ⁴ ɲ ⁴ /	càng	“ท่าเรือ”
/ka ⁵ ɲ ⁵ /	cạn	“ตื้น”
/ka ¹ w ¹ /	cao, cau	“สูง, หมากร”
/ka ¹ w ¹ ʔɤk ³ /	cao ốc	“อาคารสูง”
/ka ² w ² /	cào	“เกา”
/ka ³ w ³ /	cáo	“สุนัขจิ้งจอก”
/ka ⁵ w ⁵ /	cạo	“ขูด”
/ka ¹ j ¹ /	cay	“เผ็ด”
/ka ² j ² ruəŋ ⁵ /	cày ruộng	“ไถนา”

/ka.j ³ /	cái	“ลักษณะนามเรียกสิ่ง ของ”
/ka.j ⁴ /	cài	“เถียง”
/ka.j ⁵ /	cại	“ไช้”
/ku ³ /	cúu	“ช่วยชีวิต”
/ku ⁴ /	cũ	“เก่า”
/ku ⁴ kh ^w a.j ¹ /	củ khoai	“มัน” (น.)
/ku ⁴ saŋ ³ /	củ sắn	“มันแกว”
/ku ⁴ han ² /	củ hành	“หัวหอม”
/kuj ² /	cùi	“ตัวน”
/kuj ² tɕo ⁴ /	cùi chó	“ศอก”
/kuj ³ /	cuối	“ปลาย, กั้ม”
/kuj ⁴ /	cùi	“ฟิน”
/ko ¹ /	cô	“อาผู้หญิง”
/ko ¹ ja.w ³ /	cô giáo	“ครูผู้หญิง”
/ko ³ gaŋ ³ /	cố gắng	“พยายาม”
/ko ⁴ /	cố	“คอ”
/kok ⁵ /	cột	“เสา, มัด”
/kɔ ² /	cò	“นกกระยาง”
/kɔ ³ /	có	“มี”
/kɔ ³ baw ² /	có bầu	“มีท้อง”
/kɔ ³ the ⁴ /	có thể	“สามารถ, อาจจะ”
/kɔ ³ tha.j ¹ /	có thai	“ตั้งครรภ์”
/kɔ ³ hiw ³ /	có hiểu	“กตัญญู”
/kɔ ³ jiaŋ ¹ /	có duyên	“มีเสน่ห์”
/kɔ ⁴ /	cỏ	“หญ้า”
/kop ⁵ /	cọp	“เสือ”
/kɔŋ ¹ /	con	“ลูก”
/kɔŋ ¹ ta.j ¹ /	con trai	“ลูกชาย”
/kɔŋ ¹ ga.j ³ /	con gái	“ลูกสาว”
/kɔŋ ¹ nwt ³ /	con nít	“เด็ก ๆ”
/kɔŋ ¹ ɲɯŋ ¹ /	con người	“ลูกตา”
/kɔŋ ¹ ɲɯŋ ² /	con người	“มนุษย์”
/kɔ.j ¹ /	coi	“ชม, ดู”

/kɔj ¹ thwan ² /	coi thường	“ตู่ก”
/kia ¹ /	kia	“โน้น”
/kiaŋ ¹ neŋ ⁴ /	kiên nhần	“อดทน”
/kiaŋ ³ /	kiến	“มด”
/kwa ¹ /	cửa	“เลื่อย”
/kwa ³ /	cửa	“बाट”
/kwa ⁴ /	cửa	“ประตู”
/kwa ⁵ /	cửa	“เตื่อย”
/kua ¹ /	cua	“ปู”
/kua ⁴ /	của	“ของ”
/kuak ³ /	cước	“จอบ”
/kuaŋ ³ tɕiɯ ³ /	cưỡng chiểu	“กั้งกือ”
/kuaŋ ³ haŋ ⁵ /	cưỡng hợng	“หลอดลม”
/kh/		
/khi ¹ /	khi	“เมื่อ”
/khi ¹ na·w ² /	khi nào	“เมื่อไร”
/khi ³ /	khí	“อากาศ”
/khi ³ haw ⁵ /	khí hậu	“ภูมิอากาศ”
/khi ⁴ /	khí	“ลึง”
/khi ¹ toŋ ³ /	khiêm tốn	“นอบน้อมถ่อมตน”
/khe ³ /	khế	“มะเฟือง”
/khek ³ /	khét	“ไหม้”
/kheŋ ¹ /	khen	“ชม”
/khew ³ /	khéo	“รอบคอบ, มีฝีมือ”
/khw ³ hoj ² /	khứ hồi	“กลับคืน”
/khr ² /	khờ	“ซื่อป้อ”
/khrak ³ /	khóc	“ร้องไห้”
/khrəŋ ¹ /	không	“ไม่, ศูนย์”
/khat ³ /	khách	“แขก”
/kham ¹ fuk ⁵ /	khâm phục	“ชื่นชม”
/khaŋ ¹ /	khăn	“ผ้า”
/kha·k ³ /	khác, khát	“ต่าง, กระหาย”
/kha·ŋ ³ ja· ⁴ /	khán giá	“ผู้ชม”

/khu ¹ ɟɯk ⁵ /	khu vực	“บริเวณ”
/khuk ³ /	khúc	“ท่อน”
/khɔ ³ /	khó	“ยาก”
/khɔj ³ /	khói	“ควัน”
/kh ^w /		
/kh ^w ɛ ¹ /	khoe	“อวด”
/kh ^w ɛ ¹ kh ^w a.ŋ ¹ /	khoe khoan	“โอ้อวด”
/kh ^w ɛ ⁴ /	khỏe	“สบายดี”
/kh ^w a. ¹ /	khoa	“คณะ”
/kh ^w a. ³ /	khóa	“ล็อก”
/kh ^w a. ⁴ thɛŋ ¹ /	khóa thân	“เปลือยกาย”
/kh ^w a.k ³ la.k ³ /	khoác lác	“ซีม่”
/kh ^w a.j ¹ /	khoai	“มัน”
/kh ^w ia ¹ /	khuya	“ดึก”
/kh ^w ia.ŋ ¹ /	khuyên	“แนะนำ”
/g/		
/gi ¹ /	ghi	“บันทึก”
/gi ⁵ /	ghị	“ตึง”
/ge ¹ /	ghê	“นากลัว”
/ge ³ /	ghế	“เก้าอี้”
/gɛ ¹ /	ghe	“เรือ”
/gɛ ³ /	ghé	“แฉะ”
/gɛ ⁴ /	ghẻ	“หนอง”
/gɛ ⁵ /	ghẹ	“ปูม้า”
/gɛŋ ¹ /	ghen	“หึ่ง”
/gɛŋ ² /	ghèn	“ซีด”
/gek ⁵ daw ² /	gật đầu	“พยักหน้า”
/gɛŋ ¹ /	gân	“เอ็น”
/gɛŋ ² /	gần	“ใกล้”
/gɯŋ ² /	gừng	“ขิง”
/gak ³ kaj ¹ /	gốc cây	“ตอไม้”
/gɣ ⁴ /	gở	“แคะ” (n)

/gap ³ /	gấp	“ด่วน”
/gap ⁵ /	gấp	“พบ”
/gat ⁵ /	gạch	“อิฐ”
/gan ¹ /	ganh	“อิจฉา”
/gan ³ /	gánh	“หาบ”
/gaŋ ³ /	gắn	“ติด”
/ga ² /	gà	“ไก่”
/ga·k ⁵ /	gạt	“หลอก”
/ga·ŋ ¹ /	gan	“ดັบ”
/ga·w ² /	gàu	“รังแค”
/ga·w ⁵ /	gạo	“ข้าวสาร”
/ga·w ⁵ lɯk ³ /	gạo lúc	“ข้าวกล้อง”
/ga·j ¹ /	gai	“หนาม”
/ga·j ³ /	gáy	“ขัน” (ก)
/ga·j ⁴ /	gài	“เกา”
/goj ³ /	gối	“หมอน”
/gok ³ tɕəmŋ ¹ /	gót chân	“ส้นเท้า”
/goj ³ /	gói	“ห่อ”
/goj ⁴ /	gỏi	“ยำ”
/goj ⁵ daw ² /	gội đầu	“สระผม”
/ʔ/		
/ʔi ¹ ta ³ /	y tá	“พยาบาล”
/ʔi ³ ŋi ⁴ /	ý nghi	“ความคิด”
/ʔi ³ ŋia ⁴ /	ý nghiã	“ความหมาย”
/ʔim ¹ /	im	“สงบ”
/ʔiw ¹ /	yêu	“รัก”
/ʔim ³ duj ³ /	yếu đuối	“อ่อนแอ”
/ʔe ¹ raŋ ¹ /	ê răng	“เสียวฟัน”
/ʔe ³ /	ế	“ขึ้นคาน, ขายไม่ออก”
/ʔe ¹ ɲa·j ⁵ /	e ngại	“เกรงใจ”
/ʔem ¹ /	em	“น้อง”
/ʔew ¹ /	eo	“เียว”
/ʔɯp ³ /	uớp	“หมัก” (ก)

/ʔwt ³ /	ít	“น้อย”
/ʔwt ³ ki ⁴ /	ích ki	“เห็นแก่ตัว”
/ʔɣ ⁴ /	ờ	“อยู่”
/ʔɣ ⁵ /	ợ	“เรอ”
/ʔɣt ³ /	ếch	“กบ”
/ʔɣk ³ /	ót	“พริก”
/ʔɣm ¹ /	ôm	“กอด”
/ʔΔk ³ /	ốc	“หอย”
/ʔΔŋ ¹ /	ong, ông	“ผึ้ง, คำสรรพนามเรียก ผู้ชายสูงอายุ”
/ʔΔŋ ¹ ta·w ³ /	ông táo	“เทวดาประจำเตาไฟ”
/ʔΔŋ ¹ then ² ta·j ² /	ông thần tài	“เทวดานำโชค”
/ʔΔŋ ¹ dia ⁵ /	ông địa	“เจ้าที่”
/ʔΔŋ ¹ noj ⁵ /	ông nội	“ปู่”
/ʔΔŋ ¹ ŋwa·j ⁵ /	ông ngoại	“ตา”
/ʔΔŋ ¹ fu ⁴ /	ông phủ	“ยมบาล”
/ʔΔŋ ³ wiaŋ ⁴ /	ông quyền	“กระดุกหน้าแข้ง”
/ʔap ³ tɯŋ ³ /	ấp trứng	“ฟักไข่”
/ʔam ¹ fu ⁴ /	âm phủ	“นรก”
/ʔam ³ /	ấm	“อุ่น”
/ʔam ³ nwak ³ /	ấm nước	“กาต้มน้ำ”
/ʔan ¹ /	anh	“พี่ชาย”
/ʔaŋ ¹ /	ăn	“กิน”
/ʔaŋ ¹ tɣm ¹ /	ăn trộm	“ขโมย”
/ʔaŋ ¹ kwɔp ³ /	ăn cướp	“โจร”
/ʔaŋ ¹ hoj ³ lo ⁵ /	ăn hối lộ	“กินเงินใต้โต๊ะ”
/ʔaŋ ¹ ja·ŋ ¹ /	ăn gian	“โกง”
/ʔa·k ³ /	ác	“โหดร้าย”
/ʔa·k ³ dΔk ⁵ /	ác độc	“โหดเหี้ยม”
/ʔa·k ³ ka·m ⁴ /	ác cảm	“อคติ”
/ʔa·ŋ ¹ ʔuj ⁴ /	an ủi	“ปลอบใจ”
/ʔa·w ¹ /	ao	“ป่อ (น้ำ)”
/ʔa·w ³ /	áo	“เสื้อ”
/ʔa·w ³ dam ² /	áo đầm	“ชุดราตรี”

/ʔa·w ³ ja·j ² /	áo dài	“ชุดประจำชาติเวียดนาม”
/ʔa·w ⁴ thuk ⁵ /	áo thuật	“มายากล”
/ʔup ³ /	úp	“คว้า”
/ʔuk ³ /	út	“สุดท้อง (เล็กที่สุด)”
/ʔuŋ ¹ thm ¹ /	ung thư	“มะเร็ง”
/ʔuj ⁴ do ² /	úi đồ	“รีดผ้า”
/ʔo ⁴ /	ố	“ร้าง”
/ʔo ⁴ khwa· ³ /	ố khóa	“แม่กุญแจ”
/ʔom ¹ /	ôm	“กอด”
/ʔoɔj ³ /	ói	“อาเจียน”
/ʔoɔj ⁴ /	òì	“ฝรั่ง”
/ʔmak ³ /	ướt	“เปียก”
/ʔuanɔj ³ /	uống	“ดื่ม”
/m/		
/mi ² /	mì	“บะหมี่, มั่นสำปะหลัง”
/mi ³ mak ³ /	mí mắt	“เปลือกตา”
/mi ⁴ /	Mĩ	“อเมริกา”
/me ¹ /	mê	“หลง”
/me ¹ muj ⁵ /	mê muội	“หลงไหล”
/me ² /	mễ	“กึ่ง”
/mɛ ¹ /	me	“มะขาม”
/mɛ ² /	mè	“งา”
/mɛ ⁵ /	mẹ	“แม่”
/mɛ ⁵ gɛ ⁴ /	mẹ ghè	“แม่เลี้ยง”
/mɛk ³ /	méc (mách)	“ฟอง”
/mɛw ² /	mèo	“แมว”
/mek ³ /	mất	“หาย”
/mek ⁵ /	mật	“น้ำดี”
/mek ⁵ ʔaŋ ¹ /	mật ong	“น้ำผึ้ง”
/mɛŋ ⁵ /	mận	“ชมพู”
/mɯp ³ /	mướt	“บวบ”
/mut ³ /	mít	“ขนุน”

/muk ³ /	múc	“ผลไม้แช่อิ่ม, กวน, เชื่อม”
/muj ² /	mùng	“ดีใจ”
/muj ² /	mười	“สิบ”
/mɿ ¹ /	mơ	“ฝัน”
/mɿ ² /	mờ	“สลัว, ไม่ชัด”
/mɿ ⁴ /	mở	“เปิด”
/mɿ ⁵ /	mợ	“น้าสะใภ้”
/mɿt ⁵ /	mệt	“เหนื่อย”
/mɿn ² /	miền	“ผ้าห่ม”
/mɿj ² /	mời	“เชิญ”
/mɿj ³ /	mới	“ใหม่”
/mak ⁵ /	mọc	“งอก, ขึ้น”
/maŋ ¹ /	mong	“รอ, คอย”
/maŋ ² ga ² /	mõng gà	“หงอนไก่”
/maŋ ³ /	móng	“เล็บ”
/maŋ ⁴ /	mỏng	“บาง”
/maŋ ⁵ /	mộng	“ฝัน”
/map ⁵ /	mập	“อ้วน”
/mat ⁵ ma-w ³ /	mạch máu	“เส้นเลือด”
/mak ³ /	mắt	“ตา” (น), “แพง” (ค)
/mak ³ kɿ ⁴ /	mắc cỡ	“อาย”
/mak ³ kian ³ /	mắt kính	“แว่นตา”
/mak ³ nɿ ⁵ /	mắc nợ	“เป็นหนี้”
/mak ³ ɲeŋ ⁵ /	mắc nghen	“อาหารติดคอ”
/mak ³ lɛ ³ /	mắt lé	“ตาเหล่”
/mak ³ sɿt ³ /	mắt xéch	“ตาเขว”
/mak ³ hi ³ /	mắt hí	“ตาสาย”
/mak ³ lɛ ³ /	mắt lé	“ตาเหล่”
/mak ³ loj ² /	mắt lòì	“ตาโปน”
/mak ⁵ /	mặc, mặt	“สวมใส่, หน้า”
/mam ³ /	mắm	“ปลาร้า”
/mam ³ ruak ³ /	mắm ruốt	“กะปิ”
/man ⁵ /	mạnh	“แรง”

/man ⁵ khwe ⁴ /	mạnh khỏe	“แข็งแรง”
/man ⁵ me ⁴ /	mạnh mẽ	“แข็งแกร่ง”
/maŋ ¹ /	măng	“หน่อไม้”
/maŋ ³ /	mǎng	“ด่า”
/maŋ ⁵ /	mặk	“เค็ม”
/ma· ¹ /	ma	“ผี”
/ma· ² /	mà	“แต่”
/ma· ³ /	má	“แม่”
/ma· ⁴ /	mà, mã	“สุสาน,ม้า”
/ma· ⁵ /	mạ	“ต้นกล้า”
/ma·k ³ /	mát	“เย็น”
/ma·k ⁵ /	mạt	“ยากจน”
/ma·ŋ ¹ /	mang	“เอาไป,ใส่”
/ma·ŋ ² /	màn	“มาน”
/ma·ŋ ² ta·ŋ ¹ /	màn tan	“ขมับ”
/ma·ŋ ² ni ⁴ /	màn nhĩ	“แก้วหู”
/ma·ŋ ³ /	máng	“แขวน”
/ma·w ¹ /	mau	“เร็ว”
/ma·w ² /	màu	“สี”
/ma·w ³ /	máu	“เลือด”
/ma·w ⁵ /	mạo	“ปลอม”
/ma·j ¹ /	may	“เย็บ”
/ma·j ¹ maŋ ³ /	may mǎn	“โชคดี”
/ma·j ² /	mài	“ลับ”
/ma·j ³ /	máy	“เครื่องยนต์”
/ma·j ³ twn ³ /	máy tính	“เครื่องคิดเลข”
/ma·j ³ ji ¹ twn ³ /	máy vi tính	“เครื่องคอมพิวเตอร์”
/ma·j ³ jak ⁵ /	máy giặt	“เครื่องซักผ้า”
/mu ² /	mù	“ดาบอด”
/muk ³ /	múc	“ตัก”
/muk ⁵ /	mụt	“ตุ่ม”
/muk ⁵ pɔk ⁵ /	mụt nhọt	“ฝี”
/muk ⁵ ruj ² /	mụt ruồi	“ไฝ”
/mun ² /	mùng	“มุ้ง”

/mun ⁵ /	mụn	“สิว”
/muj ² /	mùì	“กลืน”
/muj ³ /	muõì	“เกลือก”
/muj ⁴ /	mùì, muõì	“จุ่มก, ยุง”
/muj ⁴ tɛk ⁵ /	mùì tẹt	“จุ่มกบี้”
/muj ⁴ lo ⁴ /	mùì lò	“จุ่มกบี้”
/mo ² /	mỗ	“สุสาน”
/mo ² hoj ¹ /	mỗ hôi	“เหมื่อ”
/mo ⁴ /	mố	“ผ่าตัด, จิก”
/mok ⁵ /	một	“หนึ่ง”
/moj ¹ /	môi	“ริมฝีปาก”
/moj ² /	môi	“เหยื่อ”
/moj ³ /	mối	“ปลวก”
/mo ² /	mò	“งม, ลูบไล่”
/mo ⁴ ʔa·k ³ /	mỏ ác	“กระหม่อม”
/mɔk ⁵ /	mọt	“ด้วมอด”
/mɔj ³ /	mối	“ปลวก”
/mɔj ⁴ /	mòi	“เหมื่อย”
/mia ³ /	mía	“อ้อย”
/mia ⁴ ma·j ¹ /	mía mai	“ประชิด”
/mian ² /	miền	“ภาค”
/mian ² bak ³ /	miền bắc	“ภาคเหนือ”
/mian ² taj ¹ /	miền tây	“ภาคตะวันตก”
/mian ² dɔŋ ¹ /	miền đông	“ภาคตะวันออก”
/mian ² tɔŋ ¹ /	miền trung	“ภาคกลาง”
/mian ² na·m ¹ /	miền nam	“ภาคใต้”
/mian ³ /	miếng	“ชิ้น”
/mian ⁴ /	miếng	“เศษแก้ว, เศษโลหะ”
/mian ⁴ fi ³ /	miễn phí	“ฟรี”
/mian ⁵ /	miệng	“ปาก”
/mwa ¹ /	mưa	“ฝน”
/mwa ¹ tan ⁵ /	mưa tạnh	“ฝนซา”
/mwa ¹ lam ¹ ram ¹ /	mưa lâm râm	“ฝนพรำ”
/mwan ⁵ /	mượn	“ยืม”

/mua ¹ /	mua	“ซื้อ”
/mua ² /	mùa	“ฤดู”
/mua ³ /	múa	“รำ”
/muəŋ ³ /	munốk	“อยาก”
/muəŋ ⁴ /	munống	“ซัอน”
/muəŋ ⁵ /	munộk	“ซ้า, สาย”
/n/		
/ni ¹ ko ¹ /	ni cô	“แม่ชี”
/nep ³ /	nếp	“ข้าวเหนียว”
/nem ¹ /	nêm	“ปรุง”
/nem ³ /	nêm	“ชิม”
/nem ⁵ /	nệm	“ที่นอน”
/nɛ ³ /	né	“หลีก”
/nɯ ⁴ /	nữ	“ผู้หญิง”
/nɯk ³ kuk ⁵ /	nấc cụt	“สะอึก”
/nɯk ⁵ /	nực	“อบอ้าว”
/nɣ ¹ /	nơ	“โบ”
/nɣ ⁴ /	nở	“บาน”
/nɣ ⁵ /	nợ	“หนี้”
/nɣn ² /	nền	“พื้น”
/nɬk ³ ɲa ² /	nóc nhà	“หลังคา”
/nɬŋ ¹ jɛŋ ¹ /	nông dân	“ชาวนา”
/nɬŋ ² /	nồing	“จุ่น”
/nɬŋ ³ /	nóng	“ร้อน”
/nɬŋ ³ tɯn ³ /	nóng tính	“ใจร้อน”
/nap ³ /	nấp	“ฝา”
/nat ³ /	nách	“รักแร้”
/nam ¹ /	nắm	“ปี, ห้า”
/nam ² /	nắm	“นอน”
/nam ² mɣ ¹ /	nắm mơ	“ฝัน, ละเมอ”
/nam ² ɲiaŋ ¹ /	nắm nghiêng	“นอนตะแคง”
/nam ² ɲwa ⁴ /	nắm ngựa	“นอนหงาย”
/no ¹ /	no	“อิม”

/nɔ ³ /	nó	"มัน"
/nɔŋ ¹ /	non	"อ่อน"
/nɔŋ ³ /	nón	"หมวก"
/nɔŋ ³ la ³ /	nóng lá	"งอบเวียดนาม"
/nɔj ³ /	nói	"พูด"
/nɔj ³ na ⁴ m ⁴ /	nói nhàm	"พูดไร้สาระ"
/nɔj ³ saw ³ /	nói xấu	"นินทา"
/nɔj ³ jak ³ /	nói dóc	"พูดหลอกลวง"
/nia ⁴ /	nĩa	"ล้อม"
/nmak ³ /	nước	"กะทิ"
/nmak ³ da ³ /	nước đá	"น้ำแข็ง"
/nmak ³ mam ³ /	nước mắt	"น้ำปลา"
/nmaŋ ³ /	nướng	"ย่าง"
/nuak ³ /	nuốt	"กลืน"
/ɲ/		
/ɲim ³ /	nhím	"เม็น"
/ɲiw ² /	nhieu	"หลาย"
/ɲɛ ⁵ /	nhẹ	"เบา"
/ɲɛ ⁵ na ² ŋ ² /	nhẹ nhàng	"เบาบาง"
/ɲɛ ⁵ ja ⁵ /	nhẹ dạ	"ใจง่าย"
/ɲɛw ¹ mak ³ /	neho mắt	"ขยิบตา"
/ɲɛw ³ /	nhéo	"หยิก"
/ɲɛŋ ⁴ /	nhắt	"แหวน"
/ɲɛŋ ⁵ /	nhận	"รับ"
/ɲmk ³ /	nhức	"ปวด"
/ɲmk ⁵ thmk ⁵ /	nhật thực	"สุริยุปราคา"
/ɲmŋ ¹ /	nhưng	"แต่"
/ɲɣ ² /	nhờ	"วานให้ใครทำอะไร"
/ɲɣ ³ /	nhớ	"คิดถึง, จำได้"
/ɲɣ ⁵ /	nhợ	"ไย"
/ɲɣn ² /	nhện	"แมงมุม"
/ɲɬŋ ⁴ ɲɛw ⁴ /	nhỏng nhèo	"งอแง"
/ɲan ¹ /	nhanh	"รวดเร็ว"
/ɲan ¹ ɲɛŋ ⁵ /	nhanh nhẹn	"ว่องไว, รวดเร็ว"

/nan ³ kaj ¹ /	nhánh cây	“กิ่งไม้”
/naŋ ¹ /	nhăn	“ยับ”
/naŋ ¹ ɲew ¹ /	nhăn nheo	“ยับเยิน”
/naŋ ³ /	nhắc	“ฝากบอก”
/naw ⁵ /	nhậu	“กินเหล้า”
/na ² /	nhà	“บ้าน”
/na ² law ² /	nhà lầu	“อาคาร”
/na ² sw ¹ /	nhà sư	“พระ”
/na·k ³ /	nhát	“ซี้ชลาด”
/na·k ⁵ /	nhạc	“ดนตรี”
/na·ŋ ¹ /	hang	“รูป”
/na·ŋ ⁴ /	nhăn	“ล้าไย”
/na·w ¹ /	nhau	“กัน”
/na·w ² /	nhàu	“สุกยอ”
/na·w ⁴ /	nhão	“แฉะ”
/na·j ¹ /	nhai	“เคี้ยว”
/na·j ³ /	nhái	“เลียนแบบ”
/na·j ³ mak ³ /	nháy mắt	“พริบตา”
/na·j ⁴ /	nhảy	“เต้น, กระโดด”
/na·j ⁴ muj ⁴ /	nhảy múa	“จาม”
/ɲuk ³ na·k ³ /	nhút nhát	“ซี้ชลาด”
/ɲo ⁴ /	nhỏ	“ถอน”
/ɲok ³ /	nhốt	“ขัง”
/ɲom ¹ /	nhôm	“อลูมิเนียม”
/ɲo ¹ /	nhò	“อ่องุ่น”
/ɲo ⁴ /	nhỏ	“เล็ก”
/ɲoŋ ⁵ /	nhọn	“แหลม”
/ɲwa ⁵ /	nhựa	“ยาง, พลาสติก”
/ɲ/		
/ɲi ¹ ɲ ² /	nghe	“ระแวง, สงสัย”
/ɲi ⁴ /	nghe	“พัก, คิด”
/ɲi ⁴ ɲɤj ¹ /	nghe	“พักผ่อน”
/ɲe ² /	nghe	“อาชีวะ”

/ŋe ⁵ /	nghe	“ขมื่น”
/ŋe ⁵ si ⁴ /	nghe sĩ	“นักแสดง”
/ŋɛ ¹ /	nghe	“ฟัง”
/ŋɛk ⁵ /	ngheٓt	“คึด, ติดขัด”
/ŋɛw ² /	ngheo	“จน”
/ŋɯk ⁵ /	ngưc	“อก”
/ŋɣ ¹ ŋa·w ³ /	ngư ngáo	“ซื่อป้อ”
/ŋɣ ² /	ngờ	“คาด”
/ŋΔŋ ⁴ /	ngổng	“ห่าน”
/ŋam ¹ /	ngâm	“แช่”
/ŋam ⁵ /	ngậm	“อม”
/ŋaŋ ¹ /	ngăn	“กั้น”
/ŋaŋ ¹ kɛw ³ /	ngăn kéo	“ลื่นชัก”
/ŋaŋ ³ /	ngăn	“สั่น”
/ŋa.j ¹ thɣ ¹ /	ngây thơ	“ไร้เดียงสา”
/ŋa· ² /	ngà	“งา”
/ŋa· ⁴ /	ngà	“ลัม”
/ŋa·p ³ /	ngáp	“หาว”
/ŋa·ŋ ² /	ngàn	“พัน”
/ŋa·ŋ ³ /	ngán	“เลี่ยน”
/ŋa·j ¹ /	ngay	“ตรง”
/ŋa·j ¹ thaŋ ⁴ /	ngay thẳng	“ชื่อตรง”
/ŋa·j ² /	ngày	“วัน”
/ŋa·j ³ /	ngái	“กรน”
/ŋu ¹ /	ngu	“โง่”
/ŋu ⁴ /	ngủ	“หลับ”
/ŋu ⁴ guk ⁵ /	ngủ gục	“สัปหงก”
/ŋo.j ² /	ngồi	“นั่ง”
/ŋo ¹ ŋɛ ¹ /	ngo nghe	“กระดุกกระดิก”
/ŋo ² /	ngò	“ผักชี”
/ŋo ³ /	ngó	“มอง”
/ŋo.k ⁵ /	ngọt	“หวาน”
/ŋo.ŋ ¹ /	ngon	“อร่อย”
/ŋo.ŋ ³ /	ngón	“นิ้ว”

/ŋoŋ ³ tɔ ⁴ /	ngón trò	“นิ้วชี้”
/ŋoŋ ³ ka.j ³ /	ngón cái	“นิ้วหัวแม่มือ”
/ŋoŋ ³ ʔa.p ³ ʔuk ³ /	ngón áp út	“นิ้วนาง”
/ŋoŋ ³ ʔuk ³ /	ngón út	“นิ้วก้อย”
/ŋoŋ ³ jwa ⁴ /	ngón giũa	“นิ้วกลาง”
/ŋoŋ ⁵ /	ngon	“ยอด”
/ŋoŋ ⁵ kaj ¹ /	ngon cây	“ยอดไม้”
/ŋoŋ ² /	ngôi	“นั่ง”
/ŋoŋ ³ /	ngói	“กระเบื้อง”
/ŋia ⁴ ta.ŋ ¹ /	ngũa trang	“สุสาน”
/ŋiaŋ ³ raŋ ¹ /	nguồn răng	“กัดฟัน”
/ŋwa ³ /	ngừa	“คัน”
/ŋwa ⁴ /	ngừa	“หงาย”
/ŋwa ⁵ /	ngựa	“ม้า”
/ŋwak ³ /	ngư ợc	“เงย”
/ŋwak ⁵ /	ngư ợc	“สวน (ทาง)”
/ŋuaŋ ² /	nguồn	“ต้นกำเนิด”
/ŋ ^w /		
/ŋ ^w ak ³ /	ngoắt	“กระดิก, ยกมือเรียก”
/ŋ ^w a.j ² /	ngoài	“นอก”
/ŋ ^w a.j ⁵ /	ngoại	“ตาดาย”
/ŋ ^w iak ⁵ thuk ⁵ /	nguyệt thực	“จันทรุปราคา”
/f/		
/fi ³ /	phí	“เปลือง”
/fe ¹ bun ² /	phê bình	“ตำหนิ”
/fɛ ¹ /	khoe	“อวด”
/fɛ ⁴ /	khỏe	“สบาย”
/few ² /	phèo	“ไส้อ่อน”
/fek ⁵ /	phật	“พระพุทธเจ้า”
/feŋ ¹ /	phân	“ปุ๋ย”
/feŋ ² /	phần	“ส่วน”
/feŋ ³ /	phấn	“แป้ง”

/fɣ ⁴ /	phở	“เฟอ”
/fɣj ¹ /	phời	“ดาก”
/fΛŋ ¹ bi ² /	phong bì	“ซองจดหมาย”
/fΛŋ ² /	phòng	“ห้อง”
/fΛŋ ⁴ /	phòng	“พองน้ำร้อน”
/fat ³ /	phách	“เล่นตัว”
/fa· ¹ /	pha	“ผสม”
/fa· ² /	phà	“เรือบรรทุก”
/fa· ³ /	phá	“ทำลาย”
/fa·k ³ /	phát	“แจก”
/fa·k ³ tian ⁴ /	phát triển	“พัฒนา”
/fa·k ³ hian ⁵ /	phát hiện	“ค้นพบ”
/fa·k ⁵ /	phạt	“ปรับ, ทำโทษ”
/fa·ŋ ⁴ /	phàn	“ทราย”
/fu ⁵ nw ⁴ /	phụ nữ	“ผู้หญิง”
/fuŋ ¹ /	phun	“พ่น”
/fuŋ ¹ fi ³ /	phung phí	“ฟุ่มเฟือย”
/fia ³ /	phía	“ด้าน”
/fwan ² /	phường	“แขวง”
/s/		
/si ² /	xì	“รั้ว”
/siw ⁴ /	xỉu	“สลับ”
/sɛ ¹ /	xe	“รถ”
/sɛ ¹ ta·j ⁴ /	xe tải	“รถบรรทุก”
/sɛ ¹ ku ³ thwan ¹ /	xe cứu thương	“รถพยาบาล”
/sɛ ¹ hɣj ¹ /	xe hơi	“รถเก๋ง”
/sɛ ² ta·j ¹ /	xòe tay	“แบมือ”
/sɛ ³ /	xé	“ฉีก”
/sɛk ³ /	sét	“ขึ้นสนิม, ฟ้าแลบ”
/seŋ ¹ /	sân	“สนาม”
/seŋ ² suj ² /	sần sùi	“ขรุขระ”
/sw ¹ tɰ ⁴ /	sư tử	“สิงโต”
/swŋ ¹ /	sưng	“บวม”

/sɯŋ ² /	sùng	“เขา”
/sɯ ⁵ /	sợ	“กลัว”
/sɯŋ ¹ /	sơn	“ทาสี”
/sɤk ³ /	sóc	“กระรอก”
/sɤk ⁵ /	sọc	“ลาย”
/sɤŋ ¹ /	xong	“เสร็จ”
/sɤŋ ³ /	sóng	“คลื่น”
/sɤŋ ³ muj ⁴ /	sóng mùi	“ตั้งจมูก”
/sap ³ /	xấp	“คว่ำ”
/sat ³ /	sách	“หนังสือ”
/sat ⁵ /	sạch	“สะอาด”
/sak ³ /	sắt	“เหล็ก”
/sak ⁵ /	sặc	“สำลัก”
/san ¹ /	xanh, sanh	“สีเขียว, คลอด”
/san ² /	sành	“รู้ดี”
/san ³ /	sánh	“เทียบ”
/saŋ ¹ /	xăng	“น้ำมัน”
/saŋ ³ /	săn	“มันแกว”
/saw ¹ /	sâu	“ลึก”
	sâu	“แมลง”
/saw ¹ sak ³ /	sâu sắc	“ลึกซึ้ง”
/saw ³ /	xấu	“ขี้เหร่, ชั่ว”
/saj ¹ /	xây	“สร้าง”
/sa ¹ /	xa	“ไกล”
/sa ³ /	sá	“ไหว”
/sa ⁴ /	sà	“ตะไคร้”
/sa ⁴ tɤk ³ /	sà tóç	“สยายผม”
/sa·m ³ /	xám	“สีเทา”
/sa·ŋ ² ga·w ⁵ /	sàng gạo	“กวัดข้าว”
/sa·ŋ ³ /	sáng	“สว่าง, เช้า”
/sa·w ¹ /	sao	“ดาว”
/sa·w ¹ sɛk ⁵ /	sao xẹt	“ดาวตก”
/sa·w ² /	sào	“มัด”
/sa·w ³ /	sáu	“หก”

/sa ⁵ ·w/	xạo	“ไม้, โทหก”
/sa·j ¹ /	sai, say	“ผิด, เม้า”
/sa·j ² /	xài	“ใช้จ่าย”
/sup ⁵ dek ³ /	súp đất	“ดินไหล”
/suk ³ mian ⁵ /	súc miệng	“บ้วนปาก”
/sun ¹ swan ³ /	sung sướng	“สุขใจ”
/sun ³ /	súng	“ปืน”
/suj ³ /	suối	“ลำธาร”
/so ³ /	số	“เลข”
/so ¹ san ³ /	so sánh	“เปรียบเทียบ”
/so ² /	sò	* “หอย”
/soj ³ /	sói	“หมา”
/siak ³ /	xiết	“มายากล”
/siaŋ ¹ nan ¹ /	siêng năng	“ขยัน”
/sma ⁴ /	sữa	“นม”
/swan ¹ /	xương	“กระดูก”
/swan ¹ tɕaw ⁵ /	xương chậu	“กระดูกเชิงกราน”
/swan ¹ kuŋ ² /	xương cùn	“กระดูกก้นกบ”
/swan ¹ don ² gan ³ /	xương đòn gánh	“สะบัก”
/swan ¹ mu ² /	sương mù	“หมอก”
/swan ¹ sɔŋ ³ /	xương sống	“กระดูกสันหลัง”
/sua ⁴ /	sữa	“เห่า”
/suan ² /	xuống	“เรือแจว”
/suan ³ /	xuống	“ลง”
/h/		
/hi ¹ jɔŋ ⁵ /	hi vọng	“หวัง”
/hi ⁴ muj ⁵ /	hì mui	“สั่งน้ำมูก”
/he ² /	hề	“ตัวตลก”
/he ⁵ /	hẹ	“ก๊วยซ้าย”
/hep ⁵ /	hẹp	“แคบ”
/hep ⁵ hoj ² /	hẹp hòì	“ใจแคบ”
/hek ³ /	hét	“ตะโกน”
/hem ⁴ /	hẻm	“ซอຍ”

/hɛŋ ² na·k ³ /	hèn nhát	“ขี้ขลาด”
/hɛŋ ² ha· ⁵ /	hèn hạ	“ต่ำช้า”
/hɛw ¹ /	heo	“หมู”
/hɛw ³ /	héo	“เหี่ยว”
/hw ¹ /	hư	“เสีย”
/hwn ² /	hình	“รูป”
/hwj ⁴ /	hử	“ดม”
/hɣp ⁵ /	hợp	“กล่อง”
/hɣm ¹ kia ¹ /	hôm kia	“เมื่อวานซืนนี้”
/hɣm ¹ wa· ¹ /	hôm qua	“เมื่อวาน”
/hɣŋ ¹ /	hơn	“กว่า”
/hɣj ¹ /	ho	“ไ้”
/hɬk ⁵ /	học	“เรียน”
/hɬk ⁵ fi ³ /	học phí	“ค่าเล่าเรียน”
/hɬŋ ² /	hồng	“ชมพู”
/hap ³ /	hấp	“นึ่ง”
/ham ¹ /	hâm	“อุ่น”
/ham ¹ jɔ ⁵ /	hãm đoạ	“ขู่”
/han ² /	hành	“ذنหอม”
/han ¹ la·ŋ ¹ /	hành lang	“ระเบียง”
/haj/	hay	“เก่ง”
/ha· ¹ tian ⁵ /	hà tiện	“ประหยัด”
/ha·k ² /	hát	“ร้องเพลง”
/ha·m ¹ /	ham	“ชอบ”
/ha·m ² /	hàm	“GRAM”
/ha·m ⁴ /	hảm	“ขมขื่น”
/ha·ŋ ¹ /	hang	“ถ้ำ”
/ha·ŋ ² /	hàng	“แถว”
/ha·ŋ ² ra·w ² /	hàng rào	“รั้ว”
/ha·ŋ ² sɣm ³ /	hàng xóm	“เพื่อนบ้าน”
/ha·ŋ ⁴ /	hàng	“โรงงาน”
/ha·ŋ ⁵ /	hạng	“แล้ง”
/ha·j ¹ /	hai	“สอง”
/hu ⁴ tiw ³ /	hủ tiếu	“ก๋วยเตี๋ยว”

/hup ³ /	húp	“ซดน้ำ”
/huk ³ /	hút	“สูบ”
/huk ³ jo ³ /	hút giò	“ผิวกาก”
/hun ¹ /	hôn	“หอม” (ก)
/ho ¹ /	hồ	“ฟั่นโยก”
/ho ² /	hồ	“สระ”
/ho ⁴ /	hố	“เสื่อ”
/hok ¹ /	hạt	“เม็ด”
/ho ¹ /	ho	“ไอ”
/ho ⁵ /	họ	“พวกเขา”
/hop ⁵ /	hộp	“ประชุม”
/hoj ¹ /	hôi	“เหม็น”
/hoj ⁴ /	hỏi	“ถาม”
/hian ² /	hiền	“ใจดี”
/hwan ³ /	hương	“ทิศ”
/tɕ/		
/tɕi ² /	chì	“ตะกั่ว”
/tɕi ³ /	chí	“เหา”
/tɕi ⁴ /	chỉ	“ด้าย, ชี”
/tɕi ⁴ ta.j ⁴ /	chỉ tay	“ลายมือ”
/tɕi ⁵ /	chị	“พี่สาว”
/tɕim ¹ /	chim	“นก”
/tɕim ¹ bo ² kaw ¹ /	chim bồ câu	“นกพิราบ”
/tɕim ¹ tɕia ² joj ¹ /	chim chìa vôi	“นกยางเขน”
/tɕim ¹ ku ¹ /	chim cu	“นกเขา”
/tɕim ¹ kuk ³ /	chim cú	“นกกระทา”
/tɕim ¹ saw ¹ /	chim sâu	“นกกระจอก”
/tɕim ¹ hu ³ /	chim hú	“นกฮูก”
/tɕim ² /	chìm	“จม”
/tɕim ³ /	chiếm	“บุกรุก”
/tɕiw ² /	chiều	“ทิศ, เย็น”
/tɕiw ² tɕuan ⁵ /	chìu chuộng	“ตามใจ”

/tɕiɯw ³ /	chiếu	"เสื่อ"
/tɕiɯw ⁵ /	chiu	"ทน, ยอม"
/tɕiɯw ⁵ dɯŋ ⁵ /	chiu đưng	"อดทน"
/tɕe ¹ /	chê	"ดำหนิ"
/tɕe ² /	chè	"ขนมหวานมีน้ำเชื่อม"
/tɕe ⁴ /	chè	"ผ้า"
/tɕɛp ³ mian ⁵ /	chép miệng	"จืปาก"
/tɕɛm ³ /	chém	"ฟาดด้วยมีด"
/tɕɛŋ ³ /	chén	"ถ้วย"
/tɕɛw ² ge ¹ /	chèò ghe	"พายเรือ"
/tɕeŋ ³ thi ⁴ /	chấn thủy	"ล้นปี"
/tɕw ⁴ /	chữ	"อักษร"
/tɕwɯn ³ /	chín	"สูก, แก้ว"
/tɕwɯŋ ¹ /	chân	"เท้า"
/tɕwɯj ⁴ /	chủ	"ด้า"
/tɕɣ ² /	chờ	"รอ"
/tɕɣ ⁴ /	chở	"ขน, บรรทุก"
/tɕɣ ⁵ /	chợ	"ตลาด"
/tɕɣp ³ /	chớp	"ฟ้าแลบ"
/tɕɣt ³ /	chết	"ตาย"
/tɕɣt ³ toj ¹ /	chết toi	"หงอย"
/tɕɣj ¹ /	chơi	"เล่น"
/tɕɔk ⁵ ge ⁵ /	chọc gheo	"ล้อเลียน"
/tɕɔŋ ² /	chõng	"สามီး"
/tɕɔŋ ³ mak ⁵ /	chóng mặt	"เวียนศรีษะ"
/tɕap ³ ta·j ¹ /	chấp tay	"พยุ่งมือ"
/tɕak ³ /	chắt	"เหลน"
/tɕak ⁵ /	chặt	"แน่น"
/tɕam ¹ tɕei ⁴ /	chăm chỉ	"ขยัน"
/tɕam ³ /	chấm	"จุด, จิ้ม"
/tɕam ⁵ /	chậm	"ช้า"
/tɕam ⁵ tɕa·p ⁵ /	chậm chạp	"เฉื่อยชา"
/tɕaw ⁵ /	chậu	"กระถาง"
/tɕan ¹ /	chanh	"มะนาว"

/tɕaː¹/	cha	“พ่อ”
/tɕaː² gaːw⁵/	chà gạo	“สืข้าว”
/tɕaː⁴ tɕaː³/	chà cá	“ปลาทอดมัน”
/tɕaː⁴ lua⁵/	chà lựa	“หมุยอ”
/tɕaːk³/	chát	“ฝาด”
/tɕaːŋ³/	chán	“เปื้อน”
/tɕaːw¹/	chao	“เต้าหู้ยี้”
/tɕaːw²/	chào	“สวัสดี”
/tɕaːw³/	cháo, chấu	“โจ๊ก, หลาน”
/tɕaːw⁴/	chào	“กระทะ”
/tɕaːj¹/	chai	“ขวด”
/tɕaːj²/	chày	“สาด”
/tɕaːj³/	cháy	“ไหม้”
/tɕaːj⁴/	chày	“ไหล”
/tɕaːj⁴ daw²/	chài đầu	“หัวผม”
/tɕaːj⁵/	chạy	“วิ่ง”
/tɕu³/	chú	“อา”
/tɕu⁴/	chủ	“เจ้าของ”
/tɕup⁵ hɯn²/	chụp hình	“ถ่ายรูป”
/tɕuk³/	chúc	“อวยพร”
/tɕuk⁵/	chục	“สิบ”
/tɕum²/	chùm	“พวง”
/tɕuŋ¹/	chung	“รวม”
/tɕuŋ³ no³/	chúng nó	“พวกมัน”
/tɕuj²/	chùi	“ขีด”
/tɕuj³/	chui	“กลัวย”
/tɕo⁴/	chối	“ทู่”
/tɕoŋ¹/	chôn	“ฝัง”
/tɕo¹/	cho	“ให้”
/tɕo³/	chó	“หมา”
/tɕia¹/	chia	“แบ่ง, หาร”
/tɕia² khwaː³/	chìa khóa	“กุญแจ”
/tɕiaŋ¹/	chiên	“ทอด”
/tɕiaŋ³ thaŋ³/	chiến thắng	“ชนะ”

/tɕian ³ mma ¹ /	chuyển mưa	“ฝนตั้งเค้า”
/tɕian ⁵ /	chuyện	“เรื่อง”
/tɕwa ¹ /	chưa	“ยัง”
/tɕwa ⁴ /	chửa	“มีท้อง”
/tɕua ¹ /	chua	“เปรี้ยว”
/tɕua ² /	chùa	“วัด”
/tɕuak ⁵ /	chuột	“หนู”
/tɕuan ² /	chuông	“ lừa ”
/tɕuan ² tɕuan ² /	chuồn chuồn	“แมลงปอ”
/l/		
/li ¹ /	li	“แก้ว”
/li ¹ ji ⁵ /	li dị	“หย่า”
/li ² /	lì	“ดื้อ”
/li ³ jo ¹ /	lí do	“สาเหตุ”
/lim ¹ jim ¹ /	lim dim	“ตาปริ้อ”
/lim ² /	liêm	“เคี้ยว”
/lim ³ /	liễm	“เลีย”
/liw ² /	liêu	“เสี้ยม, กล้า”
/le ² /	lễ	“ريم”
/le ² me ² /	lễ mễ	“ซ้า ๆ, อืดอาด”
/lew ¹ lɿŋ ⁴ /	lêu lóng	“เถลไถล”
/lɛ ³ /	lé	“ดาเอียง”
/lɛ ⁵ /	lẹ	“เร็ว, ไว”
/lep ³ /	lép	“แบน, ฝ่อ, แพน”
/lɛŋ ³ /	lén	“แอบ”
/lew ³ /	leo	“บิน”
/lw ³ hwaŋ ¹ /	lư hương	“กระถางธูป”
/lw ³ sw ¹ /	lịch sự	“สุภาพ”
/lwŋ ¹ /	lưng	“หลัง” (น), “ไม่เต็ม” (ค)
/lwj ⁴ /	lưôi	“ลื่น”
/lwj ⁴ ka·j ² /	lưôi cày	“คันไถ”
/lwj ⁴ ha·j ³ /	lưôi hái	“เคียว”
/lx ¹ /	lơ	“ผู้ช่วยผู้ขับรถ”

/lɤ ⁴ /	ลือ	“พลาด, เผลอ”
/lɤn ¹ /	lên	“ขึ้น”
/lɤŋ ³ /	lớn	“โต, ใหญ่”
/lɤj ² /	lời	“ทำอะไร, คำพูด”
/lɤj ⁵ /	lợi	“ประโยชน์”
/lɤj ⁵ juŋ ⁵ /	lợi dụng	“ฉวยโอกาส”
/lɤŋ ¹ /	lông	“ขน” (น)
/lɤŋ ² /	lòng	“ใจ, กรง”
/lɤŋ ² baŋ ² /	lồng bàn	“ฝาชี”
/lɤŋ ³ /	lóng	“ตกตะกอน”
/lɤŋ ⁴ /	lỏng	“เหลว”
/lam ² bam ² /	lầm bầm	“พึมพำ”
/lak ³ daw ² /	lắc đầu	“ส่ายหน้า”
/lan ¹ lɤj ⁵ /	lanh lợi	“ว่องไว”
/lan ² /	lành	“ดี”
/lan ³ /	lánh	“แอบ, เลี่ยง”
/lan ⁴ /	lãnh	“รับ”
/lan ⁵ /	lạnh	“หนาว”
/lan ⁵ luŋ ² /	lạnh lùng	“เยือกเย็น”
/laŋ ⁵ ma ⁵ /	lãng mạ	“หมิ่นประมาท”
/la ¹ /	la	“ร้อง”
/la ¹ laŋ ² /	la làng	“ตะโกน”
/la ² /	là	“เป็น”
/la ³ /	lá	“ไป”
/la ³ lat ³ /	lá lách	“ม้าม”
/la ⁵ /	lạ	“แปลก”
/la ⁵ k ⁵ /	lạt	“จืด”
/la ² m ² /	làm	“ทำ”
/la ⁴ ŋa ⁴ m ⁴ /	lảm nhảm	“บ่นพึมพำ”
/laŋ ¹ beŋ ³ /	lang ben	“เป็นเกลื่อน”
/laŋ ³ /	lán	“เรียบ”
/law ¹ /	lau	“เช็ด”
/law ³ ka ³ /	láu cá	“ฉลาดแกมโกง”
/law ³ swak ⁵ /	láu sứt	“จองหอง”

/la.j ³ se ¹ /	lái xe	“ขับรถ”
/luk ⁵ /	lụt	“น้ำท่วม”
/luŋ ² /	lùng	“เตี้ย”
/luj ² /	lùi	“ถอย”
/lo ⁴ /	lố	“รู, ขาดทุน”
/loj ¹ /	lôi	“ลาก”
/loj ¹ thoj ¹ /	lôi thôi	“ไม่เรียบร้อย”
/lo ¹ /	lo	“ห้วง”
/lo ¹ lan ³ /	lo lảng	“กังวல்”
/lo ² /	lò	“เตา”
/lo ⁵ ŋe ⁵ /	lọ nghe	“เขม่า”
/loj ¹ /	loại	“ประเภท, ชนิด”
/liak ³ mak ³ /	liếc mắt	“เหลือบตา, หลีวตา”
/liang ⁵ /	liệng	“ทิ้ง, ขว้าง”
/lwa ² /	lừa	“หลอก”
/lwa ⁴ /	lừa	“ไฟ”
/lwa ⁵ /	lựa	“เลือก”
/lwan ¹ /	lươn, lương	“ปลาไหล, เงินเดือน”
/lwan ¹ tam ¹ /	lương tâm	“จรรยาบรรณ”
/lua ³ /	lúa	“ข้าวเปลือก”
/luak ⁵ /	lụa	“ดัม”
/r/		
/ri ⁴ /	ri	“ซึ่ม”
/re ¹ /	rê	“ลาก”
/re ⁴ /	rễ	“ราก, ลูกเขย”
/rep ¹ /	rệp	“เห็บ”
/rek ³ /	rét	“หนาว”
/rwt ³ /	rết	“ตะขาบ”
/rwŋ ² /	rừng	“ป่า”
/rx ² /	rờ	“แตะ”
/rxm ¹ /	rơm	“ฟาง”
/rxn ¹ /	rên	“คราง”
/rxj ² /	rời	“แยก”

/rat ³ /	rách	"ขาด"
/rat ⁵ /	rạch	"คลอง"
/rak ³ /	rắc	"โรย"
/raŋ ¹ /	răng	"ฟัน"
/raŋ ¹ nan ¹ /	răng nanh	"เขี้ยวฟัน"
/raŋ ¹ ho ¹ /	răng hô	"ฟันเหยิน"
/raŋ ³ /	răn	"งู"
/ra ¹ /	ra	"ออก"
/ra ⁴ /	rã	"เละ"
/ra ⁵ /	rạ	"ฉ้น"
/rak ³ /	rác	"ขยะ"
/ra-w ¹ /	rau	ผัก
/ra-w ³ /	ráo	"เสียดน้ำ"
/ra-j ⁴ /	rài	"โรย, หว้าง"
/ru ¹ /	ru	"กล่อม"
/ru ⁴ /	rủ	"ชวน"
/ru ⁵ /	rượu	"เหล้า"
/ruŋ ¹ /	run	"สั้น"
/ruŋ ³ /	rốt	"สะดือ"
/ruŋ ⁵ /	rụng	"ตก, หล่น"
/ro ⁴ /	rổ	"ตะกร้า"
/roj ² /	rồi	"แล้ว"
/ro ⁴ ra-ŋ ² /	rõ ràng	"ชัดเจน"
/ria ⁴ /	rũa	"ไ้"
/riaŋ ² /	riêng	"ข่า"
/rma ⁴ /	rũa	"ล้าง"
/rmak ³ /	rước	"รับ"
/rmak ⁵ /	rượt	"ไล่"
/ruaŋ ⁵ /	ruộng	"นา"
/rma ⁵ /	rũa	"ค้อน"
/w/		
/wi ² /	quỳ	"คุกเข่า"
/wi ³ /	quý	"หวง"

/wi ⁴ /	quỷ	“เปรต”
/we ¹ /	quê	“ชนบท, เขย”
/we ² /	huê	“เจ้า”
/wɛk ³ /	quét	“กวาด”
/wɛk ⁵ /	quét	“เขี่ย”
/wɛŋ ¹ /	quen	“รู้จัก”
/wɛŋ ² /	quần	“กางเกง”
/wɛŋ ⁵ /	quận	“เขต”
/wɣ ⁴ /	quở	“พุดเป็นलग”
/wɣŋ ¹ /	quên	“ลืม”
/waŋ ³ /	quắk	“หยิก” (ค.)
/wa ¹ /	qua	“ผ่าน”
/wa ² /	quà	“ของฝาก”
/wa ³ /	quá	“เกิน”
/wa ⁵ /	qua	“อีกา”
/wa·k ⁵ /	quạt	“พัด”
/wa·ŋ ³ /	quán	“ร้าน”
/wa·j ¹ bi ⁵ /	quai bị	“โรคทางทุม”
/wiaŋ ² /	quyền	“สิทธิ”
/wiaŋ ⁵ /	huyện	“อำเภอ”
/j/		
/ji ² /	dì	“น้ำสาว”
/ji ³ /	dí	“ไล่จับ”
/ji ⁵ /	vị	“รส”
/jim ¹ /	viêm	“อักเสบ”
/jiw ² /	diều	“ว้าว”
/jiw ² haw ¹ /	diều hâu	“อีแร้ง”
/jiw ⁵ ja·ŋ ² /	dịu dàng	“อ่อนโยน”
/je ¹ /	dê	“แพะ”
/je ² /	về	“กลับ”
/je ³ /	dế	“จิ้งหรีด”
/je ⁴ /	dễ	“ง่าย”
/je ¹ /	ve	“จักจั่น”

/jɛ ³ /	vé	“ตัว”
/jɛ ⁴ /	vě	“วาด”
/jɛp ³ /	dép	“รองเท้าแตะ”
/jek ⁵ /	vẹt	“นกแก้ว”
/jɛw ⁴ /	dèo	“เหนียว”
/jɛŋ ⁵ /	giận	“โกรธ”
/jɯ ¹ /	dư	“เกิน, เหลือ”
/jɯ ⁴ /	dữ	“ดุ”
/jɯt ⁵ /	vịt	“เป็ด”
/jɯk ⁵ mɯn ² /	giật mình	“ตกใจ”
/jɯŋ ³ /	dưới	“ใต้”
/jɣ ¹ /	dơ	“สกปรก”
/jɣ ¹ ta·j ¹ /	giơ tay	“ยกมือ”
/jɣ ³ /	vớ	“ถุงเท้า”
/jɣ ⁴ /	dở	“แย่, ไม่ค่อย”
/jɣ ⁵ /	vợ	“ภรรยา”
/jɣt ³ thɯaŋ ¹ /	vết thương	“แผล”
/jɣj ¹ /	dơ	“ค้างคา”
/jɣj ² /	dời	“ย้าย”
/jɔŋ ⁴ /	võng	“เปล”
/jat ³ /	vách	“ผนัง”
/jak ³ /	dắt	“พา”
/jak ⁵ do ² /	giặt đồ	“ซักผ้า”
/jam ³ /	giã	“sarsam”
/jan ¹ thip ³ /	danh thiếp	“นามบัตร”
/jan ² /	dành	“แย่ง”
/jaŋ ¹ wa ³ /	văn hóa	“วัฒนธรรม”
/jaw ¹ /	dầu	“ลูกสะไภ้”
/jaw ² /	dầu	“น้ำมัน”
/jaw ³ /	giầu	“ช้อน”
/jaw ³ ŋwak ⁵ /	dấu ngoặc	“วงเล็บ”
/jaj ¹ /	dây	“เชือก”
/jaj ¹ tɕiaŋ ² /	dây chuyền	“สร้อยคอ”
/jaj ¹ nɯt ⁵ /	dây nịt	“เข็มขัด”

/jaɯ ¹ sian ² /	dây xiềng	“โซ่”
/jaɯ ² /	dày	“หนา”
/jaɯ ³ /	giấy	“กระดาษ”
/ja· ¹ /	da	“ผิวหนัง”
/ja· ² /	già	“แก่”
/ja· ³ /	giá	“ราคา”
/ja· ⁴ /	già	“ปลอม”
/ja·m ¹ /	giam	“ขัง”
/ja·m ³ /	dám	“กล้า”
/ja·m ⁴ /	giảm	“ลด”
/ja·ŋ ² /	vàng	“เหลือง, ทอง”
/ja·ŋ ³ /	gián	“แมลงสาบ”
/ja·ŋ ⁴ ji ⁵ /	giàn đị	“เรียบง่าย”
/ja·w ¹ /	dao	“มีด”
/ja·w ² /	giàu	“รวย”
/ja·j ¹ /	dai	“เหนียว”
/ja·j ² /	giày	“รองเท้า”
/ja·j ⁴ /	vái	“ผ้า”
/ja·j ⁵ /	dạy	“สอน”
/ju ³ /	vú	“นม”
/juj ¹ /	vui	“สนุก”
/jujmmŋ ² /	vui mừng	“ดีใจ”
/jo ¹ /	vô	“เข้า”
/jo ¹ le ⁴ /	vô lý	“เสียมารยาท”
/jok ³ /	dốt	“โง่”
/joŋ ³ /	vốn	“ทุน”
/jo ¹ /	do	“เพราะ”
/jo ¹ ga·w ⁵ /	vo gạo	“ล้างข้าว”
/jo ² jo ² /	vò vò	“ต้อ (แมลง)”
/jo ³ /	gió	“ลม”
/jo ⁴ /	giò	“กระเป๋าก”
/jo ⁵ /	dọa	“ชู่”
/jom ⁴ /	dòm	“ปลอม, คุณภาพไม่ดี”
/joŋ ² /	giòn	“กรอบ”

/jɔj ¹ /	vòi	“ช้าง”
/jɔj ² /	dòi	“หนอน”
/jia ⁴ /	dĩa	“จาน”
/jiak ³ /	viết	“ปากกา”
/jiak ³ tɔi ³ /	viết chì	“ดินสอ”
/jiak ⁵ /	việc	“งาน”
/jian ⁴ thi ⁵ /	viễn thị	“สายตายาว”
/jwa ¹ /	dưa	“แตง”
/jwa ² /	dừa	“มะพร้าว”
/jwa ³ /	giữa	“กลาง”
/jwaŋ ² /	vườn, giuồng	“สวน, เตียง”
/jwaŋ ⁵ /	dưỡng	“น้ำเขย”

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างภาพประกอบในการเก็บข้อมูล

1

2

3

4

5

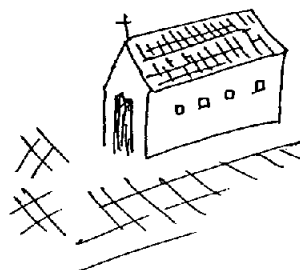
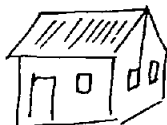
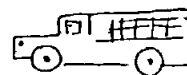
6

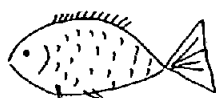
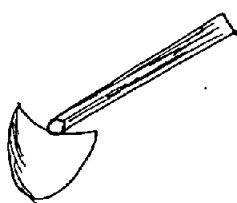
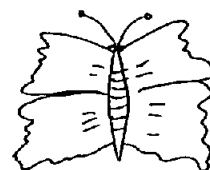
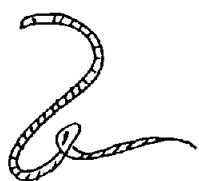
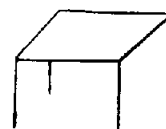
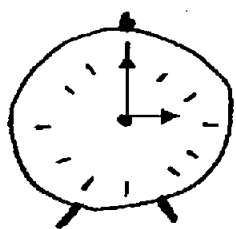
7

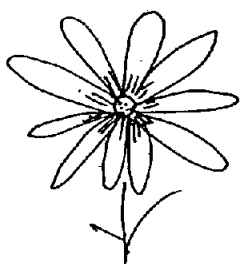
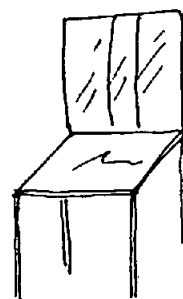
8

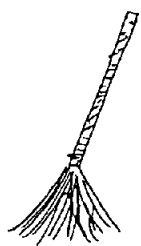
9

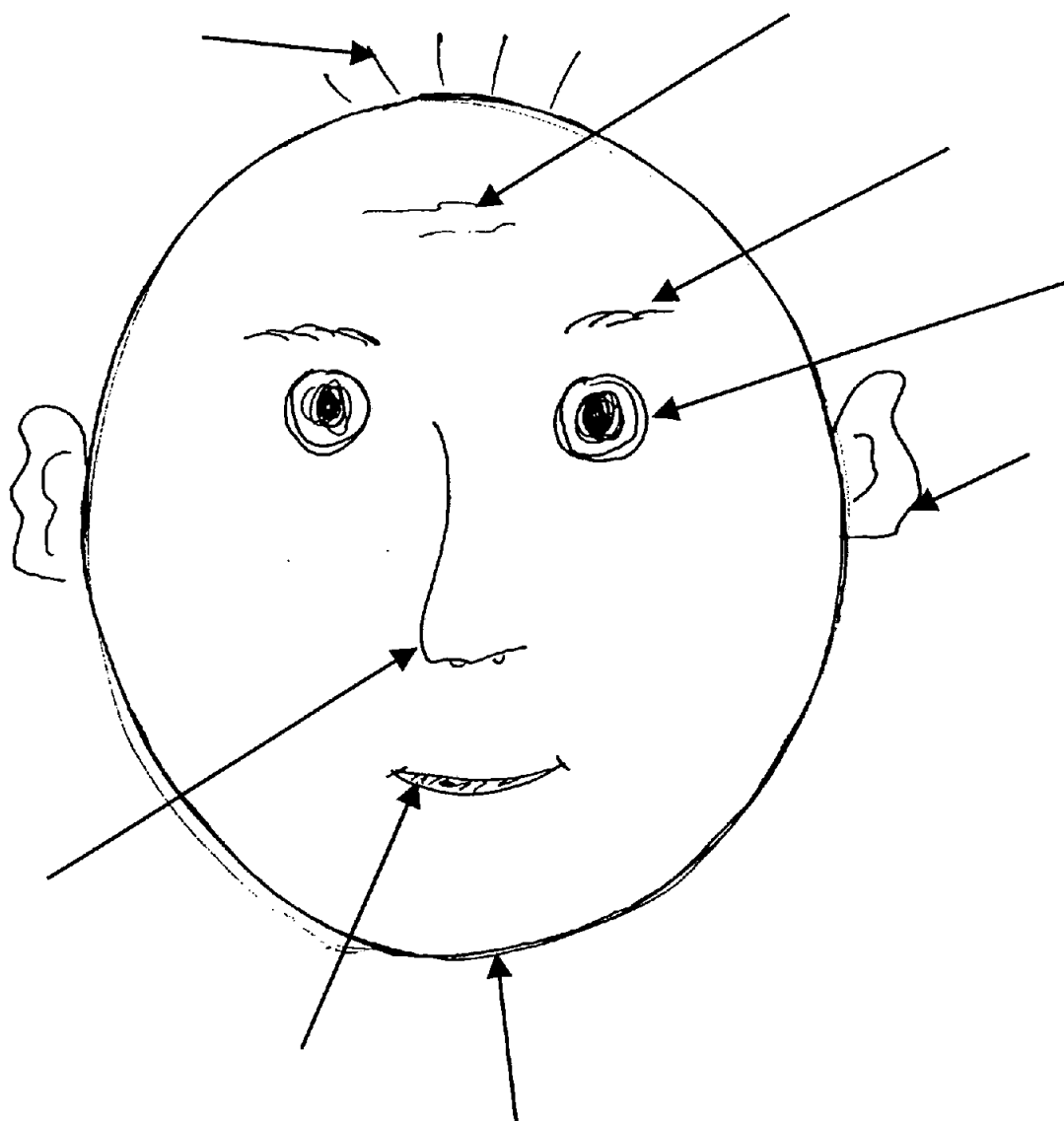
10

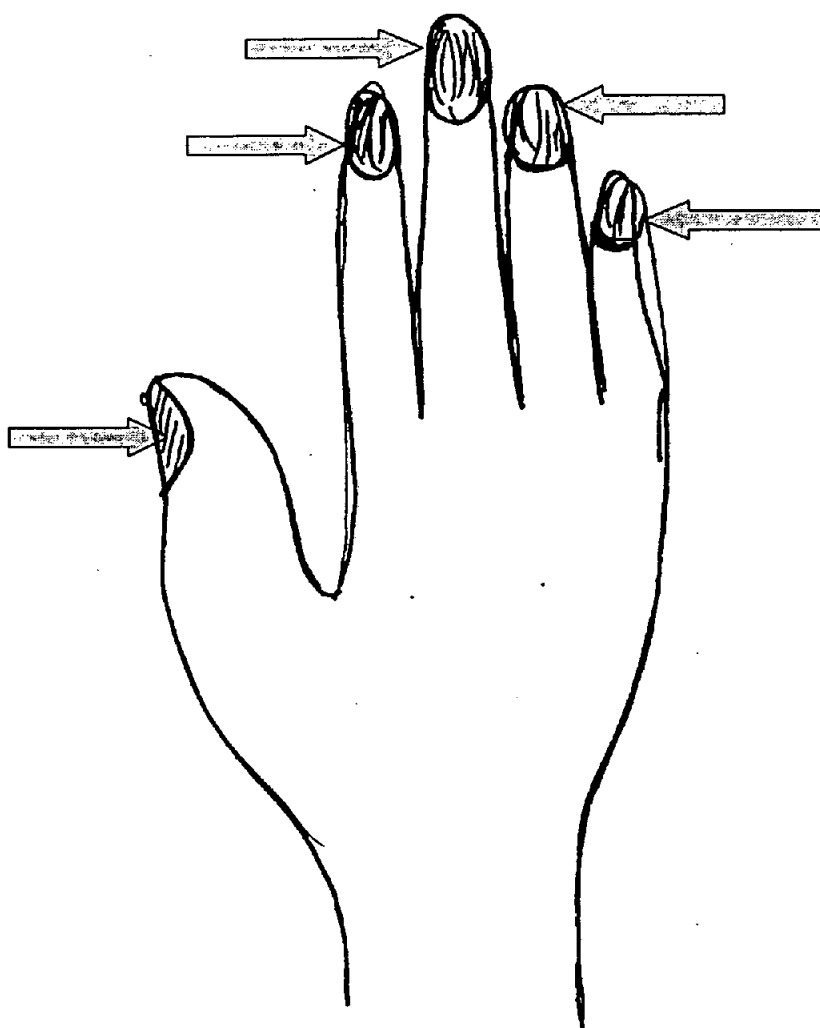

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ	PHUC
ชื่อรอง	VAN
ชื่อสกุล	HUYNH
วันเดือนปีเกิด	13 มกราคม 2521 (ค.ศ. 1978)
สถานที่เกิด	จังหวัด Long An ประเทศเวียดนาม
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	ấp 3 , xã Quê Mỹ Thạnh, huyện Tân Trụ, Tỉnh Long An, Vietnam

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 25	มัธยมปลาย โรงเรียน Tân An, จังหวัด Long An, ประเทศเวียดนาม
พ.ศ. 2542	ศิลปศาสตรบัณฑิต (เอเชียอาคเนย์ศึกษา) มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ณ นครโฮจิมินห์
พ.ศ. 2546	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ